

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2012

ΕΤΟΣ ΛΓ'

ΑΡ. 379

ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Απόστολος: Κολοσ. β' 8-12

Ευαγγέλιο: Λουκ. β' 20-21, 40-52

1^η Ιανουαρίου 2012

Οκτώ μέρες μετά τη γέννηση του Χριστού, την πρώτη του πρώτου μηνός, η Εκκλησία μας γιορτάζει την περιτομή του Χριστού. Μια εβραϊκή τελετουργική διάταξη, την οποία εκπλήρωσε ο Ιησούς, όπως όλοι οι Ισραηλίτες, αλλά η οποία καταργήθηκε με το κήρυγμα του ευαγγελίου, τι νόημα έχει πράγματι να την γιορτάζει η ορθόδοξη καθολική Εκκλησία; Είναι ένα ερώτημα, όπου αυθόρμητα γεννιέται λίγο – πολύ σε όλους μας – όσοι δεν έχουμε τη βαθειά γνώση των ιερών πραγμάτων.

Βέβαια, υπάρχει η απλή απάντηση, που μπορούμε αμέσως να σκεφτούμε. Με τη γιορτή τιμούμε, ένα γεγονός της ζωής του Χριστού, σημαντικό κατά το ότι ανήκει στη θρησκευτική του πολιτεία και κατά το ότι σημαίνει την ώρα της ονομασίας του, τότε πήρε το όνομα Ιησούς και επαληθεύτηκε η προφητεία του αγγέλου ότι ο γιος, που θα γεννήσει η Μαρία θα ονομαστεί έτσι. Όταν αγαπούμε ένα πρόσωπο – πολύ περισσότερο – όταν λατρεύουμε τον Θεό, η κάθε στιγμή της ιστορίας του εύλογα γίνεται αντικείμενο προσοχής και αφορμή ευφροσύνης. Στην Εκκλησία μας, όμως, το κάθε γεγονός του Θεού μεταποιείται σε γεγονός του ανθρώπου κι η κάθε γιορτιαστική πράξη μεταφέρει τον άνθρωπο στη θεϊκή πράξη. Στη γιορτή της Περιτομής πως μπορεί να νοηθεί αυτό;

Οι θεοφώτιστοι πατέρες μας διαπιστώνουν ένα σπουδαίο μήνυμα, το μήνυμα της υπακοής. Ο Χριστός περιτέμνεται, υφίσταται δηλαδή ένα ταπεινωτικό πάθημα, επώδυνο και αποκρουστικό, όπως είναι η περιτομή, για να υπακούσει στο νόμο, για να δηλώσει υποταγή στο θέλημα του Θεού, έστω κι αν ο Υιός του Θεού, δεν χρειάζεται ούτε το πάθημα να υποστεί ούτε την υποταγή να δηλώσει. Κι εμείς, οι Χριστιανοί του, μαθαίνουμε ότι έχουμε χρέος να υπακούμε στο νόμο του Θεού, όχι κατά τη λογική μας αλλά κατά την εντολή του, ακόμη κι αν φαίνεται παράδοξη στον κόσμο μας και στις συνήθειες μας. Ο Κύριος μας υπακούοντας κατά πάντα ως άνθρωπος δικαιωματικά μπορούσε να καταργήσει τα του νόμου, και οι πιστοί του μιμούμενοι την υπακοή του χαρισματικά μπορούμε να ελευθερωθούμε από την αμαρτία. Έτσι ψάλλει ο υμνωδός, «Ουκ επησχύνθη ο πανάγαθος Θεός, της σαρκός την περιτομήν αποτηθήναι, αλλ' έδωκεν εαυτόν, τύπον και υπογραμμόν, πάσι προς σωτηρίαν « (ιδιόμελο του Εσπερινού).

Εν τούτοις, η ίδια η ιστορία του γεγονότος της περιτομής, όταν θεωρηθεί κατά το πνεύμα της, αποκαλύπτει μια υψηλή πνευματική απάντηση στο ερώτημα μας, γιατί γιορτάζουμε την Περιτομή. Με την τελετουργία αυτή όρισε ο Θεός στον Αβραάμ κατά τη διαθήκη και τη συμφωνία, που συνήψε μαζί του, έβαλε ένα ορατό και ανεξάλειπτο σημάδι πάνω στο ίδιο το σώμα των πιστών του, για να τους θυμίζει διαρκώς τη σχέση τους με τον Κύριό τους. Όπως εκείνος, που θέλει να ασφαλίσει την περιουσία του βάζει την προσωπική του σφραγίδα, ένα δικό του σημάδι πάνω σε όσα του ανήκουν, έτσι ο Θεός σημάδεψε τον περιούσιο λαό του με την περιτομή, για να δείξει σ' αυτόν και στους άλλους λαούς ότι είναι ιδιοκτησία του. Φανερώνει, λοιπόν, η περιτομή παρουσία Θεού, δηλώνει υπακοή του ανθρώπου και προϋποθέτει πίστη, σύνδεσμο απόλυτης εμπιστοσύνης μεταξύ Κυρίου και πιστού. Αυτές οι άγιες έννοιες δεν ήταν δυνατόν να καταργηθούν με την κατάργηση του τύπου.

Η εβραϊκή περιτομή έπαυσε να ισχύει για την Εκκλησία του Χριστού. Από τη στιγμή, που περιετμήθη ο Χριστός, όλοι οι Χριστιανοί, που είμαστε μέλη Του είμαστε πλέον περιτμημένοι εν τω ονόματι Του και η περιτομή ως σημάδι πάνω στη σάρκα μας

δεν μας χρειάζεται. Μας χρειάζεται, όμως η αχειροποίητη περιτομή, ως συνείδηση και ως βίωμα μέσα στην καρδιά μας, ως γεγονός μέσα στο είναι μας. Μας χρειάζεται μια νοοτροπία, που θα κόβει και θα διώχνει μακριά μας το θέλημα του κόσμου και θα κρατά ζωντανό στη ζωή μας το θέλημα του Θεού. Αυτή την αχειροποίητη περιτομή την παίρνουμε με τα μυστήρια του βαπτίσματος και του χρίσματος και την ανανεώνουμε με το μυστήριο της μετάνοιας και της εξομολόγησως. Σ' αυτά τα μυστήρια ο καθένας μας κάνει μια συμφωνία με το Θεό, συνάπτει μια διαθήκη, δηλώνει δούλος του Κυρίου και ο Κύριος τον σφραγίζει με τη χάρη του, για να είναι δικός του, ομολογεί υποταγή και δέχεται υιοθεσία, αποτάσσεται τον σατανά και συντάσσεται με τον Χριστό.

Ζούμε, λοιπόν, και σήμερα, μέσα στην Εκκλησία την περιτομή μας γιορτάζοντας την περιτομή του Χριστού. Ανανεώνουμε την απόφαση μας να ανήκουμε στον Κύριο και να τηρούμε τους όρους της σχέσεως μας μαζί του. Η συναίσθηση ότι είμαστε κτήμα Του και περιουσία Του μας βοηθά να κρατούμε καθαρό τον εαυτό μας από τα αντίθετα και αντίχριστα μιάσματα. Η πεποίθηση ότι είμαστε εκούσιοι δούλοι Του μας σπρώχνει να κάνουμε αβίαστα το θέλημά Του. Έτσι νιώθουμε ότι μας αναγνωρίζει και εκείνος για δικούς Του και βιώνουμε την προστασία και την παρηγοριά Του κάθε στιγμή. Αλλά έτσι μας γνωρίζει και ο κόσμος για δούλους Χριστού, για παιδιά του Θεού και της Εκκλησίας και μας ξεχωρίζει. Χωρίς να έχουμε πάνω μας το σημάδι της εβραϊκής περιτομής, σημαδευόμαστε από την περιτομή των παθών, από την αποκοπή των κακών, από την εκκοπή του φιλαυτου και εγωιστικού μας θελήματος. Κι αν δεν γίνεται αυτό ποτέ στην εντέλεια για την ανθρώπινη αδυναμία μας, ευλογείται, όμως πάντοτε η διάθεση και η προσπάθεια μας από τη θεία χάρη.

Μια πολύ ωραία παράσταση του περιτιμημένου Χριστιανού μπορούμε να διακρίνουμε σε ένα λόγο του αποστόλου Παύλου, που γράφει προς τον Τιμόθεο μιλώντας για εκείνους, που θέλουν να ανήκουν στο Κύριο και δεν παρασύρονται από πλάνες διδασκαλίες. Ο πιστός παρομοιάζεται σαν ένα ασάλευτο αγκωνάρι, που έχει γραμμένο στη μια πλευρά του τον αφορισμό. «Γνωρίζει πολύ καλά ο Κύριος τους δικούς του» και στην άλλη πλευρά την προτροπή, «Μακριά από την αδικία όποιος αναγνωρίζει τον Κύριο!» Είναι ακριβώς οι δυο όψεις του γεγονότος της Περιτομής, που απηχούν και το νόημα της, να είμαστε του Θεού και να είναι ο Θεός δικός μας! Αποτελεί ίσως την καλλίτερη ευχή και την καταλληλότερη προσευχή για την καινούργια χρονιά, που έκανε και πάλι την αρχή της, με τη γιορτή της Περιτομής.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ
Απόστολος: Εφες. δ' 7-13
Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 12-17
8 Ιανουαρίου 2012

«Από τότε ήρξατο ο Ιησούς κηρύσσειν και λέγειν· μετανοείτε ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών» (Ματθ. δ' 17).

Δυο σημαντικά γεγονότα κυριαρχούν στο σημερινό Ευαγγέλιο. Πρώτον η έναρξη της δημόσιας δράσης του Ιησού και δεύτερον, η ουσία και το περιεχόμενο του κηρύγματος του Ιησού. Και τα δυο γεγονότα συμπίπτουν χρονικά μετά τη βάπτισή του Ιησού, τη φυγή στην έρημο και την αποτελεσματική αντιμετώπιση του διαβόλου κατά τους γνωστούς πειρασμούς και τέλος τη φυλάκιση του Ιωάννη του βαπτιστή.

Όταν λοιπόν, έμαθε ο Ιησούς πως συνέλαβαν τον Ιωάννη, έφυγε για τη Γαλιλαία και πήγε και έμεινε στην Καπερναούμ. Ιδιαίτερα συμβολικός ο χώρος, γιατί κατοικείται τόσο από ειδωλολάτρες, όσο και Ιουδαίους. Και τα κήρυγμα του Ιησού είναι παγκόσμιο, αφού κατά τον Προφήτη Ησαΐα «στο όνομά του θα στηρίξουν τα έθνη, την ελπίδα τους» (Ματθ. ιβ' 21).

Οι δυο αυτοί κόσμοι, ειδωλολατρικός και Ιουδαϊκός, παρά το ότι έχουν βασική θρησκευτική διαφορά, αφού οι πρώτοι λατρεύουν τα είδωλα, οι δε δεύτεροι λατρεύουν το ένα Θεό, εντούτοις και οι δυο έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό γνώρισμα. Και οι δυο ζουν στο σκοτάδι. Οι μεν πρώτοι λόγω της ειδωλολατρίας και της ασυδοσίας και οι δεύτεροι λόγω του σκότους της αμαρτίας.

Όλη, λοιπόν, η «Γαλιλαία των εθνών» ζει στη σκιά του θανάτου εξ' αιτίας της αμαρτίας. Μάλιστα λόγω της τύφλωσης της αμαρτίας όλοι τους αδυνατούσαν να δουν το φως της σωτηρίας. Για τούτο εφανερώθη σ' αυτούς ο Θεός και ως «φως μέγα» ανέτειλε για χάρη τους. Επειδή όλοι, ανεξαρτήτως από τη θρησκευτική τους αντίληψη, είναι αμαρτωλοί, ο Ιησούς απευθύνεται σε όλους με τα ίδια λόγια: «Μετανοείτε ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Μετανοείτε γιατί έφτασε η βασιλεία του Θεού.

Επειδή δε η ειδωλολατρία και η αμαρτία ήταν πράξεις συνειδητές για τούτο και συνειδητά θα έπρεπε να ξεφύγουν από αυτές και ο μόνος τρόπος για να ξεφύγουν ήταν η μετάνοια. Δηλαδή, η αλλαγή σκέψης, τρόπου ζωής και συμπεριφοράς. Η μετάνοια ήταν και είναι η μοναδική προϋπόθεση για επιστροφή και σωτηρία. Έφτασε η βασιλεία του Θεού, «ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών».

Αποδέκτες αυτής της πρόσκλησης είναι όλα τα έθνη. Για τούτο και η «Γαλιλαία των εθνών» ήταν ο καταλληλότερος χώρος για την έναρξη του κηρύγματος του Ιησού. Και αυτό το κήρυγμα έρχεται σαν σωστικό φως για να φωτίσει τα σκοτάδια της ζωής και της ψυχής των ανθρώπων. Άνθρωποι κάθε έθνους που αδυνάτησαν και αδυνατούν να κατανοήσουν τον υψηλό προορισμό τους, άνθρωποι που εγκλωβίστηκαν στη σκιά της ηθικής αναρχίας ή και αναληθσίας, τώρα έχουν τη δυνατότητα να δουν με τα μάτια της ψυχής το σωτήριο φως.

«Φως ανέτειλεν αυτοίς», κατά τον προφήτη Ησαΐα. και αυτό το φως είναι ο ίδιος ο Ιησούς. Είναι αυτός που είπε: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου, ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία, αλλ' έχει το φως της ζωής» (Ιωάν. η' 12). Εγώ είμαι το φως του κόσμου, εκείνος που θα με ακολουθεί δε θα πλανιέται μέσα στο σκοτάδι, αλλά θα έχει το φως που φέρνει στη ζωή. Όμως, πόσοι άνθρωποι αποδεχόμαστε αυτό το φως; Πόσοι πάλι απαρνούνται αυτό το φως για χάρη των «λυχναριών»; Αλλά το μεγαλύτερο δράμα μας ως ανθρώπων είναι ότι συνειδητά προτιμούμε το σκοτάδι παρά το φως. Κατά τον Ευαγγελιστή Ιωάννη «Το φως ήρθε στον κόσμο, οι άνθρωποι όμως αγάπησαν περισσότερο το σκοτάδι παρά το φως, γιατί οι πράξεις τους ήταν πονηρές».

Κάθε άνθρωπος που πράττει έργα φαύλα μισεί το φως και δεν έρχεται στο φως, γιατί φοβάται μήπως φανούν τα έργα του και κριθούν» (Ιωάν. γ' 19-20). Όμως ο Χριστός φωτίζει

τους ανθρώπους, τόσο με το ευαγγέλιο Του όσο και με τη Χάρη Του όσους προσπαθούν να τον πλησιάσουν. Για τούτο, όσοι βρίσκονται στη σωστή πορεία με πράξεις που είναι σύμφωνες με την αλήθεια του θεού, αυτοί έρχονται προς φως για να φανεί πως οι πράξεις τους έχουν γίνει από υπακοή στο θέλημα του Θεού και όχι λόγω κάποιας υστεροβουλίας.

Θεός, φως, αλήθεια, αγάπη είναι έννοιες που συνυπάρχουν. Κατ' επέκταση και ο άνθρωπος που αγαπά το θεό, αγαπά και το συνάνθρωπο «Όποιος όμως μισεί τον αδερφό του βρίσκεται στο σκοτάδι και πορεύεται μέσα στο σκοτάδι και δεν ξέρει που πάει, γιατί το σκοτάδι έχει τυφλώσει τα μάτια του». Και συνεχίζει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στην Α' καθολική επιστολή του: «μην αγαπάτε τον κόσμο, μήτε όσα είναι του κόσμου. Αν κάποιος αγαπάει τον κόσμο, δεν έχει μέσα του την αγάπη για τον πατέρα. Γιατί όλα όσα είναι του κόσμου – οι αμαρτωλές επιθυμίες του εγώ, η λαχτάρα ν' αποκτήσουμε ό,τι βλέπουν τα μάτια μας, και η υπεροψία πως κατέχουμε γήινα αγαθά – δεν προέρχονται από τον πατέρα αλλά από τον αμαρτωλό κόσμο! Ο κόσμος όμως παρέρχεται και μαζί του όλα όσα επιθυμούν οι άνθρωποι, να κατέχουν μέσα σ' αυτόν, ενώ όποιος εκτελεί το θέλημα Του Θεού θα ζήσει αιώνια» (Α' Ιωάν. β' 11 και 15-17).

Στη μακραίωνη ιστορία της ανθρωπότητας πολλοί ήταν οι μεγάλοι που φώτισαν με τη σοφία τους τον κόσμο. Όμως, κανένας από αυτούς δεν τόλμησε να χαρακτηρίσει τον εαυτό του ως «φως του κόσμου». Μόνο ο Ιησούς, που είναι «το φως το αληθινόν, ο φωτίζει πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον», τόλμησε, όχι μόνο να πει ότι είναι «το φως του κόσμου», αλλά και να διαβεβαιώσει ότι όποιος τον ακολουθήσει δε θα βρεθεί ποτέ στο σκοτάδι. Για τούτο και ο Προφήτης Ησαΐας, οκτώ αιώνες πριν τον ερχομό του, τον είχε προαναγγείλει ως «φως μέγα».

Είναι πάντως χαρακτηριστικό το γεγονός ότι, ενώ ο Προφήτης Ησαΐας μιλά για «Γαλιλαία των εθνών», στο τέλος κάνει λόγο για «λαός» που κάθεται στο σκοτάδι. Μέσα από τη λέξη «λαός» μας οδηγεί στην ενότητα του ανθρώπινου γένους. Κατά συνέπεια οι άνθρωποι, είτε βρίσκονται στην πλάνη ως ειδωλολάτρες, είτε βρίσκονται σε κατάσταση «ασέβειας» ως αμαρτωλοί, όλοι τους βρίσκονται μακριά από το φως και άρα όλοι βρίσκονται στο σκοτάδι.

Αδελφοί μου, σε ποια κατάσταση βρισκόμαστε εμείς οι άνθρωποι της τρίτης χιλιετίας; Έχουμε δει το «μέγα φως» ή σαν νέα «Γαλιλαία των εθνών» ζούμε τη δική μας πλάνη και ασέβεια; Αν παρ' ελπίδα βρισκόμαστε στη σύγχρονη «Γαλιλαία των εθνών» υπάρχει ακόμα περιθώριο να αντιδράσουμε θετικά. Ο Ιησούς μας δίνει σήμερα αυτή τη δυνατότητα να το πράξουμε μέσα από τη δύναμη της μετάνοιας και της επιστροφής. Μας προτρέπει σήμερα ο Ιησούς «μετανοείτε, ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Αλήθεια αυτή η βασιλεία του Θεού ήρθε για μας και το περιβάλλον μας; Αν όχι τι κάνουμε ο καθένας μας για να έρθει ή να επεκταθεί η βασιλεία των ουρανών, η βασιλεία του Χριστού. Ας ευχηθούμε να είναι θετική η προσφορά του καθενός μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Κολ. γ΄ 4-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. Ιζ΄ 12-19

15 Ιανουαρίου 2012

«Ουχί οι δέκα εκαθαρίσθησαν; Οι δε εννέα που;» (Λουκ. ΙΖ΄, 17)

Βαθύτατα συγκινητική είναι, αγαπητοί μου αδελφοί, η σκηνή που μας περιγράφει η σημερινή ευαγγελική περικοπή. Δέκα σκελετωμένοι λεπροί, αργοπεθαίνουν απελπισμένοι, μακριά από τον κόσμο. Και καθώς ο Κύριος πλησιάζει σε κάποιο χωριό, προτού ακόμα εισέλθει σ' αυτό, τρέχουν να Τον συναντήσουν όλοι μαζί. Πρόκειται για δέκα πλάσματα πονεμένα και ταλαιπωρημένα, που ζουν μόνα τους χωρίς καμιά κοινωνική σχέση. Και τρέχουν με ελπίδα προς τον Κύριο, φωνάζοντας ικετευτικά με όλη τη δύναμη που τους έχει απομείνει: «Ιησού επιστάτα ελέησον ημάς». Και όλα αυτά συμβαίνουν λίγα λεπτά προτού θεραπευτούν. Μόλις όμως θεραπεύονται από τη φοβερή αρρώστια τους και γιατρεύονται οι πληγές τους και ανακουφίζονται από τους πόνους τους, όλα ξεχνιούνται. Λυτρωμένοι από το μαρτύριο και την απομόνωσή τους, εξαφανίζονται σχεδόν όλοι. Μόνο ένας απ' αυτούς και μάλιστα Σαμαρείτης, αισθάνεται την ανάγκη να επιστρέψει για να ευχαριστήσει με όλη τη δύναμη της ψυχής του τον Κύριο. Και ο Κύριος, τότε, βλέποντας την φοβερή αχαριστία των άλλων εννέα, εκφράζει το μεγάλο παράπονο, λέγοντας: «Ουχί οι δέκα εκαθαρίσθησαν; Οι δε εννέα που; » Με αφορμή το μεγάλο αυτό παράπονο του Ιησού, καλό είναι να δούμε κι εμείς πως εκδηλώνεται στη σύγχρονη κοινωνία το πάθος αυτό της αχαριστίας και πως το καταπολεμούμε.

Είναι αλήθεια ότι η αχαριστία και η μαύρη αγνωμοσύνη, προς κάθε ευεργέτη, αλλά κυρίως προς το Μεγάλο Ευεργέτη και Σωτήρα μας, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό, είναι φοβερό κακό. Αντίθετα η ευγνωμοσύνη είναι μεγάλη, λαμπρή, υπέροχη και άγια αρετή. Η πρώτη αποδεικνύει τον άνθρωπο, κατώτερο και από τα κτήνη, αφού πολλά και από τα ζώα και από αυτά τα άγρια θηρία ακόμα, ευγνωμονούν τους ευεργέτες τους. Η δεύτερη υψώνει ως τους αγγέλους τους ανθρώπους. Η αχαριστία καθιστά τον αχάριστο άνθρωπο, ανάξιο των δωρεών του Θεού. Η ευγνωμοσύνη του εξασφαλίζει και μεγαλύτερες δωρεές και ευεργεσίες. Συνηθισμένο κακό η αχαριστία που είναι κακία θεομίσητος και ελεεινή. Σπάνια η αρετή της ευγνωμοσύνης. Γιατί οι άνθρωποι εύκολα ζητούμε και ευκολότερα λησμονούμε.

Η καταφυγή στον Κύριο, όπως είδαμε πιο πάνω, δεν υπήρξε μάταιη. Κοντά Του οι δέκα λεπροί βρήκαν, όπως το πίστεψαν, την θεραπεία τους. Κι έδειξαν έτσι και σε μας τι πρέπει να κάμνουμε στις ποικίλες ασθένειές μας. Τόσο στις δικές μας όσο και των προσφιλών μας προσώπων. Όλοι υποκειμέθα στην ασθένεια. Την ελαφρότερη ή την σοβαρότερη. Όταν λοιπόν μας επισκέπτεται η ασθένεια το πρώτο που πρέπει να κάμνουμε είναι να προσφεύγουμε στον Κύριο που είναι ο γιατρός των ψυχών και των σωμάτων. Και να ζητούμε από Αυτόν που είναι Παντοδύναμος και Πανάγαθος την θεραπεία. Και να προσευχόμαστε και να Τον παρακαλούμε να διώξει την ασθένεια. Και αν η προσευχή και η παράκληση καρποφορήσει να Τον ευχαριστήσουμε για το καλό που μας έχει κάμει.

Δυστυχώς, όμως σε πάρα πολλούς από εμάς δεν συμβαίνει αυτό, γιατί αρκετοί από εμάς εύκολα λησμονούμε τις ευεργεσίες του Θεού. Μόλις περάσει η ασθένεια, για την οποία είχαμε παρακαλέσει τον Κύριο, ξαναγυρίζουμε στις καθημερινές μας φροντίδες και ξεχνούμε να ευχαριστήσουμε για την θεραπεία μας και για την απαλλαγή μας από τον πόνο μας. Ίσως είχαμε παρακαλέσει πολύ τον Θεό, για την θεραπεία του παιδιού μας, της συζύγου μας, του εαυτού μας. Τότε ζητούσαμε πολύ. Όταν όμως ο Κύριος έδωξε το κακό, τότε ξεχάσαμε να Τον ευχαριστήσουμε ή το ευχαριστώ μας ήταν πολύ φτωχό. Κι ενώ εμείς αμαρτήσαμε και αμαρτάνουμε αμέτρητες φορές, Αυτός ποτέ δεν μας απαρνήθηκε. Τουναντίον, ξεκούρασε και ξεκουράζει σε κάθε εξομολόγηση την ψυχή μας στο πετραχήλι του πνευματικού και στη

Θεία Λειτουργία. Πολλές και πάλι φορές μας μετάγγισε και μας μεταγγίζει Ζωή με το Τίμιο Σώμα Του και το Τίμιο Αίμα Του.

Κι έτσι το ίδιο παράπονο που εξέφρασε ο Κύριος για την αχαριστία των δέκα λεπρών, τούτο μπορεί να εκφρασθεί και σε πολλούς από μας. Γιατί κι εμείς στις δύσκολες στιγμές της ζωής μας, όταν μας κυκλώνουν πειρασμοί, θλίψεις, αρρώστιες, προβλήματα, στρεφόμαστε με πίστη στο Θεό, τρέχουμε στις εκκλησίες, προσευχόμαστε θερμά, κάνουμε τάματα, ανάβουμε λαμπάδες και με προσευχές ζητούμε το έλεος του Θεού. Και μόλις ο Θεός δώσει λύση στο πρόβλημά μας, μέσα στον πυρετό της ευτυχίας μας, παθαίνουμε αμνησία. Ξεχνούμε ότι ο Θεός μας έλυσε το πρόβλημα και ότι μας ευεργέτησε με άπειρες ευεργεσίες. Η φιλαυτία και ο ατομισμός μαζί με το πνεύμα επιδίωξης των ανέσεων μας κατάντησαν ξερό και άγονο χώμα, χωρίς πνευματικούς χυμούς και ψυχική δροσερότητα. Φίλαυτες και εγωιστικές ψυχές είναι αδύνατο ν' ανοίξουν χώρο μέσα τους για να φυτρώσει, να ανθίσει και να καρποφορήσει η ευγνωμοσύνη προς τον Θείον Ευεργέτη.

Το ίδιο δυστυχώς κάνουμε κάποτε και προς τους ευεργέτες μας ανθρώπους. Κτυπούμε την πόρτα τους μόνο όταν τους έχουμε ανάγκη. Μόλις όμως πετύχουμε αυτό που θέλουμε, γινόμαστε ψυχροί και αδιάφοροι και κάνουμε πως δεν τους γνωρίζουμε. Αυτοί στέκονται δίπλα μας και με θυσίες ακόμη κι εμείς δεν γνωρίζουμε να τους πούμε ούτε ένα ευχαριστώ. Παρερμηνεύουμε τα γεγονότα και καταπιézουμε τα αισθήματα. Δεν θέλουμε να ταπεινωθούμε και να αναγνωρίσουμε την αξία τους. Αυτό που θα πρέπει να κάνουμε είναι να μιμηθούμε τον πρώην λεπρό στο δρόμο της επιστροφής. Να αναγνωρίσουμε τις ευεργεσίες που μας γίνονται και να εκδηλώσουμε την ευγνωμοσύνη μας γι' αυτές. Όχι επιτελώντας ψυχρά ένα καθήκον, αλλά εκδηλώνοντας μια ανάγκη της ψυχής μας και μέσα από τα βάθη της καρδιάς μας να ευχαριστούμε τους ευεργέτες μας.

Αλήθεια, σκεπτόμαστε κάποτε, πόσο μας ευεργετεί πλουσιοπάροχα πάνω σε καθημερινή βάση ο Δωροδότης Θεός; Κάθε αγαθό που έχουμε από Αυτόν προέρχεται. Πλέουμε μέσα στις ευεργεσίες Του. Το φώς, ο ήλιος, ο αέρας, οι ομορφιές της γης και του Ουρανού. Αλλά και η υγεία και τα χαρίσματα που έχουμε. Πόσες φορές μας έχει γλιτώσει από μεγάλους κινδύνους; Πόσα θαύματα έκαμε στη ζωή μας; Σε μια βαριά αρρώστια, σε μια δύσκολη εγχείρηση, όταν κινδυνέψαμε στους δρόμους, όταν υποφέραμε πάλι από άλλα προβλήματα. Αλλά πολύ περισσότερο χρωστούμε ευγνωμοσύνη στο Θεό της απείρου αγάπης, γιατί άφησε το ύψος του ουρανού, κατέβηκε στη γη και έγινε άνθρωπος και σταυρώθηκε για τη δική μας σωτηρία. Δυστυχώς δεν εκτιμούμε τις μεγάλες δωρεές Του. Τις έχουμε συνηθίσει και σχεδόν θεωρούμε πως ο Θεός είναι υποχρεωμένος να μας ευεργετεί και ότι εμείς, δικαιωματικά απολαμβάνουμε αυτές τις ευεργεσίες.

Αδελφοί μου. Βρισκόμαστε στις πρώτες μέρες του νέου Έτους. Έχουμε επομένως ένα επί πλέον λόγο, να ευγνωμονούμε Εκείνο που μας χαρίζει και τούτο το έτος. Ας εμπνευσθούμε, λοιπόν, από τον αξιοζήλευτο ευγνώμονα Σαμαρείτη και ας ποθήσουμε να γίνουμε μιμητές Του. Η ευγνωμοσύνη είναι πράξη. Είναι αγώνας κατά της αμαρτίας, την οποία τόσο αποστρέφεται ο Θεός. Αγώνας, να υποστούμε για χάρη Του ακόμη και αδικίες, δοκιμασίες, διωγμούς και θυσίες. Όλα δηλαδή αυτά που δοκιμάζουν τη γνησιότητα των αισθημάτων μας προς τον Θεό. Ας γίνουμε λοιπόν άνθρωποι με λεπτότητα αισθημάτων και ευγένεια ψυχής. Ας γίνουμε κι εμείς άνθρωποι της ευγνωμοσύνης.

† **Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α΄ Τιμ. δ΄ 9 - 15

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιθ΄ 1 – 10

22 Ιανουαρίου 2012

« Σήμερον εν τω οίκω σου δει με μείναι. και ιδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ότι παρά αμαρτωλώ ανδρί εισήλθε καταλύσαι.»

Σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου, λέγει ο Ιησούς απευθυνόμενος στον αρχιτελώνη Ζακχαίο. Ήταν η απάντηση του Ιησού στην επιθυμία του Ζακχαίου, αγαπητοί μου, να δει τον Ιησού. Να Τον γνωρίσει. Είχε ακούσει τόσα πολλά γι' Αυτόν. Απλώς λοιπόν ήθελε να Τον δει. Τίποτε περισσότερο. Γι' αυτό, και επειδή ήταν κοντός μάλλον, ανέβηκε σε μια μουριά. Ο Κύριος τον είδε, γνώριζε ότι η μεγάλη του επιθυμία τον οδήγησε πάνω στη μουριά, για να Τον δει, και του απηύθυνε τον λόγο. Με επιτακτικό σχεδόν τρόπο. Πρέπει να μείνω στο σπίτι σου, σήμερα. Είναι αδύνατο να φανταστούμε, αγαπητοί μου αδελφοί, την τεράστια έκπληξη, με την οποία δέχτηκε την εντολή του Κυρίου. Καί είναι αυτή η μια εικόνα. Ο Ζακχαίος πάνω στη μουριά και ο Χριστός να του δίνει την εντολή.

Ποιος ήταν αυτός για να δεχτεί τον Ιησού, τον δάσκαλο και προφήτη, θα συλλογιζόταν ασφαλώς. Ίσως δεν μπορούσε να κατανοήσει την υπερβολική σημασία που αποκτούσε αυτή η επίσκεψη. Ήταν αδύνατο να αντιληφθεί την τιμή, με την οποία τον περιέβαλε. Αλλά εξ ίσου μεγάλη ήταν η ευθύνη που ανελάμβανε, και σοβαρότατες οι συνέπειες που θα συνεπάγονταν για τη ζωή του Ζακχαίου.

Ο Κύριος, αγαπητοί μου, επιζητεί και με διάφορους τρόπους μάς φανερώνει την σφοδρή Του επιθυμία, να έρθει και να εγκατασταθεί μέσα στην ψυχή μας συνέπεια της μεγάλης Του αγάπης.

Περιμένοντας, αγαπητοί μου αδελφοί, κάποιους ξένους, και όχι απαραίτητα σημαντικά πρόσωπα, ετοιμάζουμε το σπίτι μας για τη υποδοχή τους. Καθαρίζουμε όλους τους χώρους που θα δουν ή στους οποίους θα καθίσουν. Προμηθευόμαστε κάθε τι, και μάλιστα ό,τι πιο εκλεκτό, που θα έπρεπε να τους προσφέρουμε. Προσπαθούμε να τους τιμήσουμε. Να τους ευχαριστήσουμε. Και με τον τρόπο αυτό δεν τιμούμε μόνο εκείνους αλλά και τον ίδιο τον εαυτό μας. Ανεβαίνουμε στην εκτίμηση των καλεσμένων μας.

Όταν λοιπόν, ο ίδιος ο Κύριος, μάς καλεί, και όπως στην περίπτωση του Ζακχαίου, επιτακτικά σχεδόν, ζητεί να μείνει στο σπίτι της ψυχής μας, τι πρέπει να κάνουμε; Ποιες είναι οι προετοιμασίες που επιβάλλονται, για την υποδοχή, όχι του οποιουδήποτε, οσοδήποτε επισήμου ή σημαντικού ανθρώπου, αλλά του ίδιου του Σωτήρα μας, του Κυρίου μας; Ασφαλώς εκφεύγει από τις δυνατότητές μας, να είμαστε ανάλογα προετοιμασμένοι. Ο Κύριος όμως είναι επιεικής. Αντιμετωπίζει τα αδύνατα πλάσματά Του με απόλυτη κατανόηση. Γνωρίζει πόσο δύσκολα μπορούμε να φτάσουμε σε ένα τέλειο επίπεδο. Επιθυμεί να διαπιστώσει την ειλικρινή προσπάθειά μας. Και αυτό είναι αρκετό για Κείνον, που τόσο μας αγάπησε, ώστε έστειλε τον ίδιο Του το Γιο να θυσιαστεί για να εξαγοράσει τις αμαρτίες μας, να μας φέρει κοντά Του. Και η δεύτερη εικόνα.

Το πλήθος που συνωσιζόταν για να παρακολουθήσει τον Ιησού και την διδασκαλία Του, αντιλήφθηκε αμέσως το γεγονός. Είδαν πάνω στη μουριά, τον Ζακχαίο, τον αμαρτωλό αρχιτελώνη, όπως τον θεωρούσαν όλοι. Άκουσαν την εντολή του Ιησού και έμειναν έκπληκτοι. Και ασφαλώς όχι λιγότερο από τον ξαφνιασμένο Ζακχαίο, που βιαστικά κατέβηκε για να υποδεχθεί στο σπίτι του χαρούμενος τον Ιησού. «Και ιδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ότι παρά αμαρτωλώ ανδρί εισήλθε καταλύσαι». Ψίθυρος αγανάκτησης πλημμύρισε την περιοχή όπου ήταν συγκεντρωμένο το πλήθος των Ιουδαίων. Ήταν αδιανόητο για το πλήθος των Ιουδαίων να βλέπουν τον Χριστό να επισκέπτεται για να μείνει και να

ξεκουραστεί σε ένα γνωστό αμαρτωλό, που όλοι κατέκριναν, χωρίς βέβαια οι ίδιοι να νοιώθουν οποιαδήποτε ενοχή για τα δικά τους λάθη.

Ίσως πράγματι να ήταν αμαρτωλός ο Ζακχαίος. Μα ποιος είναι αναμάρτητος! Αλλά οπωσδήποτε ο Κύριος, αγαπητοί μου, δεν κάνει καμιά διάκριση. Θυμηθείτε τότε που ο Κύριος ανέφερε την περίπτωση του βοσκού που έχασε ένα από τα εκατό του πρόβατα και έτρεξε να το βρει, αφήνοντας τα άλλα. Και μάλιστα χάρηκε πολύ περισσότερο για το χαμένο, που μετά περιπλάνηση το βρήκε, παρά για τα άλλα, που δεν είχαν χαθεί. Είναι ο αμαρτωλός που ενδιαφέρει τον Κύριο, γιατί αυτός έχει ανάγκη της βοήθειάς Του. Και όσο πιο πολύ αμαρτωλός είναι, τόσο πιο πολύ ενδιαφέρεται ο Κύριος για τη σωτηρία του. Είναι πολύ μεγάλη η χαρά και η ικανοποίηση του Θεού για τον αμαρτωλό που ένοιωσε το λάθος του και επέστρεψε μετανιωμένος κοντά Του.

Ζητεί ο Χριστός, αδελφοί μου αγαπητοί, πολλές φορές και σε διάφορες ευκαιρίες και τρόπους που δεν αντιλαμβανόμαστε αμέσως, ζητεί να έρθει να κατοικήσει στο σπίτι μας, στην ψυχή μας. Πως αντιμετωπίζουμε αυτή την πρόκληση; Είμαστε και μεις όπως ο Ζακχαίος, ο ταπεινός αυτός άνθρωπος, που παρά την αμαρτωλή ζωή που ζούσε, ήθελε να δει και να γνωρίσει τον Ιησού. Και όταν Εκείνος του ζήτησε να μείνει στο σπίτι έσπευσε να ετοιμαστεί να Τον υποδεχτεί με χαρά. Αυτό είναι πολύ ενθαρρυντικό για μας που δεν είμαστε αναμάρτητοι, να ξέρουμε ότι όχι μόνο δεν μας περιφρονεί ο Κύριος, αλλά αντίθετα πολύ περισσότερο ενδιαφέρεται για μας. Γνωρίζει πολύ καλά, πόσο αδύνατοι είμαστε και με απόλυτη κατανόηση μας συμπαραστέκεται, γιατί μας αγαπά και δεν θέλει να χαθεί κανένας μας. Άραγε πόσο πρόθυμοι είμαστε και μεις να ζητήσουμε να Τον πλησιάσουμε, να Τον δούμε, και να διεθέσουμε το είναι μας, την ψυχή μας, σαν μόνιμο κατοικητήριο. Έλεγε ο Απόστολος Παύλος «ζω δε ουκέτι εγώ, ζει δ' εν εμοί Χριστός». Είχε λησμονήσει την ίδια του την ύπαρξη. Ο,τι γέμιζε την ζωή του και την ψυχή του ήταν ο Χριστός. Δεν θα ήθελα να επαναλάβω τα χιλιοειπωμένα, γνωστά σε όλους μας. Γνωρίζουμε τι θέλει ο Θεός από εμάς. Ωστόσο βλέπουμε και τον Ζακχαίο, τον αρχιτελώνη, που οι συμπατριώτες του κατέκριναν, να μη περιορίζεται μόνο σε λόγια και ευγενικές υποδοχές για τον Χριστό. Σπεύδει αμέσως να δώσει μεγάλο μέρος από την περιουσία του, από τα κέρδη του, και πολύ περισσότερο δήλωσε ότι θα επανόρθωνε, αν διαπίστωνε ότι είχε κάποιον αδικήσει. Δεν απαιτεί ίσως τόσο πολλά από εμάς ο Θεός. Μια προσπάθεια στην αρχή, αρκεί. Μια προσευχή μετά, με τα πολλά και καθημερινά μας αιτήματα για υλικές και πνευματικές μας ανάγκες. Να νοιώθουμε ότι είμαστε παιδιά Του, που ζητούν τη βοήθειά Του. Είναι απαραίτητη όμως και μια προσευχή δοξολογίας και ευχαριστιών για τα πλούσια δωρήματά Του. Και συνεχώς να παραμένει έντονη η φροντίδα και καθημερινός ο αγώνας, να διατηρούμε το σπίτι της ψυχής έτοιμο και καθαρό. Κατάλληλο κατοικητήριο για τον Κύριό μας, με τη συμμετοχή μας στη μυστηριακή ζωή και την εκκλησιαστική κοινωνία μαζί με τους άλλους αδελφούς μας χριστιανούς και στόχο πάντοτε τη διαρκή σχέση με τον Θεό, μέχρι να καταστήσουμε στη βασιλεία Του. Αμήν.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ΄ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Β΄ Κορ. στ. 16-ζ΄1

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιε΄ 21-28

29 Ιανουαρίου 2012

«Ω γυναίκα μεγάλη σου η πίστις! Γεννηθήτω σοι ως θέλεις». (Ματθ. ιε΄28)

Σε δυο περιπτώσεις εκδηλώνει ο Κύριος το θαυμασμό, αλλά και το δίκαιο έπαινο του για την πίστη συγκεκριμένων ανθρώπων. Και οι δυο περιπτώσεις αφορούν ειδωλολάτρες. Η πρώτη αφορά ένα Ρωμαίο εκατόνταρχο (Ματθ. η΄10) και η δεύτερη τη γυναίκα του σημερινού ευαγγελίου, τη Χαναanaία. Όμως, πέρα από το θαυμασμό και το δίκαιο έπαινο, ο Κύριος επιβραβεύει «από της ώρας εκείνης» την πίστη τους, θεραπεύοντας το δούλο του εκατόνταρχου και σήμερα την κόρη της Χαναanaίας.

Και οι δυο, αν και ειδωλολάτρες, τον αναγνωρίζουν ως Κύριο και Μεσσία. «Κύριε υιέ Δαυίδ» τον προσφώνησε σήμερα η Χαναanaία. «Κύριε, βοήθει μοι» επανέλαβε προσκυνώντας τον. Με τον τρόπο αυτό οι δυο ειδωλολάτρες γίνονται οι πρωτεργάτες της αποδοχής του Ιησού ως Λυτρωτή και Σωτήρα όλων των εθνών, επιβεβαιώνοντας τον προφητικό λόγο του Ησαΐα ότι: «και τω ονόματι αυτού έθνη ελπιούσι» (Ματθ. ιβ΄ 21). Και στ΄ όνομα του θα στηρίζουν τα έθνη την ελπίδα τους.

Κατά συνέπεια, ο Θεός δεν είναι Θεός ενός μόνο έθνους, αλλά Θεός όλων των ανθρώπων και όλων των λαών, ανεξαρτήτως γλώσσας, φυλετικής ή και θρησκευτικής καταγωγής. Κριτήριο αυτής της ισότιμης αντιμετώπισης των ανθρώπων από το Θεό είναι η πίστη. Η πίστη που ενώνει το Θεό με τους ανθρώπους. Αυτή την ενοποιό πίστη διακρίνουμε σήμερα στη Χαναanaία.

Έχει μια κόρη η οποία «κακώς δαιμονίζεται». Μοναδική της ελπίδα ο Ιησούς. Η Χαναanaία βγαίνει έξω από τα όρια της περιοχής της και του φωνάζει δυνατά: «Ελέησε με Κύριε, Υιέ του Δαβίδ». Αυτή η έξοδος της είναι ουσιαστική. Είναι έξοδος από την ειδωλολατρία και προάγγελος της εξόδου των εθνών από την ειδωλολατρία.

Η έξοδος της Χαναanaίας είναι μια πρόσκληση και πρόκληση για τον καθένα από εμάς. Και σήμερα, όπως και τότε, έχουμε ανάγκη μιας ηρωικής εξόδου από εγωισμούς, πάθη, αδυναμίες για να μπορέσουμε να συναντήσουμε το λυτρωτή. Ο ίδιος έρχεται για να μας συναντήσει. Εμείς επιδιώκουμε αυτή τη συνάντηση;

Όλοι τον έχουμε ανάγκη μέσα από τη διαφορετικότητα των προβλημάτων μας. Διαφορετικά τα προβλήματα του καθενός, όμως είναι κοινό το σημείο που μας ενώνει. Και αυτό το κοινό σημείο είναι η πίστη, όχι σαν θεωρία, αλλά κυρίως σαν βίωμα και τρόπος καθημερινής ζωής. Μια πίστη που αντέχει στις δοκιμασίες, αλλά και που καταφεύγει στο Θεό την ώρα που οι ανθρώπινες δυνάμεις εξαντλούνται, ο Θεός αν και γνωρίζει τα προβλήματα μας, εν τούτοις θέλει μέσα από την ένταση της κραυγής μας να εκδηλωθεί η δύναμη της πίστεως μας, όπως έγινε σήμερα και με τη Χαναanaία.

Όποια λοιπόν κι αν είναι η ένταση της προσευχής – κραυγής μας που θα φανερώνει και την έκταση του πόνου μας, αυτή η κραυγή, αυτή η προσευχή θα πρέπει να είναι και ο καθρέφτης της πίστεως του καθενός μας. Θα είναι κατά κάποιον τρόπο ένας νέος μετρητής «Ρίχτερ» που θα καταγράφει όμως τις δονήσεις των συναισθημάτων μας. Αν οι φυσικές δονήσεις συνήθως έχουν ένα καταστροφικό αποτέλεσμα, αυτές οι δονήσεις των συναισθημάτων θα έχουν αντίθετα «θετική

καταστροφή», ιδιαίτερα δε του οικοδομήματος που λέγεται ολιγοπιστία. Αυτή η «θετική καταστροφή» της ολιγοπιστίας θα δημιουργήσει στο τέλος μέσα μας μια ανέκφραστη γαλήνη. Γιατί θα διαπιστώσουμε ότι αυτό για το οποίο παρακαλέσαμε το Θεό έχει γίνει πραγματικότητα, όπως έγινε σήμερα και με τη Χαναναία. Ακόμα κι όταν ο Θεός κρίνει να καθυστερήσει να μας απαντήσει και τότε, όταν εναποθέσουμε με πίστη την ελπίδα μας σ' Αυτόν, τότε και πάλι το φως της χάριτος Του θα φωτίσει και θα γαληνέψει την ψυχή μας.

Παρακολουθήσαμε σήμερα τη Χαναναία να μην αποθαρρύνεται όταν ο Ιησούς «ουκ απεκρίθη αυτή λόγον», αλλά και όταν άκουε τις προτροπές των μαθητών Του να την διώξει. Μας δίδαξε με το παράδειγμά της ότι δεν πρέπει να καταθέτουμε τα όπλα του αγώνα, έστω κι αν δεν παίρνουμε απάντηση στις προσευχές μας για μεγάλο χρονικό διάστημα. Μας δίδαξε ότι παρά τη «σιωπή» τον Ιησού, παρά τις αντιρρήσεις ή αποθαρρύνσεις του οικογενειακού ή του κοινωνικού μας περιβάλλοντος, εμείς πρέπει να επιμένουμε, όπως τη Χαναναία, ως την ώρα που θα λυθεί η «σιωπή» του Ιησού, όπως έγινε σήμερα. Οι θλίψεις και οι δοκιμασίες είναι μέρος της ζωής μας, όπως μας προαναγγέλλει ο ίδιος ο Κύριος: «Εν τω κόσμω θλίψιν έξετε αλλά θαρσείτε εγώ νενίκηκα τον κόσμον» (Ιωάν. 1στ'33). Ο κόσμος θα σας κάνει να υποφέρετε αλλά εσείς να έχετε θάρρος, γιατί εγώ έχω νικήσει τον κόσμο.

Τη δύναμη και την παιδαγωγική αξία της ασθένειας ή των θλίψεων τονίζει και ο Απόστολος Παύλος λέγοντας "Όταν γαρ ασθενώ τότε δυνατός είμι". (Β' Κορ. 1β'10). Η δύναμη αυτή αντλείται από την πίστη στο Θεό γεγονός που οδηγεί σε διαφορετική και ενθαρρυντική αντιμετώπιση των θλίψεων. Απάντηση γι' αυτή την ενθαρρυντική αντιμετώπιση μας δίνει και πάλι ο Απόστολος Παύλος: «Αφού, λοιπόν, ο Θεός μας έσωσε επειδή πιστέψαμε, οι σχέσεις μας με το Θεό αποκαταστάθηκαν με τη μεσολάβηση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αυτός μας οδήγησε στο χώρο αυτής της χάρις του Θεού, στην οποία είμαστε στερεωμένοι, και καυχόμαστε για την ελπίδα της συμμετοχής μας στη δόξα του Θεού. Μα δε σταματά εκεί η καύχησή μας. Καυχόμαστε ακόμα και στις δοκιμασίες, επειδή ξέρουμε καλά πως οι δοκιμασίες οδηγούν στην υπομονή, η υπομονή στο δοκιμασμένο χαρακτήρα, κι ο δοκιμασμένος χαρακτήρας στην ελπίδα. Κι η ελπίδα τελικά δεν απογοητεύει. Μαρτυρεί γι' αυτό η αγάπη του Θεού, με την οποία το Άγιο Πνεύμα που μας δόθηκε γέμισε και ξεχείλισε τις καρδιές μας» (Ρωμ. ε'1-5).

Ναι, αδελφοί μου, η ελπίδα τελικά δεν απογοητεύει, όπως δεν απογοητεύει σήμερα και τη Χαναναία. Αφού επέτρεψε ο Κύριος να περάσει η πίστη της Χαναναίας μέσα από διάφορες δοκιμασίες, στο τέλος έλαμψε αυτή η πίστη, όπως το χρυσάφι που δοκιμάστηκε στη φωτιά. Αν, λοιπόν, και η δική μας πίστη είναι τόσο βαθιά και σταθερή, τότε να 'μαστε βέβαιοι ότι θα ισχύει και για μας η διαβεβαίωση του Κυρίου «Πάντα όσα εάν αιτήσητε εν τη προσευχή πιστεύοντες λήψεσθε». (Ματθ κα'22). Όλα όσα ζητήσετε στην προσευχή με πίστη, θα τα λάβετε. Ας τον παρακαλέσουμε κι εμείς, τον Κύριο όπως και οι Απόστολοι: «πρόσθες ημίν πίστιν» (Λουκ. ιζ'5). Κύριε, αύξησε την πίστη μας. Κύριε βοήθησε με και τότε νάμαστε βέβαιοι ότι θα ακούσουμε την ποθητή απάντηση: «Μεγάλη σου η πίστις. Γενηθήτω σοι ως θέλεις». «Μεγάλη είναι η πίστη σου. Ας γίνει όπως θέλεις». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	1 Ιανουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
(Στη συνέχεια θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της έναρξης του νέου έτους)			
Πέμπτη	5 Ιανουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Παρασκευή	6 Ιανουαρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι
Κυριακή	8 Ιανουαρίου	:	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Τετάρτη	11 Ιανουαρίου	:	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ
Κυριακή	15 Ιανουαρίου	:	ΠΡΑΣΤΕΙΟ
Τρίτη	17 Ιανουαρίου	:	ΚΕΔΑΡΕΣ
Κυριακή	29 Ιανουαρίου	:	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Δευτέρα	30 Ιανουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	1 Ιανουαρίου	:	ΠΑΡΑΛΙΜΝΙ
Πέμπτη	5 Ιανουαρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Παρασκευή	6 Ιανουαρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	8 Ιανουαρίου	:	ΜΕΣΟΓΗ
Τρίτη	10 Ιανουαρίου(εσπερινός)	:	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ
Κυριακή	15 Ιανουαρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	22 Ιανουαρίου	:	ΑΡΟΔΕΣ
Κυριακή	29 Ιανουαρίου	:	ΚΑΘΗΚΑΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Δευτέρα	2 Ιανουαρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ
Τρίτη	3 Ιανουαρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ
Πέμπτη	5 Ιανουαρίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ.Παρασκευή
Κυριακή	8 Ιανουαρίου	:	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Τετάρτη	11 Ιανουαρίου	:	ΑΧΕΛΕΙΑ
Κυριακή	15 Ιανουαρίου	:	ΔΟΡΑ
Τρίτη	17 Ιανουαρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ,Αγ.Αντώνιος
Κυριακή	22 Ιανουαρίου	:	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 15 Ιανουαρίου : ΚΑΘΗΚΑΣ

Κυριακή 22 Ιανουαρίου: ΛΥΣΟΣ

ΗΡΩΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 8 Ιανουαρίου : ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ

Κυριακή 15 Ιανουαρίου : ΦΥΤΗ

Κυριακή 22 Ιανουαρίου: ΚΟΝΙΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 15 Ιανουαρίου : ΛΕΜΠΙΑ

Κυριακή 22 Ιανουαρίου : ΜΑΝΔΡΙΑ

Κυριακή 29 Ιανουαρίου : ΚΟΥΚΛΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΗΠΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 8 Ιανουαρίου : ΕΛΕΔΙΩ

Κυριακή 15 Ιανουαρίου: ΣΚΟΥΛΛΗ

Κυριακή 22 Ιανουαρίου: ΜΕΣΑΝΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 15 Ιανουαρίου : ΕΜΠΑ

Κυριακή 29 Ιανουαρίου : ΑΝΑΡΙΤΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 15 Ιανουαρίου: ΙΝΝΙΑ

Κυριακή 22 Ιανουαρίου: ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2012

ΕΤΟΣ ΛΓ'

ΑΡ. 380

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΛΟΥΚΑ (ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ)

Απόστολος: Β' Τιμ. γ' 10-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη' 10-14

5 Φεβρουαρίου 2012

«Δύο άνθρωποι ανέβηκαν εις το ιερόν προσεύξασθαι»

Ο μεγάλος προπονητής μας καλεί για προπόνηση. Ο κάθε αγώνας, το κάθε αγώνισμα χρειάζεται όχι μόνο θέληση και επιμονή, αλλά και μέθοδο και τέχνη. Προπονητής είναι η Εκκλησία. Αθλητές εμείς που δεχθήκαμε το βάπτισμα και καλούμεθα να αγωνισθούμε στον ευγενικό αγώνα της πίστεως και αρετής, και που για στόχο έχουμε την αγιότητα και έπαθλο την αιώνια ζωή, την Βασιλεία των Ουρανών.

Στους αγώνες των αθλητικών ομάδων συμμετέχουν ορισμένοι αθλητές, ορισμένης ηλικίας και για ορισμένο άθλημα. Στον αγώνα τον πνευματικό της Εκκλησίας καλούνται οι πάντες, πάσης τάξεως και ηλικίας, και οι γέροντες ακόμη και οι άρρωστοι και κατάκοιτοι, και πολλές φορές έχουν αναδειχθεί απ' αυτούς αθλητές αξιοθαύμαστοι. Γιατί εδώ η ψυχή, κυρίως, αθλείται και γυμνάζεται, και κατά δεύτερο λόγο, το σώμα.

Για κάθε αγώνισμα χρειάζεται ιδιαίτερη μέθοδος και τέχνη και κανονισμός. Για τούτο και ο απόστολος Παύλος γράφει: «Εάν δε και αθλή τις ου στεφανούται, εάν μη νομίμως αθλήση». Τονίζει δε και συγκρίνει την ανωτερότητα των πνευματικών αγώνων, στους οποίους αγωνίζονται οι Χριστιανοί, λέγοντας ότι «εκείνοι μεν ουν», οι αγωνιστές των γηπέδων, αγωνίζονται «ίνα φθαρτόν στέφανον λάβωσιν, ημείς δε άφθαρτον». Ποιος δεν θα ήθελε να αγωνιστεί για τέτοιο έπαθλο;

Ανάλογη με τον αγώνα είναι η σοφή προπόνηση στην οποία μας καλεί η Εκκλησία πάντοτε μεν, όλες τις ημέρες και ώρες της ζωής μας, αλλά ιδιαιτέρως και συστηματικότερα κατά την περίοδο του Τριωδίου που αρχίζει από σήμερα. Δέκα εβδομάδες θα αγωνιστούμε εντονότερα. Από την μεγάλη διάρκεια καταλαβαίνουμε και την μεγάλη σημασία του αγώνος, στον οποίο καλούμεθα να αγωνισθούμε.

Έχουμε προπονητή πάνσοφο την Εκκλησία, η οποία ανέδειξε στο πέρασμα των αιώνων εκατομμύρια πρωταθλητών. Προπονητή που δεν συμβουλεύει μόνο αλλά και δίνει δύναμη, με τη θεία Χάρη των Μυστηρίων, στον αγωνιστή για να νικήσει.

Και ναι, σήμερα μας δίνει το πρώτο μάθημα. Μας δίνει μάθημα, αλλά και εφόδια για την ψυχική μας γύμναση και ανύψωση. Μας υπενθυμίζει με το Ευαγγέλιο που ακούσαμε, την σύντομη αλλά ωραία και διδακτική για όλους μας παραβολή του Τελώνου και Φαρισαίου. Τι λέγει ο Κύριος στην παραβολή;

«Δύο άνθρωποι ανέβηκαν εις το ιερόν προσεύξασθαι». Δύο άνθρωποι πήγανε στο ναό να προσευχηθούν. Εδώ έχουμε αμέσως αμέσως το πρώτο δίδαγμα. Την ανάγκη της προσευχής. Και προσέξτε, όχι της ατομικής προσευχής που μπορούμε και πρέπει να κάνουμε σε κάθε τόπο, αλλά της προσευχής που συνδέεται με τη Θεία Λατρεία. Της προσευχής που είναι απαραίτητο να γίνεται στο ναό, διότι μόνον στο ναό τελούνται τα Μυστήρια και

μάλιστα το κυριότερο Μυστήριο της Θείας Κοινωνίας. Στον ναό, που ενώνονται οι ψυχές και λατρεύουν τον Θεό.

Αλλά όμως, και εκεί προσοχή χρειάζεται. Να προσευχηθούμε, αλλά πως θα προσευχηθούμε; Να τελέσουμε τα θρησκευτικά μας καθήκοντα, γενικότερα, αλλά πώς θα τα τελέσουμε. Ας δούμε τι έκαναν αυτοί οι δύο. Ο ένας ήταν Φαρισαίος, δηλαδή από αυτούς που ήθελαν να εμφανίζονται ευσεβείς και τηρητές των εντολών του Θεού και ο άλλος ήταν Τελώνης, αμαρτωλός γνωστός, σαν όλους τους τελώνες, για την πλεονεξία και τις αδικίες που έκαναν.

Ο Φαρισαίος στάθηκε περήφανα και επιδεικτικά στο ναό και άρχισε να προσεύχεται, καυχόμενος για τις αρετές του και κατακρίνοντας τους άλλους. «Θεέ μου, έλεγε, εγώ νηστεύω δυο μέρες την εβδομάδα, δίνω από τα έσοδα μου το δέκατο στο ναό. Εγώ δεν είμαι άρπαγας, ανήθικος, άδικος ή και σαν αυτόν εκεί τον αμαρτωλό Τελώνη». Αυτή ήταν η προσευχή του. Καύχηση, εγωισμός και κατάκριση των άλλων.

Στην άκρη του ναού προσεύχεται και ο Τελώνης. Με δάκρυα κτυπούσε το στήθος του μετανιωμένος, λέγοντας: «Κύριε, συγχώρησέ με τον αμαρτωλό». Και τελειώνει ο Κύριος την παραβολή λέγοντας: Σας διαβεβαιώνω ότι αυτού του αμαρτωλού, αλλά μετανιωμένου αμαρτωλού η προσευχή έγινε δεκτή από τον Θεό και όχι του Φαρισαίου.

Απαραίτητη η συμμετοχή μας στη Θεία Λατρεία. Όλοι μαζί «εν ενί στόματι και μία καρδία», να προσφέρουμε όχι μια απλή προσευχή, αλλά τη Θεία Λατρεία με πραγματική μας συμμετοχή σ' αυτή, κοινωνώντας με κατάλληλη ψυχική προετοιμασία των Αχράντων Μυστηρίων αλλά και με τις απαραίτητες προϋποθέσεις τις οποίες μας παρουσίασε η παραβολή. Μακριά από εγωιστικές σκέψεις ότι εμείς είμαστε καλύτεροι από τους άλλους. Μακριά από περιφρόνηση και κατάκριση εκείνων τους οποίους νομίζουμε εμείς αμαρτωλούς και όμως, πιθανόν αυτοί να έχουν νοιώσει και μετάνοια σαν τον τελώνη και να είναι πολύ καλύτεροι από εμάς. Αλλά και αν είναι οι άλλοι αμαρτωλοί δεν έχουμε εμείς κανένα δικαίωμα να κρίνουμε και κατακρίνουμε κανένα. Μόνο ο Θεός έχει το δικαίωμα να κρίνει.

Προσευχή, συμμετοχή στη Θεία Λατρεία. Αλλά συμμετοχή με ταπείνωση, με μετάνοια, ζητώντας το έλεος του Θεού και μακριά από κάθε εγωιστική σκέψη για τον εαυτό μας και κάθε κατάκριση για άλλους.

Αυτά τα πρώτα μαθήματα μας δίνει σαν προπονητής η Εκκλησία στον αγώνα στον οποίο μας καλεί για την καλλιέργεια της ψυχής μας, με πίστη, αγάπη, ταπείνωση και όλες τις άλλες αρετές που μας χρειάζονται και στη ζωή αυτή, αλλά μας εξασφαλίζουν εκτός από την Θεία Χάρη και ένα βοηθητικό εισιτήριο για ην άλλη ζωή την Βασιλεία των Ουρανών, αλλά και μια άλλη ειρηνική συμβίωση στην επίγεια ζωή μας. Αμήν.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (Ασώτου)
Απόστολος (Α' Κορ. ΣΤ' 12-20)
Ευαγγέλιο Λουκ. ΙΕ' 11 - 32
12 Φεβρουαρίου 2012

ΟΙ ΔΥΟ ΥΙΟΙ

Πικρά ποτήρια αίσχους και ντροπής, θλίψεως και οδύνης, ποτίζουν τον πατέρα τους και οι δυό υιοί της σημερινής παραβολής. Ο ένας, τον ατιμώνει με την προηγούμενη ελεεινή διαγωγή του. Ο άλλος, τον πικραίνει με τον φθόνο του και με την εγωιστική και εμπαθή συμπεριφορά του. Ο νεότερος, θρασύς και παρήκοος, αυθάδης και ασεβής όπως είναι, παρουσιάζεται μια μέρα στον πατέρα του και τον αναγκάζει, με το έτσι θέλω, να του δώσει το ποσοστό της πατρικής περιουσίας που του ανήκει. Ο πατέρας του, που δεν θέλει να κρατήσει δια της βίας τον ανυπότακτο υιό, διαμοιράζει την περιουσία του και δίνει στο απαιτητικό παιδί το μερίδιό του.

Μετά από λίγες μέρες μαζεύει όλα τα αγαθά του και αναχωρεί σε χώρα μακρινή, ξένη και άγνωστη, μακριά από κάθε πατρική επίβλεψη και προστασία. Εδώ ρίχνεται ακράτητος στη ζωή της ασωτίας. Παραδίδεται στα γλέντια και τα ξενύχτια, στις αισχροτήτες και της ακατονόμαστες βρομερότητες. Σπαταλά όλη του την περιουσία στα συμπόσια και τις διασκεδάσεις και στην κάθε είδους ασωτία και διαφθορά. Καρπός και αποτέλεσμα της άνομης και τρελής αυτής ζωής είναι η τρομερή στέρση και πείνα ο εξευτελισμός και η δουλεία. Και είναι βέβαια όλεθρος και καταστροφή και δίκαιη τιμωρία για τον κακοκέφαλο και ατίθασο αυτό νέο. Είναι όμως και ντροπή και προσβολή και για τον πατέρα, το καλό όνομα του οποίου με τόση ασέβεια και αφροσύνη έχει διασυρθεί και κατασπιλωθεί από τον άσωτο υιό.

Παρόμοια θλίψη και στενοχώρια δοκιμάζει ο αγαθός αυτός πατέρας και από τον μεγαλύτερο υιό του. Αυτός δεν είναι παρήκοος και σκληρός όπως ο νεότερος. Τουναντίον, φρόνιμος και συνετός, φιλόπονος και εργατικός, μένει πάντοτε κοντά στον πατέρα του. Τον βοηθά στις εργασίες του και εκτελεί με προθυμία τις διαταγές του. Η χωρίς όμως πνευματικό περιεχόμενο πειθαρχία αυτή, γεννά μέσα του τόσο μεγάλη ιδέα για το άτομο του και δημιουργεί τέτοιες παράλογες αξιώσεις, που ξεσπούν σε βάρος του πατέρα του, σε μια στιγμή μάλιστα γενικής χαράς και ευφροσύνης. Στηριχθείς στον εγωισμό του και προβάλλοντας στον πατέρα του την αυτοδικαίωση, παίρνει την θέση του αρνητού της πατρικής εξουσίας και της αδελφικής αγάπης.

Όταν μια μέρα επιστρέφει στο πατρικό του σπίτι ο άσωτος αδελφός του και ο πατέρας του πανηγυρίζει με χαρά το μεγάλο και χαρμόσυνο γεγονός της επιστροφής, ο μεγαλύτερος υιός, αντί να λάβει μέρος στην χαρά, θυμώνει και μένει έξω από το σπίτι. Ο πατέρας του βγαίνει έξω και τον παρακαλεί. Αυτός όμως χύνει όλη την πικρία της φθονερής του καρδιάς και παραπονιέται γιατί ο πατέρας του έκαμε μια τέτοια θυσία για τον άσωτο, ενώ γι' αυτόν δεν έχει δείξει ποτέ ένα τόσο μεγάλο ενδιαφέρον. Ο αγαθός πατέρας απολογείται προς τον ανάξιο υιό και του υποδεικνύει ότι δεν είναι δίκαια τα παράπονά του. «Συ είσαι πάντοτε κοντά μου», λέει, «και όλα τα αγαθά μου είναι δικά σου. Δίκαιη και

πρέπouσα είναι η χαρά για την επάνοδο του άσωτου αδελφού σου γιατί ήταν νεκρός στην αμαρτία και χαμένος και τώρα ανέζησε και ανευρέθη ».

Αυτή την ανάρμοστη και ανεπίτρεπτη διαγωγή δείχνουν στον πατέρα τους οι δύο υιοί της σημερινής παραβολής. Μια διαγωγή, που την συναντούμε σε κάθε εποχή, ακόμα και σήμερα. Γιατί και σήμερα υπάρχουν αμαρτωλοί όμοιοι με τον νεότερο ή το μεγαλύτερο υιό της παραβολής. Οι πρώτοι, βυθισμένοι στο σκοτάδι και την άγνοια των πραγμάτων, παρασύρονται στην ανηθικότητα και την ασωτία, στην οποία εξώκειλε ο νεότερος υιός. Νομίζουν ότι θα βρουν την ευτυχία, στην απόλαυση των υλικών αγαθών και των αμαρτωλών επιθυμιών. Βέβαια κατ' αρχάς η ζωή της αμαρτίας φαίνεται από κάθε άποψη ευχάριστη και ελκυστική. Άλλα όμως παρουσιάζει στην αρχή και άλλα έρχονται στο τέλος. Υπόσχεται ελευθερία και οδηγεί σε σκληρή δουλειά. Υπόσχεται τέρψεις και ευτυχία και δημιουργεί πικρίες και θλίψεις και δυστυχία. Τρέφει με όνειρα και μεγάλες ελπίδες και οδηγεί στην καταισχύνη, στην απελπισία, στην απώλεια. Γιατί τελικό κατάντημα του αμαρτωλού είναι η καταστροφή, όχι μόνο η ψυχική, αλλά και η σωματική και η οικονομική και η κοινωνική.

Οι δεύτεροι, ενώ αποφεύγουν σοβαρά αμαρτήματα και μένουν καθαροί από τον μολυσμό και την κατάπτωση των σαρκικών αμαρτημάτων, αφήνουν εν τούτοις, να αναπτυχθεί στην ψυχή τους ο φθόνος και το μίσος και ο φαρισαϊσμός και η αλαζονεία του μεγαλύτερου υιού. Είναι πάντοτε έτοιμοι να διαφημίσουν τις αρετές τους και να καυχηθούν για το άτομο τους και να καταδικάσουν, χωρίς συμπάθεια και οικτιρμό, τις παρεκτροπές και ελλείψεις των άλλων. Γυμνοί από ταπεινοφροσύνη και αγάπη και τυπικά ενάρετοι και καλοί, είναι στην ουσία άνθρωποι φθονεροί και εμπαθείς. Δεν γνωρίζουμε, πάντως, αν ο μεγαλύτερος υιός, μετά τον πατρικό έλεγχο, εισήλθε στο σπίτι για να συμφάγη με τον άσωτο αδελφό του. Τούτο ο Κύριος δεν το εφάνέρωσε, προφανώς, για να διδάξει ότι οι φθονεροί άνθρωποι, μόνο αν διορθωθούν και μετανοήσουν ειλικρινά, θα έχουν θέση στην βασιλεία των Ουρανών.

Χριστιανοί μου! Αν ως τώρα ζήσαμε στην αμαρτία και αν μέχρι σήμερα υπήρξαμε άσωτοι, φθονεροί και εμπαθείς, ας μην απελπιζόμαστε γι' αυτό και ας μη δειλιούμε. Η αγάπη του Θεού είναι άπειρη και το έλεος Του ανυπολόγιστο. Αυτό που χρειάζεται από μας είναι η οριστική απομάκρυνση από την ζωή της αμαρτίας και η επιστροφή στον Θεό. Ας μετανοήσουμε, λοιπόν, και ας επιστρέψουμε χωρίς αναβολή, στον Θεό της αγάπης και της ευσπλαχνίας. Η μετάνοια έσωσε, εθεράπευσε και αποκατέστησε τον άσωτο. Η μετάνοια θα έσωζε και τον πρεσβύτερο. Αλλ' αυτός όμως σκοτισμένος και δεμένος από τον εγωισμό του δεν μετανόησε και έμεινε έξω της χαράς, με τα αμαρτήματα του, με τα πάθη του, τα πείσματα του και την κακία του. Ας εξομολογηθούμε τις αμαρτίες μας και ας ακολουθήσουμε τη ζωή της αρετής. Και τότε να είμαστε βέβαιοι, ότι θα βρούμε ανοικτές τις αγκάλες του Θεού, ανοικτά και τα χέρια Του, για να μας δώσει την ευλογία Του και παράλληλα την ειρήνη και την συγκώρηση και την απαλλαγή από την αμαρτία.

† **Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α΄ Κορ. ή 8 – θ΄ 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. κε΄ 31 – 46

19 Φεβρουαρίου 2012

**«Όταν δε έλθη ο Υιός του Ανθρώπου εν τη δόξη αυτού ... τότε καθίσει επί θρόνου δόξης αυτού, και συναχθήσονται έμπροσθεν αυτού πάντα τα έθνη»
(Ματθ. κε΄ 31)**

Η περί Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου διδασκαλία είναι η πιο πολυσυζητημένη από το σύνολο της διδασκαλίας Του. Έτσι, άλλοι την αποδέχονται σαν βέβαιη εκδήλωση της Χάριτος και της δυνάμεως του Ιησού ως Θεού και άλλοι την απορρίπτουν γιατί αρνούνται να αποδεχθούν την συνυφασμένη με αυτήν αιώνια ζωή. Όμως και από αυτούς που την αποδέχονται αρκετοί καταπιάνονται με την χρονική στιγμή που θα γίνει, παρά με τον τρόπο και ιδιαίτερα με τον σκοπό της. Μάλιστα μερικοί διαψεύστηκαν επανειλημμένα, όταν παρερμηνεύοντας γεγονότα των καιρών ή της εποχής τους καθόρισαν και συγκεκριμένη χρονολογία που θα γίνει.

Όμως, κατά καιρούς, ακόμα και στις μέρες μας, κάποιοι προσπαθούν να μονοπωλήσουν το ενδιαφέρον, απλά τρομοκρατώντας τους ανθρώπους και όχι καθοδηγώντας τους σωστά για την ουσία και τον σκοπό αυτού του γεγονότος.

Η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου είναι τόσο βέβαιη όσο και η παρούσα ζωή. Ομολογούμε στο σύμβολο της πίστεως «και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης, κρίναι ζώντας και νεκρούς». Άρα το ερώτημα που θα πρέπει να μας απασχολεί δεν θα πρέπει να είναι το «πότε θα γίνει;» αλλά το κατά πόσο ο καθένας από μας θα είναι έτοιμος γι' αυτό το ένδοξο γεγονός, πολύ δε περισσότερο κατά πόσο ο εαυτός μας θα είναι έτοιμος για την κρίση που θα ακολουθήσει. Για τούτο ο Κύριος, τόσο με τις ευαγγελικές περικοπές των δυο προηγούμενων Κυριακών, όσο και με τη σημερινή, σκοπό έχει να μας παρακινήσει σε μετάνοια. Αυτή η μετάνοια, πέρα από τη δυνατότητα της αυτογνωσίας και της επιστροφής, μας προσφέρει και τη δυνατότητα προετοιμασίας για τούτο το σημαντικό γεγονός της κρίσεως του Θεού.

Αφού λοιπόν, για μας η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου θα είναι βέβαιο γεγονός που θα εκδηλωθεί, τότε η προσοχή μας θα πρέπει να στραφεί στο πως εμείς θα είμαστε έτοιμοι για τούτη την ένδοξη και φοβερή ημέρα. Επειδή δε είμαστε θνητοί αυτή η προετοιμασία θα πρέπει να γίνει όσο βρισκόμαστε στη ζωή. Μάλιστα η πέραν του τάφου ζωή είναι άμεσα συνδεδεμένη με την παρούσα ζωή τόσο με βάση το σημερινό Ευαγγέλιο, όσο και με βάση την παραβολή του Πλουσίου και του φτωχού Λαζάρου.

Ο χαρακτήρας αυτής της ζωής πρέπει να είναι αντανάκλαση της ζωής του Ιησού. Ο Ιησούς ως «Υιός του ανθρώπου» και ως αντιπρόσωπος της ανθρωπότητας ενεργούσε και έπασχε με μοναδικό κίνητρο την αγάπη. Αφού λοιπόν χάρις σ' αυτήν την αγάπη ενανθρώπησε, σταυρώθηκε αναστήθηκε, ανελήφθη στους ουρανούς και θάρθει και πάλι, άρα κι εμείς οι άνθρωποι θα πρέπει να υλοποιήσουμε αυτή την αγάπη.

Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι την αγάπη προς το Θεό την ταυτίζει με την αγάπη προς τον συνάνθρωπο. Και όχι μόνο, αλλά και προτάσσει την αγάπη προς τον συνάνθρωπο. Γιατί, όπως γράφει και ο αγαπημένος του μαθητής, ο Ιωάννης «Ο μη αγαπών ουκ έγνω τον Θεόν, ότι ο Θεός αγάπη εστιν» (Α' Ιωάν. δ'8). Εκείνος που δεν αγαπά δε γνωρίζει το Θεό, γιατί ο Θεός είναι αγάπη.

Όποιος, λοιπόν, δεν αγαπά τον αδερφό του και πάλι κατά τον Ιωάννη, «μένει εν τω θανάτω» (Α Ιωάν. γ'14) παραμένει στο θάνατο. Η αγάπη δε αυτή πρέπει να εκδηλώνεται με έργα. «Τεκνία μου, μη αγαπώμεν λόγω μηδέ τη γλώσση, αλλ' εν έργω

και αλήθεια» (Α' Ιωάν. γ'18). Παιδιά μου, ας μην αγαπάμε με λόγια και ωραίες φράσεις, αλλά με έργα και αγάπη αληθινή.

Ναι, με έργα και αγάπη αληθινή. Αυτά τα έργα τα μικρά, τα καθημερινά που ο καθένας μπορεί να κάνει ζητά κι' από μας σήμερα ο Ιησούς. Και όχι απλώς τα ζητά, αλλά θεωρεί ότι κάθε πράξη ή παράλειψη που αφορά το συνάνθρωπο, αφορά τον ίδιο προσωπικά. «Εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των ελαχίστων εμοί εποιήσατε» και «εφ' όσον ουκ εποιήσατε ενί τούτων των ελαχίστων, ουδέ εμοί εποιήσατε».

Όμως ποια είναι αυτά τα μικρά που ζητά ο Κύριος από μας; Αυτά τα μικρά και που είναι κατορθωτά από τον καθένα μας τα απαρίθμησε στο σημερινό ευαγγέλιο. «Πείνασα και μου δώσατε να φάω, δίψασα και μου δώσατε να πιω, ήμουν ξένος και με περιμαζέψατε, γυμνός και με ντύσατε, άρρωστος και μ' επισκεφτήκατε, φυλακισμένος κι ήρθατε να με δείτε».

Ο Κύριος λοιπόν, δε θα μας κρίνει γιατί δε λύσαμε το πρόβλημα της πείνας, της δίψας ή της έλλειψης στέγης και της φτώχειας. Ο Κύριος θα μας κρίνει γιατί αδιαφορήσαμε για τον όποιο φτωχό Λάζαρο βρέθηκε στην πόρτα μας κι εμείς αρνηθήκαμε να τον βοηθήσουμε. Η όποια αδιαφορία μας μεταφέρεται στο Χριστό. Τον ακούσαμε σήμερα να μας λέει: « Εφ' όσον ουκ εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελάχιστων, ουδέ εμοί εποιήσατε».

Ο Γάλλος ιεραπόστολος των λεπρών Ραούλ Φολερώ έγραψε ένα βιβλίο με τίτλο «Αν ο Χριστός χτυπήσει αύριο την πόρτα σας θα τον αναγνωρίσετε;» Γιατί ο Χριστός βρίσκεται στο πρόσωπο του καθενός από τους συνανθρώπους μας που βρίσκονται γύρω μας, ανεξάρτητα από χρώμα, θρησκεία ή εθνική καταγωγή. Στο πρόσωπο του απλού και ταπεινού και καταφρονημένου οδηγούμε στην καταξίωση την εικόνα του ανθρώπου ως εικόνα του Θεού, μέσα από την δική μας αγάπη.

Στο πρόσωπο, λοιπόν του συνανθρώπου μας βλέπω το Χριστό και όχι «την κόλασή μου», όπως έλεγε ο φιλόσοφος του περασμένου αιώνα, ο Σάρτρ. Με βάση το σημερινό Ευαγγέλιο στο πρόσωπο του όποίου συνανθρώπου μου βρίσκω το δρόμο που με οδηγεί στον παράδεισο ή την κόλαση. Άρα το κλειδί της πόρτας του Παραδείσου ή της κόλασης το κρατά ο καθένας από μας. Αρκεί να ξέρει να το χρησιμοποιήσει. Όπως οι σύγχρονες κλειδαριές ανοίγουν ή κλείνουν με «κωδικό», έτσι και η κλειδαριά του παραδείσου ανοίγει στην εμφάνιση του κωδικού «αγάπη» χωρίς όρια. Αγάπη χωρίς υπολογισμούς και υστεροβουλία. Αγάπη που ξέρει να δίνει και που ξεχνά μόλις τα δώσει. Αγάπη ειλικρινής, που όσο μικρή κι ασήμαντη κι αν είναι προσφέρει στον καθένα τη δυνατότητα ν' ακούσει τον παρήγορο λόγο «δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου».

Αδελφοί μου, σε εποχές δύσκολες, όπως είναι και η εποχή μας, είναι καιρός να προβληματιστούμε . Ας ρωτήσουμε τον εαυτό μας «πως φτάσαμε ως εδώ;» «Ποιο το μερίδιο της δικής μας ευθύνης;» «μπορώ να αλλάξω τον κόσμο;» Ο καθένας φέρουμε μερίδιο ευθύνης. Αν όνειρό μας είναι ν' αλλάξουμε τον κόσμο, ας αλλάξουμε πρώτα τον εαυτό μας. Αν αμελήσουμε ή αρνηθούμε να το πράξουμε τότε αυτό το όνειρο, όχι μόνο θα μείνει ανεκπλήρωτο, αλλά την ώρα της κρίσης θα μετατραπεί σε εφιάλτη. Στο χέρι μας είναι ν' αποφύγουμε τον εφιάλτη και μέσα από την «ενεργουμένη αγάπη» να μπορέσουμε ν' ακούσουμε το «δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου». Αμην.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ

Απόστολος : Ρωμ .ιγ'11 - ιδ' 4

Ευαγγέλιον: Ματθ στ' 14 - 21

Κυριακή 26 Φεβρουαρίου 2012

Η επιθυμία της γνώσης, η ανάγκη της μάθησης και η ικανότητα του ανθρώπου να κρίνει, να συγκρίνει και να αξιολογεί, πράξεις λόγους και σκέψεις είναι έμφυτα δοσμένα από τον Δημιουργό του. Αποσκοπούν στην ολοκλήρωση του ατόμου αλλά και γενικότερα στην ανάπτυξη πολιτιστικών αξιών. Συνεπώς θα ήταν άκρως παράλογο να απαιτήσουμε από τον άνθρωπο να δέχεται ασυζητητί, χωρίς έλεγχο ή και αντίρρηση τα πάντα. Θα ήταν άρνηση βασικού χαρακτηριστικού του σκεπτομένου λογικού όντος και απομάκρυνση από τον προορισμό του πάνω στη γη. Ωστόσο η ανάπτυξη της κριτικής σκέψης και η δυνατότητα αξιολογικής εκτίμησης λόγων και πράξεων, δεν θα έπρεπε να περιορίζεται και να μετατρέπεται σε κρίση και κατάκριση πράξεων συγκεκριμένων ατόμων με προφανή στόχο την μειωτική κατάταξη ή και περιφρόνηση τους. Είναι δυνατόν να διδαχτούμε από πράξεις και λόγους συνανθρώπων μας. Να δεχτούμε τα καλά και ορθά παραδείγματα ως οδηγητικά για τη διαμόρφωση της συμπεριφοράς μας. Και θα είναι επίσης πολύ βοηθητικό να αποφύγουμε τη μίμηση πράξεων και λόγων που δεν είναι αποδεκτές τόσο από τον ανθρώπινο, αλλά κυρίως από τον θείο νόμο. Και αυτό χωρίς να προχωρούμε στον κριτικό έλεγχο αυτών που τις πράττουν.

«Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; Τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει» καταλήγει ο Απόστολος Παῦλος στην προς Ρωμαίους επιστολή του, αγαπητοί μου αδελφοί. Ποιος είσαι εσύ και με ποιο δικαίωμα κρίνεις τον ξένον υπηρέτη. Έχει τον κύριό του, το αφεντικό του. Αυτός θα κρίνει αν είναι εν τάξει, ή θα τον κατακρίνει.

Πολύ εύκολα και χωρίς ιδιαίτερη σκέψη αποτιμώντας με μια απλή ματιά τις πράξεις κάποιου, σπεύδουμε να κρίνουμε όχι τόσο αυτή καθ' εαυτή την πράξη, όσο αυτόν που την έκαμε. Αγνοούμε τα περιστατικά. Δεν προλάβουμε καν να την δούμε ολοκληρωμένη. Δεν προσέξαμε ακόμη κάποιους άλλους παράγοντες που παρέσυραν ή εξανάγκασαν αυτόν τον άνθρωπο να ενεργήσει με αυτόν τον απαράδεκτο για μας, τρόπο. Και σημειώστε αυτό το τελευταίο. Θεωρούμε απαράδεκτο για μας, τον τρόπο που ενήργησε, κατά την δική μας προσωπική κρίση, που ίσως να είναι και λανθασμένη. Πιθανόν λοιπόν να μην είναι και τόσο κατακριτέα ή πράξη αυτή για την οποία σπεύσαμε να τον κατηγορήσουμε. Μήπως απλώς πρέπει να δούμε την πράξη και πως θα αποφύγουμε να κάνουμε κάτι παρόμοιο; Αλλά κι αν ακόμη είναι κατακριτέα, ποιοι είμαστε εμείς για τον κρίνουμε. Ποιος μας έδωσε αυτό το δικαίωμα; Για να μην τονίσουμε εμφαντικά: Εμείς άραγε είμαστε εκτός κάθε κριτικής; Μήπως αυτό που κατακρίνουμε το έχουμε και εμείς πράξει άλλοτε; Οι δικές μας πράξεις είναι τέλειες και σύμφωνες με τους νόμους των ανθρώπων και τις εντολές του Θεού; Αναρίθμητες είναι και καθημερινές, οι παντοειδείς μικρές ή μεγάλες παραβάσεις μας. Κάποιες μάλιστα ωραιοποιώντας τις, τις χαρακτηρίζουμε σαν παληκαριά ή τόλμη. Άλλες τις εκμηδενίζουμε. «Δεν είναι και τίποτε σπουδαίο», εκτιμούμε, δικαιολογώντας εύκολα και χωρίς ιδιαίτερη

σκέψη, τον εαυτό μας, προσπαθώντας να φιμώσουμε τη φωνή της συνειδησής μας.

Ωστόσο, αγαπητοί μου, το ότι κρίνουμε, κατακρίνουμε και καταδικάζουμε τους άλλους για τις πράξεις τους και την συμπεριφορά τους, δεν είναι το χειρότερο. Δυστυχώς η κριτική και καταδίκη των άλλων γίνεται πολύ πιο αυστηρή και ανελέητη, όταν οι πράξεις τους, μάς επηρεάζουν έμμεσα, μάς ενοχλούν άμεσα. Φυσικά για ό,τι κάνουμε ζημιώνοντας τους συνανθρώπους μας ή περιφρονώντας και αγνοώντας τα δικαιώματά τους, ή παραβαίνοντας τον νόμο του Θεού, δεν τα θεωρούμε σοβαρά ή καταδικαστέα. Ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί, γνωρίζει βέβαια ότι είμαστε αμαρτωλοί και είναι αδύνατον, αν και μια ημέρα ήταν η ζωή μας να μείνουμε μακριά από την αμαρτία. Γιαυτό με απόλυτη σαφήνεια στην επί του όρους ομιλία Του, τονίζει «ἐάν μὴ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδέ καὶ ὁ πατήρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν», απαιτώντας από εμάς απόλυτη συνέπεια. Εάν δε φανούμε συγκωρητικοί αντιμετωπίζοντας με κατανόηση τα παραπτώματα των άλλων, να μην περιμένουμε να μας συγχωρήσει και ο Θεός για τα πολλά λάθη και αμαρτίες μας που καθημερινά πράττουμε. Αυτό λοιπόν, που πρέπει πάντοτε να σκεφτόμαστε, όταν συμβαίνει να συγκρουσθούμε με τους συνανθρώπους μας, είτε πρόκειται για σοβαρά θέματα ή και απλά και ανάξια λόγου, είναι η αποδοχή ότι είναι κι αυτοί αδέρφια μας, παιδιά του ίδιου Θεού και Πατέρα μας. Συνεπώς με αγάπη και κατανόηση θα έπρεπε να αντιμετωπίζουμε λάθη των άλλων που μας ενοχλούν, μας ζημιώνουν. Αλλιώς αποδεικνύουμε ότι δεν λογαριάζουμε τους άλλους ως αδέρφια μας. Έτσι καταλήγουμε να συμπεριφερόμαστε με μη φιλική διάθεση, κάποτε και με εχθρική ή και εκδικητική. Πως λοιπόν περιμένουμε να δείξει, ο Πατήρ ο Ουράνιος, κατανόηση για τις αδυναμίες, τα λάθη, τις αμαρτίες μας;

Σε λίγες μέρες, αγαπητοί μου, εισερχόμαστε στην μεγάλη τεσσαρακοστή, που είναι μια ακόμη ευκαιρία, ένα στάδιο προετοιμασίας για την καθαρότητα της ψυχής μας. Χωρίς πραγματική όμως, ειλικρινή και ανιδιοτελή αγάπη για τους συνανθρώπους μας, η ψυχή μας δεν θα είναι καθαρή. Άλλη απόδειξη της αγάπης μας για τους άλλους, είναι η αποφυγή της κακόβουλης κριτικής, το επιπόλαιο κουτσομπολιό, η κατάκριση. Αγάπη σημαίνει, με προθυμία, κατανόηση και καλοσύνη να συγχωρούμε αυτούς που πιθανόν μας έβλαψαν. Δύο βασικά διδάγματα, από τα πολλά που αναφέρουν οι ευαγγελικές περικοπές, τονίσαμε. Το πρώτο η αποφυγή της κρίσης και κατάκρισης των άλλων. Και το δεύτερο η ανάγκη να συγχωρούμε από καρδιάς και με αγάπη τους συνανθρώπους μας, αν θέλουμε να μας βλέπει και ο Θεός σαν αδέρφια μεταξύ μας και με την απέραντη αγάπη Του, να συγχωρεί τα πολλά μας λάθη.

Δ.Γ.Σ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΛΟΓΟΣ Β΄

Απολογητικός περί της φυγής εις τον Πόντον ή Περί ιερωσύνης

Η Καινή Διαθήκη δια τους ιερείς και επισκόπους

Και διατί αναφέρω τα παλαιά: Ποιος δε, όταν μετρήσει τον εαυτό του με τους κανόνες και τους όρους του Παύλου, τους οποίους έθεσεν ούτος δια τους επισκόπους και τους πρεσβυτέρους, να είναι δηλαδή νηφάλιοι, σώφρονες, να μη μεθύσκονται, να μη φιλονικούν, να είναι υποδείγματα και κατά πάντα καθαροί και απρόσβλητοι από πονηρά πράγματα, δεν θα εύρει ότι οι κανόνες αυτοί είναι κατά πολύ σωστότεροι από εκείνους; Δεν είναι δε επίσης πολύ ανώτερα εκείνα τα οποία παραγγέλλει ο Ιησούς εις τους μαθητάς του, όταν τους αποστέλλει εις το κήρυγμα; Το κυριώτερον δε από αυτά είναι – δια να μην αναφέρω το καθένα χωριστά – να είναι τέτοιοι ως προς την αρετή και τόσο ευπρεπείς και μετριοπαθείς και ακόμη, δια να το ειπώ με συντομία, τόσον ανώτεροι από τα γήινα, ώστε το Ευαγγέλιο να διαδίδεται με την αρετή των το ίδιο καλά όπως και με τους λόγους των.

Εμένα δε με τρομάζουν και οι Φαρισαίοι, οι οποίοι κατακρίνονται, και οι Γραμματείς, οι οποίοι ελέγχονται. Διότι είναι πολύ φοβερό, όταν, ενώ θα πρέπει να είμεθα πολύ ανώτεροι ως προς την αρετήν, όπως έχομεν διαταχθεί, αποδεικνυόμενα ανάξιοι δια την βασιλεία των ουρανών και φαινόμεθα χειρότεροι από αυτούς ως προς την κακίαν, εις τρόπον ώστε να είναι ορθόν να ακούωμεν να ονομαζόμεθα όφεις και γεννήματα εκιδνών, οδηγοί τυφλοί, άνθρωποι οι οποίοι διυλίζουν τον κώνωπα και καταπίνουν την κάμηλον, τάφοι βρωμεροί εις το εσωτερικόν, οι οποίοι εξωτερικά φαίνονται ωραίοι πιάτα φαινομενικά καθαρά, και όλα τα άλλα τα οποία είναι εκείνοι και ακούουν να τους ονομάζουν.

Από αυτάς τας σκέψεις κυριαρχούμαι εγώ και κατά την νύκτα αλλά και κατά την διάρκεια της ημέρας. Αυτά τα πράγματα καίουν τον νουν μου και κατατρώγουν τα σάρκας μου και δεν μου επιτρέπουν να καυχηθώ και να υψηλοφρονήσω. Αυτά μου ταπεινώνουν την ψυχή, μου φοβίζουν τον νουν, δένουν την γλώσσαν μου και δεν με αφήνουν να ομιλήσω με εξουσίαν ως άρχων, δια να ανορθώσω άλλους και να κυβερνήσω, πράγμα το οποίο απαιτεί μεγάλη δύναμη και ανωτερότητα, αλλά με παρακινούν να φρονήσω να αποφύγω εγώ ο ίδιος την μέλλουσα οργή και να καθαρίσω λίγο τον εαυτό μου από το δηλητήριο της κακίας. Πρέπει να καθαρίσουμε πρώτα τους εαυτούς μας, και έπειτα να καθαρίσουμε άλλους. Να αποκτήσουμε σοφία, και έπειτα να κάμωμεν και τους άλλους σοφούς. Να γίνουμε φως, δια να φωτίσουμε. Να πλησιάσωμεν οι ίδιοι τον Θεόν, δια να φέρουμε κοντά και τους άλλους. Να αγιασθώμεν, δια να αγιάσωμεν. Να πιάσωμεν και να οδηγήσωμεν με τας χείρας, να συμβουλευσωμεν με σύνεσην.

Και πότε λοιπόν θα γίνουν αυτά, λέγουν εκείνοι οι οποίοι είναι πάντοτε βιαστικοί και ασταθείς, εκείνοι οι οποίοι κτίζουν εύκολα, αλλά και καταστρέφουν πολύ εύκολα; Και πότε θα τεθεί ο λύχνος εις τον λυχνοστάτην; Και που ευρίσκεται το τάλαντον; (διότι έτσι ονομάζουν το αξίωμα). Αυτά τα λέγουν οι πιο θερμοί ως προς το ενδιαφέρον και όχι ως προς την ευλάβειαν. Πότε θα γίνουν αυτά και τι θέλω να ειπώ εγώ, ως άνδρες γενναίοι; Δεν απέχει πολύ ο καιρός ούτε είναι ανάγκη να φτάσει κανείς εις το έσχατον γήρας. Διότι είναι προτιμότερο το γήρας όταν συνοδεύεται από φρόνηση, από την αδιαπαιδαγώγητον νεότητα. Και είναι προτιμότερο η λογική αργοπορία από την απερίσκεπτον βιασύνη. Και η ολιγόχρονη βασιλεία από πολυχρόνιον τυραννίαν, όπως επίσης και ένα μικρόν τιμιον μερίδιον από μεγάλην άτιμον και επισφαλή ιδιοκτησία, και ολίγος χρυσός από πολλά τάλαντα μολύβδου, και ολίγον φως από πολύ σκοτάδι.

Η βιασύνη δε αυτή η επικίνδυνη και πολύ σοβαρή, ας μη ομοιάζει προς τους σπόρους εκείνους οι οποίοι έπεσαν επάνω εις την πέτραν και επειδή δεν είχε βάθος το χωράφι εφύτρωσαν αμέσως και δεν ημπόρεσαν να αντέξουν ούτε την μετριάν θερμότητα του ηλίου. Ούτε προς το θεμέλιον το οποίον έχει τεθεί επάνω εις την άμμον και δεν ημπόρεσε να αντέξει καθόλου εις την βροχήν και τους ανέμους. «Αλοίμονο σου, πόλις, της οποίας ο βασιλεύς είναι πολύ νέος», λέγει ο Σολομών. Ο ίδιος επίσης λέγει και «να μη είσαι βιαστικός εις τους λόγους σου», πράγμα το οποίο φανερώνει ότι είναι μικροτέρας σημασίας το να βιάζεσαι να ομιλήσεις από το να είσαι θερμός εις τας πράξεις σου. Και ποιος είναι εκείνος ο οποίος, εν αντιθέσει προς αυτά, επιδιώκει την ταχύτητα και την βιασύνη αντί της ασφαλείας και του συμφέροντος; Ποιος

είναι εκείνος ο οποίος πλάθει, όπως έπλασε εις μίαν ημέραν τους κοϊκούς, τον προστάτην της αλήθειας, ο οποίος θα σταθεί μαζί με τους αγγέλους και θα τον δοξολογήσει με τους αρχαγγέλους, θα αναπέμψει τας θυσίας εις το ουράνιον θυσιαστήριον και θα ιερουργήσει μαζί με τον Χριστόν, θα αναπλάσει το πλάσμα, θα επανορθώσει την εικόνα και θα κάμει τον άνθρωπον πολίτη της ουρανού βασιλείας, και δια να αναφέρω το σπουδαιότερον, ο οποίος θα γίνει Θεός και θα θεοποιήσει και τους άλλους;

Γνωρίζω καλώς ποιού είμεθα υπηρετάι, που ευρισκόμεθα και που αποστέλλομεν τους ανθρώπους. Γνωρίζω το ύψος του Θεού και την αδυναμίαν, αλλά και την δύναμη συγχρόνως, του ανθρώπου. «Ο ουρανός ευρίσκεται υψηλά ενώ η γη πολύ χαμηλά». Και ποιος από εκείνους οι οποίοι έχουν ριφθεί μέσα εις την αμαρτία θα ημπορέσει να ανέβει; Ποιος από εκείνους, οι οποίοι είναι ακόμη ενδεδυμένοι το σκότος της γης και το βάρος της σαρκός, θα ημπορέσει να ιδεί με όλο τον νουν καθαρά όλο τον θεϊον νουν και να ενώσει με τα αιώνια και αόρατα τα πρόσκαιρα και τα ορατά; Διότι εδώ μόλις και μετά βίας θα ημπορούσε κάποιος από τους πάρα πολύ καθαρούς να ιδεί κάποιαν εικόνα του καλού, όπως βλέπουν τον ήλιον εκείνοι οι οποίοι ευρίσκονται κάτω από το νερό. «Ποιος είναι εκείνος ο οποίος εμέτρησε με την χείρα του το νερό, τον ουρανόν με την σπιθαμή του και ολόκληρη την γην με την παλάμη του; Ποιος εξύγισε τα όρη με πλάστιγγα και τους λόγους με ζυγαρή»; «Ποιος είναι ο τόπος εις τον οποίον αναπαύεται» και με ποιον πράγμα από όλα ημπορεί να παρομοιασθεί»;

Ποιος είναι εκείνος ο οποίος δημιούργησε τα πάντα με τον λόγον και κατασκεύασε με σοφία τον άνθρωπο, και έκαμεν ένα πράγμα εκείνα τα οποία ήταν εντελώς διαφορετικά, ανέμιξε το χώμα με το πνεύμα και δημιούργησε ένα ον ορατόν μαζί και αόρατον, θνητόν και αθάνατον, επίγειον και ουράνιον, το οποίον πλησιάζει τον Θεόν και δεν τον αντιλαμβάνεται, το οποίον πλησιάζει και απομακρύνεται συγχρόνως; «Είπα θα γίνω σοφός», λέγει ο Σολομών, «και εκείνη απεμακρύνθη από εμέ πολύ περισσότερο από πριν», εννοών την σοφίαν. Και πράγματι εκείνος ο οποίος συγκεντώνει γνώση, συγκεντρώνει μαζί και πόνον, διότι η χαρά την οποίαν του προσφέρει εκείνο το οποίο ανεκάλυψε, του την στερεί η λύπη δι' εκείνο το οποίο του διαφεύγει ακόμη. Τούτο νομίζω ότι συμβαίνει συνήθως εις εκείνους οι οποίοι, ενώ δεν έχουν ξεδιψάσει ακόμη, απομακρύνονται από την πηγήν, η εις εκείνους οι οποίοι, ενώ δεν ημπορούν να κρατήσουν κάτι, νομίζουν ότι το κατέχουν, ή εις εκείνους, τέλος οι οποίοι είδαν δια μίαν στιγμήν το φως μιας αστραπής και την έχασαν αμέσως.

Αυτό με συγκρατούσε κάτω και με έκανε ταπεινόφρονα, και με έπειθεν ότι είναι καλύτερον να ακούω την φωνήν της δοξολογίας παρά να προσπαθώ να εξηγήσω πράγματα ανώτερα από τας δυνάμεις μου. Είναι δε αυτά το μεγαλείον, το ύψος και η δύναμη του Θεού, το οποίου την λαμπρότητα μόλις και μετά βίας αντέχουν να αντικρύσουν οι άγγελοι ο οποίος καλύπτεται από την άβυσσον, ο οποίος απομακρύνεται μέσα εις το σκότος, και ο οποίος είναι το πιο καθαρό φως το οποίο είναι απλησίαστον από τους περισσότερους, ο οποίος ευρίσκεται εις το σύμπαν τούτο και ταυτοχρόνως έξω απ' αυτό, ο οποίος είναι ολόκληρο το καλό και ανώτερος από κάθε καλόν, ο οποίος φωτίζει τον νουν και ξεπερνά συγχρόνως την ταχύτητα και το ύψος κάθε νου, υποχωρών πάντοτε τόσον, όσον ημπορεί να γίνει κατανοητός δια να οδηγήσει με την φυγήν του εκείνον ο οποίος τον αγαπά προς τα άνω και να αφήνει να τον κλέπτουν με το να δείχνει ότι θέλει τάχα να μείνει απλησίαστος.

(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 1, ΣΕΛ. 163-171)

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τετάρτη	1 Φεβρουαρίου (Εσπερινός)	:	ΛΑΣΑ
Πέμπτη	2 Φεβρουαρίου	:	ΜΑΜΩΝΙΑ
Κυριακή	5 Φεβρουαρίου	:	ΑΡΟΔΕΣ
Τρίτη	7 Φεβρουαρίου, (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Τετάρτη	8 Φεβρουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Πέμπτη	9 Φεβρουαρίου (Εσπερινός)	:	ΕΜΠΑ
Παρασκευή	10 Φεβρουαρίου	:	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Κυριακή	12 Φεβρουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Κυριακή	19 Φεβρουαρίου	:	ΠΡΑΣΤΕΙΟ
Κυριακή	26 Φεβρουαρίου	:	ΠΡΟΔΡΟΜΙ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Τετάρτη	1 Φεβρουαρίου	:	ΣΤΕΝΗ
Πέμπτη	2 Φεβρουαρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	5 Φεβρουαρίου	:	ΓΙΟΛΟΥ
Παρασκευή	10 Φεβρουαρίου	:	ΛΥΣΟΣ
Κυριακή	12 Φεβρουαρίου	:	ΑΝΩ ΠΑΧΝΑ
Κυριακή	19 Φεβρουαρίου	:	ΧΡΥΣΟΧΟΥ
Κυριακή	26 Φεβρουαρίου	:	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Τετάρτη	1 Φεβρουαρίου	:	ΘΕΛΕΤΡΑ Άγιος Τρύφων
Πέμπτη	2 Φεβρουαρίου	:	ΘΕΛΕΤΡΑ ΚΑΤΩ
Κυριακή	5 Φεβρουαρίου	:	ΧΡΥΣΟΧΟΥ
Πέμπτη	9 Φεβρουαρίου(Εσπερινός)	:	ΛΥΣΟΣ
Παρασκευή	10 Φεβρουαρίου	:	ΕΜΠΑ
Κυριακή	12 Φεβρουαρίου	:	ΣΚΟΥΛΛΗ
Κυριακή	19 Φεβρουαρίου	:	ΓΟΥΔΙ
Κυριακή	26 Φεβρουαρίου	:	ΝΕΑ ΔΗΜΑΤΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑ

Κυριακή 19 Φεβρουαρίου : ΦΟΙΝΙ

Κυριακή 26 Φεβρουαρίου : ΤΙΜΗ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 5 Φεβρουαρίου : ΔΡΥΜΟΥ

Κυριακή 12 Φεβρουαρίου : ΤΣΑΔΑ

Κυριακή 19 Φεβρουαρίου: ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 5 Φεβρουαρίου : ΓΟΥΔΙ

Κυριακή 12 Φεβρουαρίου : ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

Κυριακή 19 Φεβρουαρίου : ΚΟΛΩΝΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΗΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 5 Φεβρουαρίου : ΠΕΓΕΙΑ

Κυριακή 12 Φεβρουαρίου: ΑΡΣΟΣ

Κυριακή 19 Φεβρουαρίου: ΠΕΝΤΑΛΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΗΣ

Κυριακή 12 Φεβρουαρίου : ΑΧΕΛΕΙΑ

Κυριακή 26 Φεβρουαρίου : ΚΟΝΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 5 Φεβρουαρίου: ΔΡΟΥΣΙΑ

Κυριακή 12 Φεβρουαρίου: Ν.ΔΗΜΑΤΑ-ΚΙΝΟΥΣΑ

Κυριακή 19 Φεβρουαρίου: ΑΡΓΑΚΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ 2012

ΕΤΟΣ ΛΓ΄

ΑΡ.381

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

Απόστολος Εβρ. ια΄ 24 – 26, 32 – 40

Ευαγγέλιο Ιωάν. α΄ 44 – 52

4 Μαρτίου 2012

« Έρχου και Ίδε» (Ιωάν. Α΄ 47)

Μετά την κλήση των αποστόλων Ανδρέα και Πέτρου ο Θεός Διδάσκαλος καλεί στο αποστολικό έργο και τον Φίλιππο, συμπολίτη των δυο αδελφών αποστόλων. Τον πλησιάζει και του λέει να τον ακολουθήσει. Ο Φίλιππος δέχεται την πρόσκληση με χαρά και ακολουθεί τον Κύριο με απόλυτη εμπιστοσύνη. Δεν αρκείται όμως μόνο με αυτό. Θέλει μέτοχος της χαράς του να γίνει και ο φίλος του Ναθαναήλ. Τον πλησιάζει λοιπόν και του λέει: «Έχουμε βρει τον Μεσσία, για τον οποίο προείπε ο Μωυσής και οι άλλοι Προφήτες. Είναι ο Ιησούς από την Ναζαρέτ ο γιός του Ιωσήφ». Ο Ναθαναήλ αμφιβάλλει γι' αυτό και ρωτά: « Είναι δυνατό να προέλθει οποιοδήποτε καλό από την Ναζαρέτ; » Τότε ο Φίλιππος αντί άλλης αποδείξεως για τον Κύριο, απαντά με το «Έρχου και Ίδε». Τον καλεί δηλαδή σε αυτοπρόσωπη έρευνα και αυτοψία. Τον προσκαλεί να ερευνήσει και εκ των πραγμάτων να βεβαιωθεί και να ομολογήσει εκείνος πλέον, ότι ο Ιησούς είναι όχι μόνο ο Μεσσίας, αλλά και ο γιός του Θεού, ο Βασιλεύς του Ισραήλ. Έκτοτε έμεινε ιστορική και παροιμιώδης η απάντηση του Φιλίππου προς τον αγαθό Ναθαναήλ, για να επαναλαμβάνεται πάντοτε μεν, ιδιαίτερα δε κατά την επίσημη μέρα της Κυριακής της Ορθοδοξίας.

Η προτροπή αυτή, αγαπητοί μου αδελφοί, απευθύνεται και στον καθένα από μας. Συ που είσαι ξένος προς το Ευαγγέλιο και την Εκκλησία του Χριστού. Συ που δεν θέλεις να πιστέψεις στην Θεία Παντοδυναμία Του και το άπειρο έλεός Του. Συ που προτιμάς την πλάνη και την ψευτιά, αντί της αλήθειας. Έλα να δεις με τα μάτια σου και να βεβαιωθείς για την μέγιστη και απόλυτη αξία της ορθόδοξης χριστιανικής πίστης. Έλα να δεις την αλήθεια των Θείων δογμάτων της και την τελειότητα των αγίων εντολών της. Πλησίασε να γνωρίσεις τον Σωτήρα και Ευεργέτη σου, τον Κύριο και Θεό σου. Δες τους χαρακτήρες της Θείας μορφής Του που απεικονίζονται στους λόγους και τα έργα Του. Πρόσεξε την Θεία και Ουράνια διδασκαλία Του που αποκαλύπτει σε μας το άπειρο μεγαλείο του Θεού και την σοφία Του. Κοίταξε τα θαύματα Του, τα αναρίθμητα και εκπληκτικά με την απεριόριστη δύναμη, μπροστά στην οποία αθεράπευτες αρρώστειες υποχωρούν και πονηρές δυνάμεις και τα στοιχεία της φύσεως, υποτάσσονται. Ατένισε το υπέροχο κάλλος της Αγιότητας Του, που κανένας δεν μπόρεσε αλλά ούτε και θα μπορέσει ποτέ να προσεγγίσει και πλησιάσει. Θαύμασε το ηθικό πρότυπο που « δεν έκαμε οποιαδήποτε παράβαση του νόμου και δεν βρέθηκε δόλος ή λόγος ψεύτικος στο στόμα του». (Ησ.ΝΓ΄, 9). Αντίκρουσε τον σταυρικό θάνατο Του από τον οποίο πήγασε η σωτηρία και η ελπίδα και η πραγματική ευτυχία του κόσμου. Στάσου με δέος μπροστά στην Ανάσταση Του που είναι η αδιαφιλονίκητη πιστοποίηση της Θεότητάς Του. Αφού δε μελετήσεις όλα αυτά, μη μείνεις πλέον στο σκοτάδι της πλάνης. Απαρνήσου την απιστία. Ζήτησε την αλήθεια. Υποτάξου στο Θείο θέλημά Του.

«Έρχου και Ίδε». Και συ άνθρωπε που προτιμήσες την αμαρτία, αντί της αρετής, έλα κοντά στον Χριστό για να βρεις την χαρά, την σωτηρία, την λύτρωση. Σήκωσε ψηλά το κεφάλι σου και κράτησε περήφανο το μέτωπό σου. Διώξε από μέσα σου κάθε αμαρτωλή επιθυμία. Κρατήσου σταθερός και ασάλευτος στις ηθικές αρχές. Αγώνισου εναντίον των ποικίλων παθών και ελαπωμάτων σου. Και μη παρασυρθείς από την ζωή της ακολασίας, της ηδονής και της τέρψεως. Μη αγαπήσεις την πρόσκαιρη ζωή της ματαιότητας. Προ πάντων δε, μη πιστέψεις ποτέ ότι έχεις βρει την ευτυχία και την ειρήνη

στον κόσμο αυτό. Πηγή πραγματικής ειρήνης και ευτυχίας είναι μόνο ο Κύριος. Αν θέλεις να πεισθείς γι' αυτό, «Έρχου και Ίδε». Πλησίασε Τον Κύριο με μετάνοια και ταπείνωση. Ακολούθησε τον δρόμο των εντολών Του και δοκίμασε την υποταγή στον νόμο Του. Παρατήρησε με προσοχή την ειρήνη και ανακούφιση και χαρά και ελπίδα που δίνει ο Κύριος στους πιστούς Του. Και από αυτά τα πράγματα, θα βεβαιωθείς, ότι ο Χριστός είναι Αυτός που σκορπίζει ενίσχυση και δύναμη, χάρη και βοήθεια. Θα δεις ακόμα ότι Αυτός είναι που καθησυχάζει τις ταραγμένες συνειδήσεις και ανασταίνει τους ψυχικά νεκρούς.

«Έρχου και Ίδε». Και συ που δεν δείχνεις αγάπη και συμπόνια στους συνανθρώπους σου. Συ που μισείς το δίκαιο και με κάθε μέσο προσπαθείς να αδικήσεις. Συ που ενδιαφέρεσαι μόνο για την ικανοποίηση των ατομικών αναγκών και επιθυμιών σου και λησμονείς το κοινωνικό σύνολο. Συ που θέτεις σαν σκοπό της ζωής σου την βία, την αρπαγή, την λεηλασία. Έλα κοντά στον Χριστό. Πλησίασε στον Θεό της Αγάπης και της Δικαιοσύνης και φρόντισε να συνδεθείς στενά με Αυτόν. Πάψε να ζεις και να σκέπτεσαι σαν άτομο και δείξε ενδιαφέρον για το σύνολο. Μίσησε την αδικία και αγάπησε την δικαιοσύνη. Καλλιέργησε μέσα σου την ανυπόκριτη αγάπη και υπηρέτησε με πάθος και αυταπάρνηση τον πλησίον. Θεμελίωσε την ψυχή σου πάνω στον Χριστό και τότε να δεις ότι θα εκλείψουν μια για πάντα οι πόλεμοι και οι ακαταστασίες, η θλίψη και ο πόνος, η στέρηση και η δυστυχία, που πόσο πολύ καταπιέζουν σήμερα την ανθρωπότητα.

Η προτροπή αυτή «Έρχου και Ίδε», απευθύνεται και σε σένα ισχυρέ Πρόεδρε των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και σε σένα κύριε Πρωθυπουργέ της Μεγάλης Βρετανίας, που καταπατείτε το δίκαιο των λαών για ελευθερία και δικαιοσύνη. Αν ανοίξετε το Ευαγγέλιο και διαβάσετε την ηθική διδασκαλία Του, θα δείτε ότι η Θεία Διδασκαλία Του δεν είναι άλλη από εκείνη που πρόβλεψαν ο Σωκράτης και ο Πλάτων, ο Κικέρων και ο Σενέκας, τα μεγάλα αυτά πνεύματα των Αθηνών και της Ρώμης. Και θα συμφωνήσετε ότι μόνο η εφαρμογή των ηθικών αρχών του χριστιανισμού, θα μπορούσε να οδηγήσει τον άνθρωπο στον δρόμο της σωτηρίας. Είναι χαρακτηριστικά τα όσα είπε, για το θέμα αυτό, ο εικοστός όγδοος Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, Ουίλσον (1856-1924) , λίγο πριν από τον θάνατό του. «Ο πολιτισμός μας », είπε σ' έκκλησή του προς τον Αμερικανικό λαό, «δεν μπορεί να επιζήσει υλικά, αν δεν ελευθερωθεί πνευματικά. Μπορεί δε να σωθεί, μόνο αν εμποτιστεί με το Πνεύμα του Χριστού και αποκτήσει ελευθερία και ευτυχία από τα έργα που πηγάζουν από το πνεύμα αυτό». Στα λόγια αυτά, εμείς, δεν έχουμε τίποτα να προσθέσουμε, παρά μόνο να ευχηθούμε όπως το συντομότερο δυνατό, επικρατήσει στην ανθρωπότητα η Αλήθεια του Ευαγγελίου, για να σωθεί έτσι ο άνθρωπος από τον όλεθρο και την καταστροφή.

† Ηγούμενος Χρυσορροΐατίσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος :Εβρ. α' 10 – β' 3

Ευαγγέλιον: Μαρκ β' 1 - 12

Κυριακή 11 Μαρτίου 2012

Στη ζωή μας τίποτε δεν είναι τυχαίο. Γι' αυτό και κανένας λογικός άνθρωπος δεν στηρίζεται στην τύχη. Καταγράφουμε επιδιώξεις, που λιγότερο ή περισσότερο συστηματικά, ακολουθούμε. Θέτουμε στόχους πολλούς, που τους περισσότερους, με πείσμα προσπαθούμε να τους φτάσουμε. Είναι υλικοί στόχοι, πολλές φορές. Είναι ωστόσο και προσπάθειες για πνευματικά επιτεύγματα. Αξιολογούμε «τα θέλω μας» και διαβαθμίζουμε την προτεραιότητα του καθενός. Όλα αυτά, αγαπητοί μου αδελφοί, ανήκουν στην καθημερινότητά μας ή έστω και στα όρια της ζωής μας. Κάποτε ωστόσο είναι τόσο μεγάλοι οι στόχοι που δύσκολα κατορθώνονται στην περιορισμένη διάρκεια αυτής της ζωής. Αυτό ακριβώς είναι, γιατί δεν προβλέπουμε και δεν στοχεύουμε για το «μετά». Δύσκολα και σπάνια σκεπτόμαστε ότι εκτός από την υλική, φθαρτή και πρόσκαιρη μας ζωή, έχουμε και κάποια ψυχή, αθάνατη και αιώνιας αξίας, μέσα μας. Άραγε σε ποιο επίπεδο του προγραμματισμού μας βρίσκεται η θεραπεία, η φροντίδα για την ψυχή μας; Και σε ποια προτεραιότητα την έχουμε κατατάξει;

Πριν μια εβδομάδα ακούσαμε ότι «ἡνέωκται τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν», όπως σημειώνει ο υμνωδός της Εκκλησίας μας. Εισήλθαμε δηλαδή, αγωνιστές στο στάδιο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής που άνοιξε για να καλλιεργήσουμε τις αρετές, την ψυχή μας. Να τερματίσουμε με την ελπίδα της νίκης, που έχει κάθε αγωνιστής, έτοιμοι για να εορτάσουμε και την ανάσταση του Κυρίου μας. Να παραμερίσουμε έστω για λίγο χρονικό διάστημα, την βασανιστική και ατελέσφορη φροντίδα για τα καθημερινά μας προβλήματα. Να δώσουμε χώρο και περισσότερη προσοχή σε πνευματικά ενδιαφέροντα, και στην ψυχή μας. Είναι αλήθεια, αγαπητοί μου αδελφοί, ότι μας διακατέχει έντονη ανησυχία για τα σοβαρά προβλήματα που μας απασχολούν, σαν άτομα και κοινωνία και πάντοτε όχι χωρίς σοβαρό λόγο. Έχει περιοριστεί η ήρεμη αντιμετώπιση της καθημερινότητας, τόσο, ώστε να επηρεάζει και αυτή την υγεία μας, σωματική και πνευματική. Λησμονούμε ότι στην οποιαδήποτε προσπάθειά μας, δεν είμαστε μόνοι. Προσβλέπουμε συνήθως για τις δυσκολίες μας, στη βοήθεια και συμπαράσταση από τους συνανθρώπους μας, μόνο. Και όμως η λύση βρίσκεται δίπλα μας, μέσα μας. Υπάρχει πάντοτε στη διάθεσή μας η καθοδηγητική και θαυματουργική βοήθεια του Κυρίου μας για την πνευματική μας ανασυγκρότηση, αλλά ακόμη και για τις υλικές μας ανάγκες.

«Τί ἐστὶν εὐκόπωτερον εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνται σου αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει», λέγει ο Κύριος στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, για να υπερτονίσει την αξία της καθαρότητας της ψυχής μας. Τί νομίζετε, λέγει απευθυνόμενος στους γραμματεῖς, που Τον αμφισβητούν, ακούοντας εμβρόντητοι και προβληματισμένοι να λέγει «ἀφέωνται σου αἱ ἁμαρτίαι». Είναι πιο εύκολο να συγχωρηθούν οι αμαρτίες του, ή να τον θεραπεύσω από την σωματική παραλυσία του; Για τον Κύριο μας, αγαπητοί μου, πρωταρχική σημασία έχει η σωτηρία της ψυχής μας, η συγχώρηση των αμαρτημάτων. Και όχι για κάποιο αόριστο σκοπό και στόχο. Αλλά για να

αποκατασταθούν οι διαταραγμένες σχέσεις πλάσματος και Δημιουργού, Πατέρα και των παιδιών Του. Γιαυτό και προτάσσει το «ἀφέωνται σου αἱ ἁμαρτίαι σου». Μας θέλει κοντά Του. Εἴμαστε τα παιδιά Του. Αλλά, αγαπητοί μου, τα λόγια αυτά του Κυρίου αφήνουν να εννοηθεί επιπλέον, και ὅτι ἡ κατάσταση του παραλυτικού, τῆς σημερινῆς ευαγγελικῆς περικοπῆς, ἦταν ἀποτέλεσμα ἁμαρτωλῆς ζωῆς. Καὶ πράγματι δὲν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀσθένειας ἢ καὶ ἀναπηρίας, που εἶναι συνέπεια πράξεών μας καὶ παραβάσεων του θελήματος του Θεοῦ. Σημειώνει σχετικὰ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στους Ρωμαίους, τὴν φοβερὴ συνέπεια τῆς ἁμαρτίας: «τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας, θάνατος». Ὁ μισθὸς που πληρώνει ἡ ἁμαρτία στους δούλους τῆς εἶναι ὁ θάνατος, καὶ ὄχι μόνον ὁ πνευματικὸς. Καὶ μὴ φανταστοῦμε ὅτι με τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς ἁμαρτίας στὴ καθημερινή ζωὴ μας, φανερώνεται κάποια ἐκδικητικὴ τιμωρία ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁχι, αγαπητοί μου. Εἶναι οἱ ἀπλές συνέπειες τῶν πράξεών μας, τῶν λανθασμένων καὶ ἁμαρτωλῶν. Γιατί ὁ Θεὸς μας ἀγαπᾷ καὶ θέλει τὴν σωτηρία μας. Τί θα ἔκανε ἄλλωστε, ἓνας δημιουργὸς γιὰ τὰ δημιουργήματά του; «Θέλει πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν». Μας θέλει νὰ ζοῦμε εὐτυχεῖς καὶ χαρούμενοι, Νὰ γνωρίζουμε καὶ νὰ ἐφαρμόζουμε τὴν ἀλήθεια τῆς διδασκαλίας Του, που θα μας ὁδηγήσει στὴ σωτηρία καὶ τῆς ψυχῆς μας.

«Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μήποτε παραρρῶμεν» Γιαυτό, σημειώνει ὁ Ἀπόστολος, πρέπει νὰ προσέχουμε παραπολύ σ' αὐτὰ που ἀκούσαμε ἀπὸ τὸν λόγο του Θεοῦ, μήπως καμιά φορά ἀπὸ τὴν ἀπροσεξία καὶ ἐπιπολαιότητά μας, παρασυρθοῦμε σὲ πράξεις που θα μας ὁδηγήσουν μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο μας. Καὶ αὐτὸ ἀπαιτεῖ συνεχὴ ἐγρήγορση, ἀλλὰ καὶ σταθερὸ ἀγῶνα με καθορισμένη κατεῦθυνση.

Καὶ γιὰ νὰ ἐπανεέλθουμε στὴν ευαγγελικὴ περικοπὴ, παρατηροῦμε ὅτι προσερχόμενος ὁ παραλυτικὸς κοντὰ στο Κύριο, πέτυχε δύο εὐεργετήματα. Τὸ ἓνα, ἡ θαυματουργικὴ θεραπεία του, φανερὴ σὲ ὅλους, ἄμεσα καὶ ἀπρόσμενα ικανοποιητικὴ γιὰ τὴν βασανισμένη ζωὴ του ἴδιου. Τὸ δεύτερο, που οὐσιαστικὰ κανένας δὲν κατάλαβε τὴν μοναδικὴ καὶ ἀπειρη σημασία του, με τὴν αἰώνια ἀξία του, που δὲν εἶναι ἀσφαλῶς καὶ «τὸ εὐκοπώτερον», ἦταν ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Μήπως πρέπει καὶ εμεῖς νὰ θέσουμε γιὰ κύριο στόχο στὴ ζωὴ μας, αὐτὴ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας; Φυσικὰ κάθε ὀρθὰ σκεπτόμενος, θα τοποθετοῦμε στο ἐπίκεντρο τῶν προσπαθειῶν του τὴ φροντίδα τῆς ἀθάνατης ψυχῆς του. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν εἶναι «τὸ εὐκοπώτερον». Αλλὰ με τὴν ἐπίκληση τῆς βοήθειας του Κυρίου μας, τὴν προσοχὴ στὴ σημασία τῶν λόγων Του, τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατο, βρίσκεται στο πλαίσιο τῶν δυνατοτήτων μας. Γιὰ νὰ μὴν συμπληρώσω, ὅτι τελικὰ θα φανεῖ πολὺ εὐκόλο. Εὐκόλο καὶ εἰρηνευτικὸ τῆς ψυχῆς μας, γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ μας. Εὐκόλο καὶ εὐεργετικὸ γιὰ τὴν καθαρότητα καὶ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας. Εὐκόλο γιὰ τὸν τελικὸ προορισμὸ μας, που δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν ἐξασφάλιση τῆς δικαίωσης μας κοντὰ στὸν Θεὸ μας, στὴ βασιλεία Του. Εἶθε νὰ ἀποτελέσει τὸ μοναδικὸ ἢ κυρίαρχο τουλάχιστον στόχο μας καὶ νὰ εἶναι ἡ εὐτυχῆς κατάληξη ὅλων μας.

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)

Απόστολος: Εβρ. δ' 14-ε' 6

Ευαγγέλιο: Μαρκ. η' 34-θ' 1

18 Μαρτίου 2012

**«Τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον, εάν κερδίσει τον κόσμον όλον
και ζημιωθεί την ψυχήν αυτού;»**

Κατά τη σημερινή Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως, όπου η Εκκλησία μας υψώνει τον Τιμιο Σταυρό, υπογραμμίζεται στο ιερό ευαγγελικό ανάγνωσμα η σημασία και η αξία της ψυχής «υπέρ ης Χριστός απέθανε», σε αντιδιαστολή από τον κόσμο του οποίου ολόκληρη η αξία δεν ισοσταθμίζει μια ψυχή. Γι' αυτή λοιπόν την ατίμητη και πολύτιμη ψυχή επιβάλλεται να γίνει λόγος, αφού σήμερα οι άνθρωποι όχι μόνο δεν την τιμούν, αλλά την αγνοούν και την περιφρονούν. Οι περισσότεροι άνθρωποι αγωνίζονται να κερδίσουν τον κόσμο, τη δόξα, την ευτυχία, τα πλούτη του φθαρτού τούτου κόσμου. Δεν θέλουν να κατανοήσουν το άστατο του κόσμου τούτου. Ότι η ζωή τρέχει πιο γρήγορα από τα νερά του ποταμού, ότι μαραίνεται πιο εύκολα από τα άνθη του αγρού, ότι αφανίζεται η χαρά και η δόξα της πιο γρήγορα από τις αστραπές του ουρανού. Ενώ η ψυχή μένει αθάνατη και ότι οι δικοί της πνευματικοί θησαυροί έχουν αιώνια αξία. Αλήθεια, που είναι οι άρχοντες των λαών, οι τύραννοι των πόλεων, οι πλούσιοι του κόσμου που κέρδισαν και χάρηκαν τη δόξα και την ευτυχία του κόσμου; Τι κέρδισαν; Τι πήραν μαζί τους στον τάφο; Πέθαναν και μαζί τους πέθανε και ο κόσμος. Έχασαν όμως την ψυχή τους και μαζί μ' αυτή τα έχασαν όλα, τον ουρανό, τον παράδεισο, την αιώνιον ζωή, τον Θεό. Τι μας ωφελεί λοιπόν εάν κερδίσουμε τον κόσμο που τελειώνει με τη ζωή και χάσουμε την ψυχή μας που είναι αθάνατη; Αν ξέραμε την αξία της ψυχής θα περιφρονούσαμε τον κόσμο και τις εφάμαρτες ομορφιές του και σαν τον Άγιο Απόστολο Παύλο θα διακηρύτταμε: «πάντα ηγούμαι σκύβαλα ίνα Χριστόν κερδίω» (Φίλιπ. γ' 8).

Από την αρχαιότητα ο άνθρωπος εκοτίασε να ερευνήσει τα βάθη της φύσεως και να κατανοήσει τι είναι η ψυχή. Όλοι οι φιλόσοφοι ασχολήθηκαν με την ψυχή και έδωσαν διάφορες ερμηνείες στην ύπαρξη της. Ο Πυθαγόρας την ονόμασε αριθμό, ο Πλάτων ουσία νοητή, ο Δικαίαρχος κράση των τεσσάρων στοιχείων, ο Ασκληπιάδης γυμνάσια των αισθήσεων, ο Καλλισθένης άνθος του σώματος, ο Αριστοτέλης εντελέχεια σώματος φυσικού δυνάμει ζώην έχοντος, ο Ηράκλειτος καθαρώτατον πυρ. Ως προς την αρχή και τη φύση της ήταν ασύμφωνοι οι φιλόσοφοι, ως προς την αθανασία της όμως ήταν όλοι σύμφωνοι, εκτός από τους «θητοψύχους» Επικουρείους, με κορυφαίο τον Σωκράτη που στη διδασκαλία του ομιλεί σαν Χριστιανός για την τύχη των αγαθών και κακών ψυχών.

Οι πατέρες της Εκκλησίας μας, βαθείς μελετητάι της Αγίας Γραφής, αλλά και της θύραθεν Γραμματείας μας δίνουν την ορθή απάντηση στο ερώτημα μας περί της ψυχής.

Η ψυχή είναι η πνοή του Θεού την οποία ενεφύσησε στο πρόσωπο του ανθρώπου καθώς τον έπλασε. «Και ενεφύσησε εις το πρόσωπον αυτού πνοήν ζωής και εγένετο ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν» (Γεν. β' 7). Ο Θεός ούτε πνεύμονες έχει, ούτε στόμα, ούτε χείλη, για να φυσήσει, αλλά επειδή όταν έπλασε το σώμα είπε: «και έπλασεν ο Θεός τον άνθρωπον κουν λαβών από της γης» γι' αυτό για να διδάξει ότι η ψυχή δεν είναι χώμα, αλλά πνεύμα, δεν είναι υλικό σώμα αλλά άυλη ουσία, πήρε τη λέξη «ενεφύσησε» για να παραστήσει τη διαφορά σώματος και πνεύματος. Το σώμα είναι σύνθετο και διαλύεται σ' εκείνα τα στοιχεία από τα οποία και έγινε, ενώ η ψυχή είναι απλή και ουδέποτε διαλύεται. Το σώμα είναι υλικό, γήινο, ορατό, θνητό και φθαρτό, ενώ η ψυχή είναι πνεύμα άυλο, νοερό, αόρατο, αθάνατο, άφθαρτο. Την ψυχήν δεν έδωσε ο Θεός μόνο στους πρωτοπλάστους, αλλά δίνει σε κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο: «Λέγει Κύριος εκτεινών ουρανόν και θεμελιών την γην και πλάσσων πνεύμα ανθρώπου εν αυτώ» (Ζαχ. ιβ' 1). Στην ψυχή έδωσε ο Θεός την εξουσία και όλες τις δυνάμεις για να κυβερνά ολόκληρη τη γη. Η ψυχή είναι αυτή που σκέπτεται, συλλογίζεται, προνοεί, σχεδιάζει, ηθολογεί, ψυχολογεί, θεολογεί.

Εάν ο Θεός έδωσε στην ψυχή την εξουσία και κυριότητα όλων των πραγμάτων της γης, πολύ περισσότερο έδωσε σ' αυτή τη δεσποτεία του σώματος μέσα στο οποίο κατοικεί. Και η μεν ψυχή κατευθύνει και καθοδηγεί το σώμα, αλλά και το σώμα είναι ελεύθερο να υπακούσει ή όχι στα κελεύσματα της ψυχής. Όταν το σώμα υπακούει στην ψυχή, τότε ο άνθρωπος είναι πράγματι άνθρωπος, εικόνα του Θεού. Όταν όμως συμβαίνει το αντίθετο, δηλ. η ψυχή υπακούει στις

εντολές τα σάρκας, τότε ο άνθρωπος χάνει την ωραιότητα και γίνεται ζώο άλογο. Η ψυχή είναι ο κυβερνήτης του σώματος. Καθοδηγεί τα ένστικτα και εκλογικεύει τις επιθυμίες. Η ψυχή μας κρούει τον κώδωνα του κινδύνου όταν αμαρτάνουμε, η ψυχή μας φέρνει τον πόθο της σωτηρίας, η ψυχή μας κάνει να αγαπάμε, η ψυχή μας φέρνει πνευματικά βιώματα, η ψυχή μας ανεβάζει στο Θεό, η ψυχή μας αποκαλύπτει τον προορισμό μας, η ψυχή μας ξεχωρίζει από τα άλλα ζώα. Το σώμα μας σπρώχνει στην αμαρτία, μας φουντώνει τα ένστικτα, μας κρατά δέσμιους στη γη, μας απομακρύνει από τα πνευματικά, μας θέλει υπηρέτες των παθών. Το σώμα εξάπτει το μίσος, το φθόνο, την ακολασία, τη σκληροκαρδία, την ακηδία, τον εγωισμό και όλα τα πάθη. Αλλοίμονο στον άνθρωπο που η ψυχή του θα υποδουλώσει τη θέληση της στις επιθυμίες του σώματος και θα γίνει δούλη της σάρκας. Τότε θα χάσει την ομορφιά της. Τότε ο άνθρωπος θα γεμίσει πάθη. «Φανερά δε εστί τα έργα της σάρκας, άτινα εστί μοικεία, πορνεία ακαθαρσία, ασέλγεια, ειδωλολατρία, φαρμακεία, έχθρες, έρεις, ζήλος, θυμοί, εριθείαι, δικοστασία, αιρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κόμαι και τα όμοια τούτοις» (Γαλ. ε' 20). Μέσα του δεν θα βλέπεις τίποτα άλλο παρά την πονηριά της αλεπούς τους μετασχηματισμούς του χαμαιλέοντος, τις αρπαγές του γερακιού, την αγριότητα του λιονταριού, την κοιλιόδουλεία του χοίρου. Θα χάσει την τιμή που του έδωσε ο Θεός και όπως λέγει ο Δαβίδ θα γίνει σαν τα ζώα: «άνθρωπος εν τιμή ων, ου συνήκε, παρασυνεβλήθη τοις κτήνεσι τοις ανοήτοις και ωμοιώθη αυτοίς» (Ψαλμ. ΜΗ' 13).

Ύστερα απ' αυτά εύλογα έρχεται το συμπέρασμα. Να, το καθήκον του ανθρώπου. Η επιμέλεια της ψυχής. Η επικράτηση αρμονίας μεταξύ ψυχής και σώματος. Η αγωγή της ψυχής να κυβερνά και να κατευθύνει το σώμα και η εκπαίδευση του σώματος να υπακούει στα κελεύσματα ψυχής. Ίσως μερικοί να απορρίπτουν την τακτική αυτή. Δεν δέχονται καταπίεση στις επιθυμίες της σάρκας. «Κάνε ό τι σου αρέσει» είναι το σύνθημα τους. Παραδίνονται χωρίς αντίσταση στις επιθυμίες του σώματος και γίνονται έρμαια των παθών και των αδυναμιών τους. Είναι οι υποστηρικτά της σεξουαλικής απελευθέρωσης και της ηθικής αποκαλίνωσης που επιτρέπει σαρκική συνομιλία ακόμα και με τα πιο ιερά πρόσωπα της οικογένειας. Είναι οι άνθρωποι που δεν αντιστέκονται στο κακό αλλά το δέχονται και το καλλιεργούν σαν κάτι το φυσιολογικό έστω και αν αυτό ξεπερνά τα όρια της λογικής. Οπαδοί της επικουρείου φιλοσοφίας έχουν για σύνθημα τους: «φάγωμεν πώμεν. αύριον γαρ αποθνήσκομεν». Παραδομένοι στις ηδονές του κόσμου, απορροφημένοι από τις μέριμνες της ζωής δεν έχουν καιρό να φροντίσουν την αθάνατη ψυχή τους. Γι' αυτούς υπάρχει μόνο ο κόσμος που μαζί μ' αυτόν τελειώνει κι η ύπαρξη τους στον τάφο. Η ψυχή και τα φαινόμενα της δεν είναι τίποτε άλλο παρά η λειτουργία των κυττάρων του σώματος. Συνεπώς δεν χρειάζεται αγώνας για τη συγκράτηση των ελαττωμάτων, αφού κι αυτά υπάγονται στη λειτουργικότητα του ανθρώπινου οργανισμού. Μια τέτοια ζωή στηρίζεται στο δίκαιο του ισχυρότερου και χαρακτηρίζεται για την αναρχία και τον αγριανθρωπισμό. Με τέτοιους νόμους η κοινωνία γίνεται ζούγκλα κι η ζωή των ανθρώπων καθημερινή κόλαση. Θριαμβεύει το έγκλημα και η βία, η ακολασία και ο φόβος, η ανασφάλεια και το άγχος. Σήμερα παρά ποτέ μπορεί να χαρακτηριστεί η γενεά μας «μοικαλίσ και αμαρτωλός» γιατί εγκατέλειψε τον Θεό και προσκυνεί τα είδωλα, αποστάτησε από τις εντολές του Θεού και έγινε δούλη των θελημάτων του διαβόλου.

Καθημερινά η Εκκλησία μας δέεται για τη σωτηρία των ψυχών μας. Επικαλείται την Χάρη του αγίου Πνεύματος για το φωτισμό των χριστιανών, ώστε να αγωνίζονται αδιάκοπα για τη σωτηρία της ψυχής των. Δεν περιφρονεί το σώμα. Αναγνωρίζει, ότι είναι Ναός του αγίου Πνεύματος και προσπαθεί να τον διατηρεί καθαρό και άμωμο. Προτρέπει τους πιστούς να φροντίζουν τη ψυχή τους «επιμελείσθε δε ψυχής πράγματος αθανάτους». Η αξία της είναι ανυπολόγιστη. Γι' αυτή σταυρώθηκε ο Χριστός. Αυτή πάλι θα σταθεί μπροστά στο φρικτό Βήμα της Δευτέρας παρουσίας να δώσει λόγο για τα έργα της.

Ας φυλάξουμε τη ψυχή μας καθαρή από τις ηδονές του μάταιου τούτου κόσμου και ας έχουμε υπ' όψη την μεγάλη αλήθεια που υπογραμμίζει ο Απόστολος Παύλος: «ο σπείρων εις την σάρκα εαυτού εκ της σαρκός θερίσει φθοράν, ο δε σπείρων εις το πνεύμα εκ του πνεύματος θερίσει ζωήν αιώνιον» (Γαλ. στ' 8).

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ – Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απόστολος: Εβρ. β' 11-18

Ευαγγέλιο: Λουκ. α' 24-38

25 Μαρτίου 2012

**«Χαίρε, κεχαριτωμένη· ο Κύριος μετά σου
Ευλογημένη συ εν γυναιξίν» (Λουκ. α' 28)**

Διπλή η σημερινή γιορτή. Γιορτή θρησκευτική, αλλά και εθνική. Διπλή γιορτή, αλλά που τις συνδέει μια μόνο λέξη, η λέξη ελευθερία. Ελευθερία πνευματική, αλλά και ελευθερία εθνική. Ελευθερία από το ζυγό της δουλείας της αμαρτίας, αλλά και ελευθερία από την τεσσάρων αιώνων δουλεία στους Τούρκους.

Ελευθερία. Ένα δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο που τον κάνει να ξεχωρίζει από τα υπόλοιπα δημιουργήματα, αλλά και το οποίο καταχράται, γεγονός που τον οδηγεί στην πτώση. Έτσι, η ελευθερία μετά την απώλεια της σαν θεϊκό δώρο μεταβάλλεται διαχρονικά σαν το ιδανικό κίνητρο που εμπυχώνει τον άνθρωπο στον αγώνα για την αποτίναξη του ζυγού, είτε της αμαρτίας, είτε του ζυγού της εθνικής υποδούλωσης.

Και οι δυο μορφές ζυγού και δουλείας έχουν σαν μοναδικό υπαίτιο τον άνθρωπο. Η κατάχρηση της ελευθερίας μέσα από την πτώση, τα πάθη, τον εγωισμό και όλες τις αδυναμίες, οδηγεί τον άνθρωπο στην υποδούλωση, στην αμαρτία και την εθνική ταπείνωση.

Όπως κοινή είναι η λέξη που συνδέει και τις δυο γιορτές, κοινή είναι και η λέξη που τις χαρακτηρίζει όταν στερηθούν την ελευθερία, είτε αυτή είναι πνευματική, είτε εθνική. Και αυτή είναι η λέξη «δουλεία». Ο Απόστολος Παύλος μας προτρέπει: «Τη ελευθερία συν, η Χριστός ημάς ηλευθέρωσε, στήκετε, και μη πάλιν ζυγώ δουλείας ενέχεσθε» (Γαλ. ε' ι). «Ο Χριστός μας απελευθέρωσε για να είμαστε ελεύθεροι. Παραμένετε, λοιπόν σταθεροί στην ελευθερία και να μην ξαναμπαινείτε κάτω από ζυγό δουλείας».

Για την απελευθέρωση, λοιπόν, του ανθρώπου από την δουλεία της αμαρτίας μεταφέρει ο Θεός δια του Αγγέλου το μήνυμα της προσωπικής, αλλά και της παγκόσμιας χαράς. Μέσα από την προσφώνηση «Χαίρε κεχαριτωμένη» του Αρχαγγέλου Γαβριήλ, πέραν από την προσωπική χαρά της Θεοτόκου προαναγγέλλει και την παγκόσμια χαρά, γιατί με τον Ευαγγελισμό επαναφέρει τη χαρά στον παγκόσμιο άνθρωπο. Τούτο επαναβεβαιώνεται πάλι δια του αγγελικού λόγου κατά την νύκτα της γέννησης προς τους ποιμένες: «Μη φοβείσθε· ιδού γαρ ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί τω λαώ ότι ετέχθη υμίν σήμερον σωτήρ ος έστι Χριστός Κύριος» (Λουκ. β' 10-11). Δηλαδή: «Μην τρομάζετε! Σας φέρνω χαρμόσυνο άγγελμα, που θα γεμίσει με χαρά όλον τον κόσμο. Σήμερα, στην πόλη του Δαυίδ γεννήθηκε για σας σωτήρας κι αυτός είναι ο Χριστός, ο Κύριος».

«Χαίρε κεχαριτωμένη», «Χαίρε εσύ, προικισμένη, με τη χάρη του Θεού». Χαιρετισμός πρωτάκουστος, μοναδικός. Μέσα από το χαιρετισμό της χαράς προς τη Θεοτόκον μεταφέρεται στον παγκόσμιο άνθρωπο η λύση του δεσμού της λύπης που επεβλήθει στην Εύα μετά την πτώση. Χαίρε, λοιπόν, γιατί δια μέσου σου έρχεται Εκείνος που θα εξαφανίσει τη λύπη.

«Χαίρε κεχαριτωμένη», εσύ που πήρες από το Θεό πολλές και μεγάλες δωρεές, με τη μεγαλύτερη απ' όλες το ότι αξιώθηκες να γίνεις μητέρα του Θεού. Μη φοβάσαι, λοιπόν και μη ταράσσεσαι. Μη φοβάσαι Μαριάμ, γιατί ο Θεός έχει εκδηλώσει τη Χάρη του σε σένα. Μάλιστα η εκδήλωση αυτής της χάριτος θα είναι άμεση. «Ιδού συλλήψη εν γαστρί και τέξη υιόν και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν». Θα μείνεις έγκυος θα

γεννήσεις γιο και θα τον ονομάσεις Ιησού. Αυτός θα γίνει μέγας και θα ονομαστεί Υιός του Υψίστου. Η προσφορά του Θεού προς την ανθρωπότητα βρίσκει ανταπόκριση στο πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου. Έτσι, μετά τον αρχικό φόβο, μετά την αρχική έκπληξη, η Παρθένος Μαρία υποτάσσεται θέλημα του Θεού, ιδιαίτερα όταν πληροφορείται δια την «εκ Πνεύματος Αγίου» υπερφυσική σύλληψη και κυοφορία. «Είπε δε Μαριάμ ιδού η δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου».

Υποκλίνεται, λοιπόν, ευλαβικά και υποτάσσεται στο θέλημα του Θεού. Μέσα από τη δική της ελεύθερη συγκατάθεση έχουμε την αποδοχή και συγκατάθεση του ανθρώπινου γένους στην προσφορά αυτή του Θεού. Σε αντίθεση με την Εύα που υπήρξε, απειθής και ανυπάκουη, η Παρθένος Μαρία είναι υπάκουη. Στην κρίσιμη εκείνη στιγμή δεν προβάλλει τη δική της ανθρώπινη επιθυμία, ούτε και τον κίνδυνο που αντιμετώπιζε ο αρραβώνας της με τον Ιωσήφ, καθώς και το δημόσιο εξευτελισμό της. Αντίθετα υποτάσσεται εξ' ολοκλήρου στο θέλημα του Θεού και αφήνει την έκβαση των γεγονότων στα χέρια του Θεού.

Η Παρθένος Μαρία αποδέχεται το μυστήριο και υποκλίνεται ευλαβικά στο Θεό και στο θέλημα Του. Με την ελεύθερη συγκατάθεση της αποκαθιστά ότι κατέστρεψε η Εύα με την παρακοή. Εμείς, όμως, ανταποκρινόμαστε στο κάλεσμα του Θεού και σε ποιο βαθμό; Ποια η δική μας συμπεριφορά και στάση όχι μόνο απέναντι του Θεού, αλλά και απέναντι της Υπεραγίας Θεοτόκου; Την τιμούμε επάξια, όπως την τίμησαν οι ουρανοί; Ιδιαίτερα επιβεβαιώνουμε τον προφητικό της λόγο για μακαρισμό της από όλες τις γενεές; Και δεν εννοούμε να γιορτάζουμε τη μνήμη της και να επικαλούμαστε το όνομα της την ώρα του κινδύνου. Εννοούμε κυρίως να παραδειγματιζόμαστε από τη ζωή της.

Αυτή, λοιπόν, που έγινε η σκάλα για να κατεβεί ο Θεός στη γη και η γέφυρα για να μεταφέρει τους ανθρώπους στον ουρανό, αυτή ας γίνει και η δική μας γέφυρα που θα μας επανασυνδέει με το Θεό. Όμως κατά τη σημερινή μέρα, πέραν από τον Ευαγγελισμό και την τιμή προς τη Θεοτόκον, σαν Ελληνισμός έχουμε ακόμα ένα λόγο να γιορτάζουμε. Πέρα από την πνευματική μας ελευθερία, σήμερα γιορτάζουμε και την εθνική μας ελευθερία. Οι ήρωες του 1821 εμπνευσμένοι από το ιδανικό της ελευθερίας, αλλά και με βαθειά πίστη προς την Υπεραγία Θεοτόκο, οδηγήθηκαν σε μεγαλειώδεις αγώνες και σε πολλές θυσίες που έφεραν το «ποθούμενον» κατά τον Κοσμά τον Αιτωλό, δηλαδή την ελευθερία.

Αδελφοί μου, οι ήρωες του 1821 εμπνευσμένοι από τη σημερινή συγκατάθεση του Θεού και της Θεοτόκου, στη συνέχεια συγκαταβαίνουν και αυτοί σαν δέχονται το κάλεσμα της Πατρίδας. Για του Χριστού την πίστη την Αγία και της Πατρίδος την ελευθερία πρόσφεραν τα πάντα, ακόμα και τη ζωή τους. Εμείς πόσο τους τιμούμε σήμερα; Σήμερα που έχει απολυτοποιηθεί ο εγωισμός, ο δε αποπροσανατολισμός από τις θρησκευτικές και εθνικές μας παραδόσεις αυξάνεται συνεχώς, ας ανασυντάξουμε τις δυνάμεις μας. Η ελευθερία από κάθε μορφής δουλειά, πνευματική, ηθική, εθνική ή προσωπική είναι μόνη μας διέξοδος στα σημερινά μας αδιέξοδα. Η διπλή γιορτή μας χαράσσει το δρόμο. Ας τον ακολουθήσουμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΛΟΓΟΣ Β΄

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΝΤΟΝ, ἢ ΠΕΡΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ

Ἡ κλήσις του Γρηγορίου εἰς τὴν ἱερωσύνην

Τόσον μέγα λοιπόν και τέτοιο εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ποθοῦμεν και ἐπιδιώκουμεν ἡμεῖς. Τέτοιος δε πρέπει να εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ τὰς ψυχὰς εἰς τὸν γάμον. Ὁ φόβος δε ὁ ἰδικός μου εἶναι μήπως ριφθῶ ἔξω ἀπὸ τὸν νυμφῶνα με δεμένας τὰς χεῖρας και τοὺς πόδας, ἐπειδὴ δεν θα εἶμαι ἐνδεδυμένος με τὸ ἔνδυμα του γάμου, ἀλλὰ θα ἔχω εἰσέλθει κρυφά και θα ἔχω ἀναμιχθεῖ με θάρρος με ἐκείνους ὁ ὁποῖοι εὐρίσκονται ἐκεῖ. Βεβαίως εἶμαι προσκεκλημένος ἐκεῖ ἤδη ἀπὸ τὴν νεότητα μου, δια να εἰπῶ κάτι τὸ ὁποῖον ἀγνοοῦν ὁι περισσότεροί, και ἔχω προορισθεῖ δι' αὐτὸν ἤδη ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός μου και ἔχω δοθεῖ ὡς δῶρον εἰς αὐτὸν ἀπὸ ὑπόσχεσιν τῆς μητρός μου και μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἔχω βεβαιωθεῖ ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποῖους ἐπέρασα. Και ὁ πόθος μου αὐξήθηκε με αὐτὰ και συνέδραμε και ἡ σκέψη μου και ἀφιέρωσα τὰ πάντα εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος με ἐξέλεξε και με ἔσωσεν, περιουσίαν, ἀξιώματα, καλοπέραση, ὅλα αὐτὰ δηλαδὴ τὰ ὁποῖα μίαν μόνο χαρὰν μου προσέφεραν, τὸ ὅτι τὰ περιεφρόνησα και ἐπροτίμησα ἀντ' αὐτῶν τὸν Χριστὸν. Και ὁι λόγοι του Θεοῦ ἐγίναν δι' ἐμὲ γλυκεῖς σαν μέλι. Και ἐπεκαλέσθη τὴν σύνεση και παρέδωσε τὴν γλῶσσα μου εἰς τὴν σοφία. Και τὰ ὑπόλοιπα δε, ὡς ἐπὶ παραδειγματι τὸ να μετριάσω τὸν θυμὸν, τὸ να συγκρατήσω τὴν γλῶσσαν μου, τὸ να σωφρονίσω τὸν ὀφθαλμὸν μου, τὸ να περιορίσω τὰς ἐπιθυμίας του στομάχου μου και να καταπατήσω τὴν ἐπίγειον δόξαν, λέγω παραλογιζόμενος ἀλλὰ θα τὸ εἰπῶ, ἴσως να μὴν ἔχω γίνεῖ ὡς πρὸς αὐτὰ χειρότερος ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους.

Τὸ να φιλοσοφήσει δε κανεῖς τοῦτο εἶναι καλύτερον ἀπὸ τὸ να ἐνεργήσει ὅπως ἡμεῖς, να ἀναλάβωμεν δηλαδὴ τὴν καθοδήγησιν και τὴν προστασίαν ψυχῶν, ἐνῶ ἡμεῖς δεν ἔχομε μάθει να κυβερνώμεθα καλῶς, οὔτε ἔχομεν καθαρῖσει τὴν ψυχὴν μας ὅσον πρέπει. Μόνον ἔτσι ας τὸ ἐπιτραπῆ να καθοδηγήσῃ ποιμνιον. Και αὐτὰ τὰ πράγματα εἰς τέτοιους καιροὺς κατὰ τοὺς ὁποῖους βλέπομεν τοὺς ἄλλους να φέρωνται πρὸς τὰ ἄνω και πρὸς τὰ κάτω και να τaráσσωνται, και κατὰ τοὺς ὁποῖους εἶναι προτιμότερον να ἀναχωρήσει κανεῖς ἀπὸ τὸν κόσμον και να κρυφθεῖ δια να ξεφύγει ἀπὸ τὴν ζάλην και τὸ σκότος του πονηροῦ. Κατὰ τοὺς καιροὺς αὐτοὺς κατὰ τοὺς ὁποῖους ὁι μὲν πιστοὶ πολεμοῦν ὁ ἕνας ἐναντίον του ἄλλου, και ἔχουν ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ἐὰν βεβαίως διατηροῦσαν κάποιο ὑπόλειμμα τῆς, ὁ δε ἱερεὺς ἔχει καταντήσει ὄνομα χωρὶς περιεχόμενον, ἐφ' ὅσον ὁι ἄρχοντες ἔχουν περιπέσει εἰς ἀνυποληψίας, ὅπως ἔχει λεχθεῖ.

Ελαττώματα ποιμνίων και ποιμένων και «οἷον εἶναι δεῖ τὸν ποιμένα»

Και εἴθε τοῦτο να μὴ ἦτο πραγματικὸν γεγονός, διὰ να ἐστρέφετο τῶρα ἡ ὕβρις αὐτὴ κατὰ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀθέων. Κάθε εἶδους δε φόβος ἔχει εξαφανισθεῖ ἀπὸ τὰς ψυχὰς και ἀντ' αὐτοῦ ἔχει εἰσέλθει τὸ θάρρος. ἡ γνώσις δε ἀποκαλύπτεται εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τὴν ἐπιδιώκει, και τὰ βάθη τῆς σοφίας εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ὅλοι δε εἴμεθα εὐσεβεῖς δι' ἕνα και μοναδικὸ λόγον, διὰ να κατακρίνωμεν τοὺς ἄλλους, δι' ἀσέβειαν. Χρησιμοποιούμεν δε ὡς δικαστὰς τοὺς ἀθέους, ρίπτομεν τὰ ἅγια εἰς τοὺς κύννας και θέτομεν τὰ μαργαριτάρια μας ἐμπρὸς εἰς τοὺς χοῖρους, με τὸ να κάνωμεν γνωστὰ εἰς ὦτα και καρδίας μολυσμένας τὰ θεῖα πράγματα. Και πραγματοποιούμεν, ὁι ταλαίπωροι τὰς εὐχὰς τῶν ἐχθρῶν μας και ἐνῶ πορνεύομεν, δεν ἐντρεπόμενθα διὰ τὰς πράξεις μας. Ὅι Μωαβῖται δε και ὁι Ἀμανῖται, εἰς τοὺς ὁποῖους δεν ἐπετρέπετο να εἰσέλθουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του Κυρίου, συχνάζουν τῶρα εἰς τὰ πιο ἅγια μέρη μας. Ἐχομεν δε ἀνοίξει εἰς ὅλους ὄχι πύλας δικαιοσύνης, ἀλλὰ θύρας κατηγοριῶν και ὑβρέων του ἐνός πρὸς τὸν ἄλλον. Και ὁ καλύτερος μας εἶναι ὄχι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δεν χρησιμοποιεῖ κακοὺς λόγους ἐξ' αἰτίας του φόβου του Θεοῦ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος συμβαίνει να ἔχει κακολογήσει

περισσότερον από όλους τους άλλους τον πλησίον του, είτε κατά τρόπο σαφή, είτε συγκεκαλυμμένως, και ο οποίος κρύβει κάτω από την γλώσαν του κόπον και πόνον, ή, δια να το ειπώ πιο σωστά, δηλητήριοι ασπίδων.

Παρατηρούμεν δε ο ένας τας αμαρτίας του άλλου, όχι διά να κλαύσωμεν δι' αυτούς, αλλά διά να κατηγορήσωμεν. Ούτε διά να θεραπεύσωμεν, αλλά διά να μεγαλώσωμεν ακόμη περισσότερο την πληγήν και διά να έχωμεν ως δικαιολογίας διά τας ιδικάς μας κακίας τα τραύματα του πλησίον. Τους κακούς δε και τους καλούς τους χαρακτηρίζει όχι η συμπεριφορά, αλλά η διαφορά γνώμης και η φιλία. Εκείνα τα οποία επαινούμεν σήμερον, τα κατηγορούμεν αύριον, και εκείνα τα οποία καταδικάζουν οι άλλοι, εμείς τα θαυμάζομεν. και όλα συγχωρούνται με ευκολίαν εις τον ασεβή. Τόσον μεγαλόψυχοι είμεθα έναντι της κακίας.

Τα πάντα δε έχουν επιστρέψει εις την πρώτην εκείνην κατάστασιν, κατά την οποίαν δεν υπήρχεν ακόμη ο κόσμος, ούτε η τωρινή τάξις και αρμονία, αλλά τα πάντα ήσαν συγκεχυμένα και ανώμαλα και είχαν ανάγκην από κάποιον χέρι διά να τους δώσει μορφήν, από κάποιαν δύναμην. Εάν θέλεις δε, όπως κατά την μάχην η οποία διεξάγεται την νύκτα υπό το αμυδρόν φως της σελήνης δεν διακρίνομεν τους φίλους από τους εχθρούς, ή όπως εις την ναυμαχίαν και την ζάλην, την ορμήν των ανέμων, τα κοχλάζοντα ρεύματα και την μανίαν των κυμάτων, τα κτυπήματα των κονταριών, τας φωνάς των αρχηγών και τας αγωνιώδεις κραυγάς των πληγωμένων, ζαλιζόμεθα από τον θόρυβον και στεκόμεθα, και (ω τι φοβερόν πράγμα) κτυπούμεν ο ένας τον άλλον και αλληλοσκοτώνομεθα.

Και δεν είναι τυχόν ο λαός τέτοιος και ο ιερεύς διαφορετικός αλλά νομιζώ ότι τώρα συμβαίνει καθαρά εκείνο το οποίον έχει λεχθεί παλαιότερα υπό τύπον κατάρας, «ο ιερεύς έχει γίνει όμοιος με τον λαόν». Και δεν είναι βεβαίως οι πολλοί έτσι, διότι οι πιο επιφανείς και διακρινόμενοι από τον λαόν είναι διαφορετικοί και αγωνίζονται εναντίον των ιερέων, έχοντας την ευσέβειαν ως εφόδιον διά να πείθουν. Και όσοι μεν το κάνουν αυτό δια την πίστιν και τα ανώτερα και σημαντικότερα θέματα, ούτε εγώ δεν τους κατακρίνω, αλλά, εάν θα πρέπει να ειπώ την πάσαν αλήθειαν, τους επαινώ και εγώ και χαίρομαι μαζί των. Και θα ευχόμεν να είμαι ένας απ' αυτούς οι οποίοι αγωνίζονται δια την αλήθειαν και θεωρούνται δια τον λόγον αυτόν ως εχθροί. Μάλλον δε θα καυχηθώ ότι είμαι τέτοιος. Διότι ο πόλεμος ο οποίος οδηγεί εις την αρετήν είναι καλύτερος από την ειρήνην η οποία χωρίζει από τον Θεόν. Δια τούτο και το Πνεύμα οπλίζει τον ήρεμον αγωνιστήν, δια να ημπορεί να αγωνίζεται με επιτυχίαν.

Τώρα δε υπάρχουν μερικοί, οι οποίοι, ενδιαφερόμενοι διά πράγματα ασήμαντα τα οποία δεν προσφέρουν καμμιάν ωφέλειαν, με πολλήν αμάθειαν και θράσος κάνουν οπαδούς της ασεβείας των όσους ημπορούν. Έπειτα το ανώτερον από όλα είναι η πίστις, και αυτό το ωραίον όνομα διασύρεται από τας προσωπικά των έριδας. Εξ' αιτίας αυτών δε, όπως είναι φυσικόν, μισούμεθα από τους ειδωλολάτρεις και, το χειρότερον, δεν ημπορούμεν να ειπώμεν ότι αυτό το πράγμα συμβαίνει αδικώς. Συκοφαντούμεθα δε και από τους πιο απλοϊκούς από τους ιδικούς μας. Δεν είναι δε παράδοξον το να συμβαίνει αυτό με τους περισσότερους, οι οποίοι μόλις και μετά βίας θα ημπορούσαν να δεχθούν κάτι καλόν.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 1^{ος} ΣΕΛ. 171-179)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	3 Μαρτίου	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Σάββατο	9 Μαρτίου	ΦΑΣΟΥΛΑ
Κυριακή	10 Μαρτίου	ΠΑΦΟΣ, Αγ.Θεόδωρος
Κυριακή	17 Μαρτίου	ΤΣΑΔΑ
Παρασκευή	22Μαρτίου(Α' Χαιρετισμοί)	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Κενδέας
Κυριακή	24 Μαρτίου	ΠΑΦΟΣ,Απ.Παύλου και Βαρνάβα
Δευτέρα	25 Μαρτίου	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ,Θεοσκέπαστη
Δευτέρα	25 Μαρτίου	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
(Θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)		
Παρασκευή	29Μαρτίου (Β' Χαιρετισμοί)	ΓΕΡΟΣΚΗΠΙΟΥ,Αγ.Παρασκευή
Κυριακή	31 Μαρτίου	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Θεόδωρος

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	3 Μαρτίου	ΑΡΓΑΚΑ
Δευτέρα	4 Μαρτίου(εσπερινός)	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Κυριακή	10 Μαρτίου	ΠΟΤΑΜΙΟΥ
Κυριακή	17 Μαρτίου	ΣΚΟΥΛΛΗ
Παρασκευή	22 Μαρτίου (Α' Χαιρετισμοί)	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	24 Μαρτίου	ΚΑΘΗΚΑΣ
Δευτέρα	25 Μαρτίου	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
(Στη συνέχεια θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)		
Παρασκευή	29 Μαρτίου (Β' Χαιρετισμοί)	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	31 Μαρτίου	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Δημήτριος

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΞΑΒΒΑΣ

Κυριακή 10 Μαρτίου : ΠΙΣΣΟΥΡΙ
Κυριακή 31 Μαρτίου : ΝΑΤΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 3 Μαρτίου : ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Κυριακή 10 Μαρτίου : ΧΟΛΕΤΡΙΑ
Κυριακή 17 Μαρτίου : ΓΟΥΔΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 3 Μαρτίου : ΠΟΛΕΜΙ
Κυριακή 10 Μαρτίου: ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Κυριακή 17 Μαρτίου: ΜΕΣΟΓΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 10 Μαρτίου : ΚΟΝΙΑ
Κυριακή 17 Μαρτίου : ΤΙΜΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2012

ΕΤΟΣ ΛΓ΄

ΑΡ.382

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. Θ' 11 - 14

Ευαγγέλιον: Μαρκ. ι' 32 - 45

1 Απριλίου 2012

Τρία χρόνια έζησαν από κοντά τον Ιησού. Έζησαν μαζί Του. Συνέφαγαν και συμπροσευχήθηκαν. Ένοιωσαν την αγάπη Του. Τρία χρόνια περιπλανήθηκαν και ταλαιπωρήθηκαν, σε πόλεις και χωριά της Παλαιστίνης. Άλλοτε διωκόμενοι και άλλοτε φιλοξενούμενοι από τους οπαδούς και τους πολυπληθείς μαθητές Του. Για τρία χρόνια, αγαπητοί μου αδελφοί, είχαν την θεία εύνοια να είναι καθημερινά κοινωνοί της θείας διδασκαλίας του Κυρίου. Ένοιωθαν όλο και με περισσότερη βεβαιότητα τη θεία Του προέλευση. Το ομολόγησε πρώτος ο Ναθαναήλ: «Σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Είδαν έκπληκτοι, οι μαθητές Του, να θεραπεύει τους πάσχοντες από σοβαρές και αγιάτρευτες ασθένειες. Με τη δύναμή Του πέτυχαν και εκείνοι να θαυματοουργήσουν. Κι όμως δύο από τους δώδεκα μαθητές του Κυρίου, τα δύο παιδιά του Ζεβεδαίου, Ιάκωβος και Ιωάννης, άκουσαν από το στόμα του θείου Διδασκάλου: « **Οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε**».

Δεν ξέρετε τί ζητάτε! Ζητούσαν την πρωτοκαθεδρία, δίπλα στο Δάσκαλο, αγαπητοί μου. Ζητούσαν θρόνους, δόξες και τιμές. Πράγματι τον τελευταίο καιρό, η Μεσσιανική φήμη του Διδασκάλου, είχε καλύψει όλη την Παλαιστίνη. Έτρεχαν όλοι να Τον δούν, να Τον ακούσουν, να δεχτούν οι πάσχοντες τη θεραπεία Του. Δεν ξέρετε τί ζητάτε, αντιλλάλησε, σαν επαναλαμβανόμενη ηχώ στα αυτιά τους, αυστηρή η γεμάτη αγάπη φωνή Του. Μεγάλη ήταν η έκπληξη των δύο, αλλά και πολύ έντονη και ανθρωπινα δικαιολογημένη, η αντίδραση των υπολοίπων, που πιθανόν κάποια παρόμοια αίτηση θα μπορούσαν να υποβάλουν.

Αλλά αυτή η απαίτηση θα μπορούσε να βασιστεί στην πεποίθηση των Ισραηλιτών, που περίμεναν τον Μεσσία σαν επίγειο άρχοντα – βασιλέα, να του απαλλάξει από τον ζυγό των Ρωμαίων. Οι μαθητές όμως του Κυρίου θα έπρεπε να είχαν ήδη αντιληφθεί πόσο μακριά ήταν αυτή η προσδοκία από την αλήθεια. Ελευθερωτής βέβαια και βασιλιάς θα ήταν από δω και μπρός ο Κύριος, αλλά γι αυτούς που τον αποδέχονταν. Βασιλιάς θα εγκαθίστατο στις ψυχές των πιστών οπαδών Του. Ελευθερωτής πραγματικός θα γινόταν, λυτρωτής από τα δεσμά της αμαρτίας. Ελεύθεροι θα ζούσαν όλοι εκείνοι που Τον ακολούθησαν και Τον ακολουθούν. Φαίνεται όμως ότι και αυτό δεν είναι τόσο απλό και εύκολο. Χρειάζεται αγώνας, προσπάθεια.

Ήταν το τελευταίο ταξίδι τους στα Ιεροσόλυμα. Ταλαιπωρημένοι από την πεζοπορία, ακολουθούν και παρακολουθούν δίπλα Του. Εκείνος, γνωρίζοντας ότι φτάνει το τέλος, συνεχίζει, σχεδόν με αγωνία, να διδάσκει τους μαθητές Του. Δίδει τις τελευταίες συμβουλές Του. Ο χρόνος θα που είναι μαζί τους είναι τραγικά λίγος. Και οι μαθητές; Θαμπομένοι από την λάμψη του προσώπου Του, κουρασμένοι αλλά ειρηνεμένοι από την διδασκαλία Του, κρέμονται κυριολεκτικά από το στόμα Του. Είχε ήδη

υποδείξει στους δύο φιλόδοξους απαιτητές, αλλά και στους υπόλοιπους αγαπημένους Του μαθητές που παρακολουθούσαν, γιατί όχι και σε μας, τί περιμένει τον ίδιο τον Ιησού. Προφητικά και με λεπτομέρειες περιγράφει, τι θα υποστεί τις λίγες μέρες που ακολουθούν. Θα εισέλθει στα Ιεροσόλυμα, φτάνοντας θριαμβευτής, στο απόγειο της δόξας Του, που Του προσφέρει ο λαός. Και να καταλήξει: «Ο υιός του ανθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτόν θανάτῳ, καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτόν καὶ ἐμπτύσσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται». Γνωρίζει και τα προδηλώνει στους μαθητές Του. Θα παραδοθεί στους αρχιερείς και γραμματεῖς, θα καταδικασθεί σε θάνατο, θα Τον εμπαίξουν, θα Τον φτύσουν, θα Τον θανατώσουν, αλλά την τρίτη μέρα θα αναστηθεί. Και επειδή είναι και τέλειος άνθρωπος και η ανθρώπινη φύση Του, νοιώθει όλα εκείνα που θα συμβούν. Νοιώθει και δείχνει όλον τον πόνο, που θα Του προκαλέσουν. Ωστόσο οι μαθητές Του, δεν μπόρεσαν να Τον κατανοήσουν ακόμη.

Τί άραγε θα έπρεπε να ζητησουν οι δύο μαθητές του Κυρίου; Προφανώς παρενόησαν. Νόμισαν ότι θα είχαν τον Χριστό να μένει μαζί τους για πάντα, βασιλιάς και άρχοντας. Ενώ Εκείνος ήλθε για να λυτρώσει την ψυχή μας από την αμαρτία.

Φαίνεται λοιπόν, αγαπητοί μου, ότι κάποιες άλλες αξίες και άλλες διακρίσεις πρέπει να επιζητούμε. Είναι φανερό, ότι αυτό που ενδιαφέρει τον Κύριό μας, είναι η ψυχή μας. Η ψυχή μας, που είναι αθάνατη και που συνεπώς πρέπει να είναι ανά πάσα στιγμή έτοιμη να καθίσει δίπλα στον Χριστό και να απολαύσει την αιώνια δόξα. Οι άρχοντες του κόσμου αυτού, συμπληρώνει, θεωρούν και χρησιμοποιούν τους άλλους ως δούλους. Δεν είναι έτσι ο Χριστός. Οι άρχοντες θέλουν τους άλλους δούλους γιατί δεν τους αγαπούν. Θέλουν μόνο να διακρίνονται, να είναι οι πρώτοι. Πρώτος ωστόσο είναι εκείνος που βοηθά στις δύσκολες μέρες που περνάμε. Συμπαραστέκεται στους άλλους στα προβλήματά τους. Αυτός που χωρίς διάκριση αλλά με πραγματική αγάπη, πλησιάζει τον συνάνθρωπό του και τον παρηγορεί. Γιατί και ο Χριστός «οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν». Ο Χριστός δεν ήλθε να Τον υπηρετήσουμε. Ήλθε να μας υπηρετήσει και να δώσει την ψυχή σαν λύτρο για να εξαγοράσει πολλούς.

Πλησιάζουμε, αγαπητοί μου, να τερματίσουμε το στάδιο των αρετών, τῆς προετοιμασίας για την μεγάλη εβδομάδα των παθών του Κυρίου μας. Ας ετοιμάσουμε την ψυχή μας, κατοικητήριο του Χριστού, για να αξιωθούμε και το έπαθλο του νικηφόρου αυτού αγώνα.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φιλιπ. δ' 4-9

Ευαγγέλιο: Ιω. ιβ' 1-18

8 Απριλίου 2012

«Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου».

«Προ εξ ημερών του πάσχα ήλθεν Ιησούς εις Βηθανίαν». Ανεβαίνοντας ο Κύριος, για τελευταία φορά στα Ιεροσόλυμα πέρασε από το χωριό του Λάζαρου, την Βηθανία. Εκεί, στο σπίτι του Λαζάρου, διανυκτέρευσε, προκειμένου να συνεχίσει, την επαύριον, την πορεία του στα Ιεροσόλυμα.

Τι έγινε στο σπίτι του Λαζάρου; Εδώ βλέπουμε να φυτρώνει ένα σπάνιο άνθος που λέγεται ευγνωμοσύνη. Σπάνιο, δυστυχώς, άνθος, που εδώ στο σπίτι του Λαζάρου το βλέπουμε να ανθίζει και να μοσχοβολά. Δεν ικανοποιήθηκε η οικογένεια του Λαζάρου μόνον με το δείπνο, το οποίο ετοίμασε για τον Ιησού και τη συνοδεία του, αλλά αγόρασαν και ένα πολύτιμο μύρο, κατά τα έθιμα της εποχής, και το προσέφερε η αδελφή του Λαζάρου στο Χριστό, για να εκφράσει την ευγνωμοσύνη της οικογένειας σ' αυτόν που χάρισε την ζωή στον αδελφό τους. Και γέμισε το σπίτι άρωμα «επληρώθη η οικία εκ της οσμής του μύρου». Γέμισαν και τα μάτια δάκρυα συγκινήσεως και οι ψυχές από ευγνωμοσύνη.

Μα την ίδια ώρα φύτρωσε και ένα αγκάθι. Το αγκάθι της υποκρισίας. Δεν άρεσε στον Ιούδα η προσφορά του μύρου. Πόσο καλύτερο, θα ήταν, λέγει, να μην καθεί αυτό το μύρο, αλλά να πωληθεί και να δίνουμε τα χρήματα στους φτωχούς. Να το αγκάθι της υποκρισίας. Τώρα σκέπτεται τους φτωχούς αυτός που και τον Διδάσκαλο του πρόδωσε, για να πάρει τριάντα αργύρια! Ήξεραν όλοι την φιλαργυρία του και την υποκρισία του. Και γράφει το Ευαγγέλιο: «Είπε δε τούτο, ουχ ότι περί των πτωχών έμελεν αυτό, αλλ' ότι κλέπτει ην». Του ανέθεσε ο Κύριος το ταμείο των μαθητών του και σαν ταμίας των Αποστόλων που ήταν ήθελε να διαχειρίζεται περισσότερα για να κλέβει περισσότερα. Ας χαρούμε το λουλούδι της ευγνωμοσύνης και ας φυλαχθούμε από το αγκάθι της υποκρισίας, που τόσο εύκολο φυτρώνει και αναπτύσσεται.

Και αυτά μεν συνέβαιναν στη Βηθανία. Εν τω μεταξύ διεθόθει στα Ιεροσόλυμα, ότι ο Ιησούς που ανέστησε το Λάζαρο βρίσκεται στη Βηθανία και έρχεται στα Ιεροσόλυμα. Εκεί είχαν συγκεντρωθεί χιλιάδες ξένων προσκυνητών που ήλθαν για ένα ακόμα λόγο, με την ελπίδα να ιδούν αυτόν τον Ιησού τον Ναζαρηνό, που έκανε τόσα θαύματα και αφού κατάγεται από τη γενιά του Δαβίδ, ασφαλώς θα είναι ο απεσταλμένος του Θεού που θα τους ελευθερώσει από τη δουλεία των Ρωμαίων και θα βασιλεύσει επί τον θρόνον Δαβίδ.

Τώρα μάλιστα που έμαθαν ότι βρίσκεται ο Ιησούς τόσο κοντά, στη Βηθανία. έτρεξαν προς τα εκεί, όχι μόνο για να τον προϋπαντήσουν, αλλά

και από περιέργεια να δούν και τον νεκραναστημένο Λάζαρο· «Ἴνα και τον Λάζαρον ἰδωσιν ον ἠγειρεν εκ νεκρών».

Και όταν ἔφτασε ο Κύριος στα Ἱεροσόλυμα καθήμενος «επὶ πώλου ὄνου», ὅπως ἔλεγαν οἱ Προφητείες, εἶδε ἀνάστατη την πόλη, με ενθουσιασμό ακράτητο να τον περιμένει. Μήπως και αυτό δεν το ἔγραψαν οἱ Προφητείες; «Χαίρε και εφραίνου πόλις Σιών ὅτι ο βασιλεύς σου ἔρχεται σοι». Ἄλλοι με κλαδιά στα χέρια, ἄλλοι στρώνοντας τα ρούχα τους, για να περάσει ο Χριστός, φώναζαν με ενθουσιασμό: «Εὐλογημένος ο ερχόμενος εν ὀνόματι Κυρίου».

Υποδοχή πρωτοφανής. Ο λαός εὐκολα ενθουσιάζεται. Εὐκολα και σήμερα πιστεύει αὐτά που δεν πρέπει να πιστεύει, κηρύγματα ἀπίστων, υποσχέσεις πολιτικών, μάγων, αστρολόγων, ἀπατεώνων και δυσκολεύεται να πιστέψει αὐτά που πρέπει να πιστεύει. Παρασύρεται, εὐκολα, φωνάζει το ζήτη και χειροκροτεῖ και μετὰ απογοητεύεται. Ἄραγε, ἀπὸ αὐτοὺς που φώναζαν τώρα το «Ὡσαννά», το Ζήτη, πόσοι θα ἦταν και στο Πραιτώριο που φώναζαν «Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν».

Ἀλλὰ υπήρχε και χειρότερη υποδοχή. Ἐνῶ οἱ Ἰουδαῖοι υποδέχονταν τον Χριστό, ἄλλοι με πίστη, ἄλλοι ἀπὸ περιέργεια, ἄλλοι με επιπολαιότητα συναισθημάτων, οἱ ἄρχοντες των Ἰουδαίων συνεδρίαζαν με ποιο τρόπο θα μπορέσουν να θανατώσουν αὐτόν τον Ναζωραῖο που τάραξε την ησυχία και τα συμφέροντα τους. Κοντὰ σ' αὐτοὺς και ο Ἰούδας που ετοίμαζε την προδοσία. Πόσες τέτοιες σκηνές, δεν θα παρακολουθεῖ και σήμερα και σε κάθε εποχή και τόπο ο Θεός και σ' ἐμὰς τους Χριστιανούς!

Ἀλλὰ ἀντὶ να κατακρίνουμε τους Ἰουδαίους, ας προσέξουμε καλύτερα τον εαυτό μας, Ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί, οἱ βαφτισμένοι, ἐμεῖς που φέρουμε τιμητικά το ὄνομα του Χριστοῦ, τι εἶδους υποδοχή θα ετοιμάσουμε, τώρα τουλάχιστον, την Μεγάλη Ἑβδομάδα, που θα ακούσουμε την Ἐκκλησία μας να ψάλλει «Ἰδού ο Νυμφίος ἔρχεται»; Δεν θα τον υποδεχθούμε ἐμεῖς στους δρόμους, ἀλλὰ στις ψυχές μας. Ἀντὶ να στρώνουμε τα ρούχα μας στο δρόμο να περάσει, ας ρίζουμε τον εγωισμό μας, ἀντὶ κλαδιά στα χέρια, ας δείξουμε τα ἔργα μας. Ἀντὶ φωνές και ὠσαννά, την προσευχή μας. Ἀντὶ μύρου, τα δάκρυα της μετάνοιας μας και ἀντὶ της Προδοσίας του Ἰούδα, την πίστη μας, την ἀγάπη μας, την ἀφοσίωση μας σ' Ἐκεῖνον, στον Σωτήρα μας.

Γιώργος Σαββίδης

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πραξ. α' 1-8

Ευαγγέλιο: Ιωαν. α' 1-17

15 Απριλίου 2012

Από το σκάνδαλο του Σταυρού διαδεχόμαστε, σήμερα, το θρίαμβο της Ανάστασης. Από το σκοτάδι της αμαρτίας και της πλάνης, που συγκάλυπτε όλη την οικουμένη οδηγούμαστε στο φώς της αναστάσεως. Από την γη ανεβαίνουμε στον ουρανό. Από τα δεσμά της αμαρτίας και του διαβόλου, τον φόβο του θανάτου και τη φοβερή κατάσταση του άδη, τώρα ελευθερωνόμαστε. Ο άνθρωπος πλέον, στηριζόμενος στην δύναμη που προσφέρει η Ανάσταση του Χριστού μπορεί να φθάσει το Θεό. Η Ανάσταση του Χριστού είναι η μεγαλύτερη εορτή της Ορθοδοξίας που διαπνέει όλη την ζωή της, δια μέσου των αιώνων. Καλείται ο Χριστιανός να ψηλαφίσει το γεγονός αυτό, να πιστέψει και να ακολουθήσει το παράδειγμα του Χριστού στη ζωή του. Έτσι θα δει και ο ίδιος την δική του ανάσταση.

Αναστάσεις νεκρών έγιναν και στο παρελθόν, από τους προφήτες Ηλία και Ελισαίο, από τον ίδιο τον Χριστό αλλά και αργότερα από τους αποστόλους. Όλοι όμως όσοι αναστήθηκαν, στη συνέχεια πέθαναν ξανά. Ήταν δηλαδή η ανάστασή τους μια προέκταση του επίγειου βίου τους. Η ανάσταση του Χριστού δεν ήταν σαν τις άλλες. «Χριστός εγερθείς εκ νεκρών ουκέτι αποθνήσκει, θάνατος αυτού ουκέτι κυριεύει» με την ανάστασή του ο Χριστός όχι μόνο δεν ξανά πεθαίνει αλλά δίνει ζωή σε όλους τους ανθρώπους.

Το σώμα του Χριστού μετά την ανάσταση το βλέπουμε να μετασχηματίζεται, ώστε πολλές φορές οι μαθητές του να μην τον αναγνωρίζουν. Βλέπουμε τον Χριστό, κεκλιμένου του τάφου να εξέρχεται. Κεκλεισμένων των θυρών να εισέρχεται στο υπερώο όπου ήταν οι μαθητές Του. Τον βλέπουμε ακόμα την μια στιγμή να βρίσκεται στη Ιουδαία και την άλλη στην Γαλιλαία, αποστάσεις πολύ μεγάλες. Είναι το σώμα που θα λάβουμε και εμείς μετά την ανάστασή μας, σώμα άφθαρτο και αθάνατο που δεν θα περιορίζεται στον χρόνο και στο χώρο και δεν θα έχει ανάγκη υλικών πραγμάτων.

Γιατί όμως ο Χριστός δεν κάνει την εμφάνισή του σε όλο τον κόσμο ώστε να Τον δουν όλοι αναστημένο και να πιστέψουν και εμφανίζεται μόνο στους μαθητές; Γιατί ακριβώς αν τον έβλεπαν και πάλι δεν θα πίστευαν αλλά θα εξοργίζονταν περισσότερο όπως με την ανάσταση του Λαζάρου. Αντί να πιστέψουν ήθελαν να θανατώσουν και Αυτόν και τον Λάζαρο. Επίσης με αυτό τον τρόπο θα οδηγούσε σε μια εκφοβισμένη πίστη, να πιστεύουν από φόβο και όχι ελεύθερα, κάτι που δεν θέλει ο Θεός, να μας στερήσει δηλαδή την ελευθερία μας. Αλλά ακόμα για ένα λόγο, θα έθετε την Ανάσταση Του σε άλλη διάσταση, ως μια επίγεια βασιλεία. Ο Χριστός όμως δεν ήλθε για να μας δώσει μια προέκταση της ζωής μας, ούτε για να μας δώσει ανέσεις εδώ στη γη. Ήλθε για να μας υποδείξει τον τρόπο να μεταφυτευτούμε στην άλλη ζωή και εκεί να απολαμβάνουμε των δωρεών Του.

Το γεγονός της ανάστασης πολλοί θέλησαν κατά καιρούς να το σπιλώσουν, υποκινούμενοι από τον ίδιο τον διάβολο, γιατί η ανάσταση του Χριστού είναι κατάργηση του διαβόλου. Έτσι πρώτα οι Εβραίοι δίνουν χρήματα

αρκετά στους φρουρούς να πουν ότι: «την ώρα που κοιμόμασταν ήρθαν οι μαθητές και έκλεψαν το σώμα του Χριστού». Πώς όμως οι μαθητές που ήταν δειλοί θα μπορούσαν να πάνε να κλέψουν το σώμα Του, τη στιγμή που η φρουρά ήταν απόρθητη και ο λίθος «ην γαρ μέγας σφόδρα»; Και όταν κύλισαν τον λίθο πώς δεν ξύπνησαν οι φρουροί; Ή αφού κοιμόντουσαν, πώς είδαν τους μαθητές να κλέβουν; Γιατί δεν τιμωρήθηκαν οι φρουροί; Αν έλεγαν οι φρουροί, ότι κοιμήθηκαν, θα τους θανάτωναν, αφού ήταν υπεύθυνοι να μένουν άγρυπνοι. Οι μαθητές πάλι θα τον έπαιρναν όπως –όπως, δεν θα φρόντιζαν να ξετυλίξουν τα σουδάρια και μάλιστα να τα διπλώσουν σε ένα τόπο. Επιπλέον γιατί δεν έψαξαν να Τον βρουν από τους μαθητές που τον έκλεψαν και να τιμωρήσουν τους μαθητές; «ή τον ταφέντα δώτοσαν ή αναστάντα προσκηνήτωσαν» ακούμε να ψάλεται σε ένα από τα αναστάσιμα τροπάρια. Τέλος, πώς οι δειλοί, οι αμόρφωτοι και αγράμματοι μαθητές μπόρεσαν να κηρύξουν σε όλο τον κόσμο, μπροστά από βασιλείς και ηγεμόνες και να μεταμορφώσουν τον κόσμο μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα και να μεταστρέψουν την οικουμένη στον Χριστιανισμό;

Όλα αυτά, καθώς και άλλα, δείχνουν ότι η ανάστασή του Χριστού δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Τόσο σημαντική είναι για την Εκκλησία η Ανάσταση του Χριστού, ώστε ο Απόστολος Παύλος να λέγει «ει δε Χριστός ουκ εγήγερται ματαία η πίστης ημών μάταιο και το κήρυγμα ημών» (Α' Κορινθ. 15,17). Χωρίς την ανάσταση του Χριστού δεν θα μπορούσαμε εμείς να αναστηθούμε και να εισέλθουμε στην αιώνια ζωή.

Μπροστά στο γεγονός της αναστάσεως, καλείται ο χριστιανός σε κάθε εποχή να σταθεί πρώτα με πίστη. Πίστη στον αναστάντα Κύριο, ο Χριστός να είναι το κέντρο της ζωής του. Ο Χριστός δεν είναι ένας απλός άνθρωπος ή προφήτης, ένας μεταρρυθμιστής που ήρθε και έφυγε όπως και άλλοι πολλοί. Είναι ο ίδιος ο Θεός, ο οποίος νίκησε τον θάνατο και κατήγγησε τον διάβολο. Αυτός που μπορεί να απαλλάξει και εμάς από την δυναστεία του θανάτου και του διαβόλου. Φτάνει μόνο να πιστέψουμε σε Αυτόν και να στηρίξουμε τις ελπίδες μας, να είναι για μας η ζωή μας. Όλα τα άλλα, τα ρέοντα και οι μέριμνες του βίου μας, να είναι δευτερεύοντα, να κρατούμε τα μένοντα και να έχουμε ως σταθερό θεμέλιο τον Ίδιο τον Αναστάντα Κύριο.

Θα πρέπει να ακολουθούμε το παράδειγμα του Χριστού, η όλη ζωή μας να είναι μία μίμηση του Χριστού. Ο ίδιος ο Χριστός πέρασε μέσα από μια σταυρώσιμη επίγεια ζωή, από την ημέρα της ελεύσεώς Του μέχρι το τέλος, με αποκορύφωμα τον σταυρό και τον θάνατο. Από τον σταυρό και το θάνατο όμως, ανέτειλε η ζωή και η ανάσταση. Και η δική μας ζωή είναι πάντοτε ένας σταυρός, που αν τον υπομένουμε αγωγγύστως και με πίστη στον αναστάντα Κύριο, θα μπορέσουμε και εμείς να δούμε το φως της αναστάσεως κοντά εις τον Χριστό, απολαμβάνοντας τις δωρεές Του. Ας γίνει για μας η ανάσταση του Χριστού ο φάρος που θα φωτίζει και τη δική μας ζωή. «Δεύτε λάβετε φως εκ του ανεσπέρου φωτός...» ακούσαμε να ψάλεται σήμερα. Η νέα, διακαινήσιμος ζωή που εγκαινιάζεται από σήμερα, ας αποτελέσει και για μας ένα νέο ξεκίνημα και μια νέα πορεία.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ (ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ)

Απόστολος: Πραξ. Ε' 12-20

Ευαγγέλιο: Ιωάν. Κ' 19-31

22 Απριλίου 2012

«Ο Κύριός μου και ο Θεός μου» (Ιωάν. Κ, 28)

Ο Απόστολος Θωμάς, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι ένας χαρακτήρας συναισθηματικός, ευαίσθητος και μελαγχολικός. Ο θάνατος του λατρευτού του Διδασκάλου, τον έχει βυθίσει σε κατάσταση απογοήτευσης και μελαγχολίας. Βυθισμένος στις απαισιόδοξες σκέψεις του, αρνείται να πιστέψει, αν δεν δει με τα μάτια του κι αν δεν ψηλαφήσει με τα χέρια του, το Σώμα του Κυρίου. Ζητά πειστήρια για το θαύμα και απόδειξη για την Ανάσταση. Και στην απογοήτευσή του μέσα, κάμνει και το τραγικό λάθος. Απομονώνεται από τους άλλους Μαθητές. Κι ενώ οι άλλοι Μαθητές πανηγυρίζουν, αυτός υποφέρει. Δεν είναι βέβαια άπιστος αλλά βρίσκεται σε κατάσταση κρίσιμη. Κι η απιστία του αυτή γίνεται αφορμή να οδηγηθεί σε βέβαιη πίστη, ακλόνητη και να ομολογήσει τη θαυμαστή αυτή ομολογία «ο Κύριος μου και ο Θεός μου». Σ' αυτή την σημαντική φράση θα ήθελα να παραμείνουμε και εμείς σήμερα, για να δούμε τι σημαίνει η ομολογία του Θωμά και τι συνέπειες έχει η ομολογία αυτή στην προσωπική μας ζωή.

Μια ολόκληρη εβδομάδα ταλαιπωρείται ο Απόστολος Θωμάς με τις σκέψεις της απιστίας, που σαν ισχυρός ανεμοστρόβιλος αναστατώνει τον εσωτερικό του κόσμο. Κι είναι τόσο μεγάλη η απογοήτευσή του, ώστε η βεβαιώση εκ μέρους των Μαθητών, ότι είδαν αναστημένο τον Κύριο, να μη χύνει κανένα φως στην ψυχή του. «Εάν», λέγει, «δεν δω στα χέρια του τα σημάδια από τα καρφιά, κι αν δεν βάλω το δάκτυλό μου στα σημάδια από τα καρφιά κι αν δεν βάλω το χέρι μου στην λογιζόμενη πλευρά Του, δεν θα πιστέψω».

Κι ο Κύριος που γνωρίζει το βάθος της καρδιάς του Μαθητή του, δεν τον αφήνει περισσότερο να βασανίζεται με τις αμφιβολίες του. Συγκαταβατικός πάντοτε στις ανθρώπινες αδυναμίες και γεμάτος αγάπη προς τους κλονιζομένους και απογοητευμένους, συγκαταβαίνει και στην περίπτωση του απιστούντος Μαθητή Του. Εμφανίζεται και πάλιν μπροστά στους Μαθητές και τους μεταδίδει την ειρήνη Του. Και στρεφόμενος προς τον Θωμά του λέγει: «Έλα Θωμά, φέρε το δάκτυλό σου εδώ και ψηλάφησε τα τρυπημένα από τα καρφιά χέρια μου. Άπλωσε το ακόμα και φέρε το χέρι σου στην πλευρά μου και μην αμφιβάλεις και πίστεψε. Διώξε από μέσα σου τους λογισμούς της απιστίας, που ταρασσουν την ψυχή σου, και γίνου πιστός». Κι ο Θωμάς χωρίς να προβεί στην ψηλάφηση του Θεϊκού Σώματος, με φωνή που βγαίνει από τα τρίαθαθα της ψυχής του λέγει: «Είσαι ο Κύριος μου και ο Θεός μου».

Είναι πράγματι μεγάλη και θαυμαστή η ομολογία του Αποστόλου Θωμά. Πώς όμως σε μια στιγμή επήλθε η απότομη μεταστροφή; Πώς την κατάσταση της απιστίας διαδέχθηκε η τόσο θερμή πίστη; Στην ευαίσθητη καρδιά του Θωμά άσκησε ζωηρότατη επίδραση από το ένα μέρος η λαμπρή και απασπράπτουσα όψη του Αναστάντος Κυρίου και από το άλλο η επανάληψη των λόγων τους οποίους είπε στους Μαθητές Του, όταν αρνείτο να πιστέψει στη διαβεβαίωσή τους. Αυτούς τους λόγους τους ακούει τώρα από το στόμα του Διδασκάλου. Αυτά τα δυο γκρεμίζουν τα τείχη, που είχε υψώσει στην καρδιά του η απιστία του και όχι απλώς αναγνωρίζει τον Αναστάντα, αλλά Τον αναγνωρίζει και σαν Κύριο και Θεό του.

Μεγάλο το δίδαγμα που μας προσφέρει η περίπτωση του Θωμά. Και αξιόλογο το μήνυμα που δια μέσου των αιώνων φθάνει ως τις μέρες μας και θα συνεχίσει να

φθάνει μέχρι την συντέλεια του κόσμου. Γι' αυτό δεν είναι ούτε σπάνιο ούτε παράδοξο το ότι στις καρδιές μερικών χριστιανών γεννιούνται αμφιβολίες σχετικά με την θεότητα του Κυρίου μας, μάλιστα δε με την αλήθεια της εκ νεκρών τριήμερης Ανάστασής Του. Τόσα άλλως τε κηρύγματα απίστων ακούονται σήμερα. Και τόσα αθεϊστικά βιβλία τίθενται σε κυκλοφορία με ένα σκοπό να γκρεμίσουν την πίστη και να οδηγήσουν την μακριά από το Χριστόν αστήρικτη ζωή. Και θα είναι λυπηρό να υπάρξει έστω και ένα ναυάγιο γύρω από την πίστη. Όταν όμως κάτι τέτοιο παρουσιασθεί, ας μην παραδώσει αυτός που αμφιβάλλει, τα όπλα, αλλά ας μιμηθεί τον Θωμά. Γιατί η ομολογία αυτή του Θωμά δεν είναι κάτι που έγινε μόνο για τον ίδιο. Η όλη πλοκή των περιστατικών δείχνει ότι ήσαν μια οικονομία του Θεού. Ο Κύριος επέλεξε να εμφανισθεί στους άλλους Μαθητές στην απουσία του Θωμά, ώστε να εκδηλωθεί η δυσπιστία του και να βεβαιωθεί με τον τρόπο αυτό η αλήθεια της Αναστάσεώς Του. Και το πρώτο πράγμα που μας προσφέρει με την ομολογία του ο Θωμάς, είναι αυτή η βεβαιότητα ότι ο Κύριος πραγματικά αναστήθηκε και ότι δεν είναι μια φαντασία η Ανάστασή Του. Το αναστημένο Σώμα Του δεν ήταν αέρινο, ένα είδος δηλαδή φαντάσματος, όπως κακώς νομίζουν πολλοί, αλλά το ίδιο το αναστημένο Σώμα Του. Άφθαρτο πλέον και δοξασμένο αλλά το ίδιο υλικό, με τα σημάδια από τα τρυπήματα των καρφιών, ένα Σώμα με λίγα λόγια που μπορούσε να ψηλαφηθεί.

Δυστυχώς, χωρίς πίστη, δεν μπορεί να χωρέσει ο νους μας το μυστήριο αυτό. Δηλαδή ο Θεός να γίνει άνθρωπος, να περπατήσει ανάμεσά μας, να συναναστραφεί μαζί μας, να προδοθεί, να προπηλακισθεί, να ταπεινωθεί και να σταυρωθεί για χάρη μας. Και Αυτόν τον άπειρο Θεό, να έχουμε τώρα την δυνατότητα να Τον προσεγγίζουμε μέσα στην Εκκλησία, να ενωνόμαστε με Αυτόν, να Τον κοινωνούμε και να Τον φέρουμε μέσα μας. Είναι ο τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, ο Θεάνθρωπος και Φιλάνθρωπος, ο μόνος Λυτρωτής και Σωτήρας του κόσμου. Είναι ο Θεός της αγάπης, που μεριμνά για όλα τα δημιουργήματά Του. Καθαρίζει τους λειπούς, κάμνει τους χωλούς να τρέχουν, τους παραλύτους να θεραπεύονται και να σηκώνουν τα κρεβάτια τους, τους τυφλούς να βλέπουν.

Αδελφοί μου! Όπως συνέβη τότε με τον Θωμά το ίδιο συμβαίνει σήμερα και με τον καθένα από μας. Στις συνταρακτικές στιγμές της ζωής μας, που ορμητικά τα κύματα των αμφιβολιών μας αναστατώνουν, ο Κύριος δεν μας αποστρέφεται ούτε και αγανακτεί με τις διακυμάνσεις μας. Και ενώ εμείς ζαλιζόμαστε μέσα στις αμφιταλαντεύσεις μας, εμφανίζεται ξαφνικά στη βαρυχειμωνιά της ταραγμένης ζωής μας και μας φέρνει την άνοιξη της πίστης μας. Ας αναζητούμε λοιπόν τον Κύριο με ειλικρινή πόθο στην καθημερινή μας ζωή. Κι εκείνος θα μας αποκαλύπτεται με ποικίλους τρόπους, με ευεργεσίες και δωρεές, με τη Χάρη Του και την αγάπη Του. Και η ζωή μας θα πλημμυρίζει από χαρά, καθώς θα ψηλαφούμε την παρουσία Του δίπλα μας. Και θα ξεσπούμε κι εμείς τότε με ενθουσιασμό στην ομολογία: «ο Κύριος μου και ο Θεός μου».

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ
Απόστολος: Πραξ. στ' 1-7
Ευαγγέλιο: Μαρκ. ε' 43-ιστ' 8
29 Απριλίου 2012

**«Τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον και ητήσατο τω σώμα του Ιησού»
(Μαρκ. ιε' 43).**

Παρά το ότι βρισκόμαστε στη δεύτερη Κυριακή μετά από το Πάσχα και το γεγονός της Αναστάσεως του Κυρίου, εν τούτοις το σημερινό ευαγγέλιο ξεκινά από τα δραματικά γεγονότα της Μεγάλης εκείνης Παρασκευής για να μας τονίσει το σημαντικό ρόλο που διαδραμάτισαν τότε κάποια πρόσωπα, όπως ο Ιωσήφ, ο Νικόδημος, η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου και η Σαλώμη.

Η σημερινή Κυριακή, που είναι η Κυριακή των Μυροφόρων, σκοπό έχει να τιμήσει τα πιο πάνω πρόσωπα, άνδρες και γυναίκες, για την τόλμη και το σημαντικό ρόλο που διαδραμάτισαν τις κρίσιμες εκείνες ώρες, τόσο ατομικά, όσο και ομαδικά. Επειδή δε, τόσο οι άντρες, όσο και οι γυναίκες προσήλθαν με αρώματα, με μύρα, για τούτο και η σημερινή Κυριακή από την πράξη τους ονομάστηκε Κυριακή των Μυροφόρων.

Τιμούμε, λοιπόν, σήμερα τα πρόσωπα αυτά αναγνωρίζοντας την προσφορά τους με την υπόσχεση να γίνουμε μιμητές τους. Με τον τρόπο αυτό οδηγούμε στην καταξίωση την ίδια την ανθρώπινη φύση η οποία ξεπέρασε τα όρια του «φύλου» και επαλήθευσε στην πράξη το λόγο του Αποστόλου Παύλου ότι: «ουκ ένι άρσεν και θήλυ» (Γαλ. γ' 28). Έτσι η ισότητα δεν είναι ούτε ευκαιριακό σύνθημα, αλλά ούτε και απλή «φεμινιστική» αναζήτηση. Η ισότητα είναι στάση ζωής, τόσο σε συγκεκριμένες στιγμές, όσο και εφ' όρου ζωής. Είναι η ισότητα, που σαν στάση ζωής, επιβεβαιώνεται κυρίως με έργα απέναντι σε πρόσωπα, απέναντι σε καταστάσεις, ιδιαίτερα απέναντι στο Θεό.

Αυτή την καταξίωση μας την πρόσφεραν σαν ικανότητα, αλλά και σαν δυνατότητα όλα τα πρόσωπα που τιμούμε σήμερα. Μέσα σε πραγματικά δύσκολες συνθήκες ξεπέρασαν κάθε φόβο, ξεπέρασαν τν ίδιο τον εαυτό τους, ξεπέρασαν την ίδια την εποχή τους. Με τον τρόπο αυτό έγιναν διαχρονικά τα σύμβολά του ηρωισμού και της αυτοθυσίας. Μέσα από την τολμηρή πράξη τους απέδειξαν ότι όταν υπάρχει η αγάπη προς τον Θεό κανένα εμπόδιο δεν είναι αξεπέραστο.

Γιατί, στ' αλήθεια δεν πρέπει να ξεχνούμε την κατάσταση που υπήρχε τότε. Η θρησκευτική και πολιτική εξουσία όχι μόνο ήταν εχθρική, αλλά και οδήγησε στο θάνατο τον Διδάσκαλό τους. Οι μαθητές, εκτός από τον Ιωάννη, εξαφανίστηκαν από το φόβο τους. Η απογοήτευση είναι κυρίαρχη στην σκέψη όλων των οπαδών του Ιησού. Εκεί που οραματίζοντο ένα καινούργιο κόσμο, με επίκεντρο τον Ιησού, τώρα βλέποντας τον στον σταυρό και αργότερα στον τάφο, ενταφίαζαν και τις όποιες ελπίδες τους.

Ενδεικτική της κατάστασης της ψυχολογίας των Μαθητών του Ιησού ήταν και η απάντηση του Κλεόπα που έδωσε κατά την πορεία προς την πόλη Εμμαούς. «Εσύ μονάχος ζεις στην Ιερουσαλήμ και δεν έμαθες τα όσα έγιναν εκεί αυτές τις μέρες». Κι εκείνος τους ρώτησε: «Ποια»; Αυτοί του είπαν: «Αυτά με τον Ιησού από την Ναζαρέτ, που ήταν προφήτης δυνατός και σε έργα και σε λόγια μπροστά στο Θεό και σε ολόκληρο το λαό, και πως τον παρέδωσαν οι αρχιερείς και οι άρχοντες μας να καταδικαστεί σε θάνατο και τον σταύρωσαν. Εμείς ελπίζαμε πως αυτός είναι εκείνος που έμελλε να ελευθερώσει το λαό Ισραήλ. Αντίθετα όμως, είναι η τρίτη μέρα σήμερα από τότε που έγιναν αυτά και δε συνέβη τίποτα. Επιπλέον, και μερικές, γυναίκες από τον κύκλο μας, μας αναστάτωσαν. Όταν πήγαν πρωί πρωί στον τάφο και δε βρήκαν το

σώμα του, ήρθαν και μας έλεγαν ότι είδαν οπτασία αγγέλων, οι οποίοι είπαν ότι αυτός ζει. Τότε μερικοί από τους δικούς μας πήγαν στο μνήμα και διαπίστωσαν τα ίδια που είπαν και οι γυναίκες, αυτόν όμως δεν τον είδαν» (Λουκ. κδ' 18-24).

Με αυτό το κλίμα της απογοήτευσης, αλλά και του δικού τους φόβου πάλεψαν και βγήκαν νικητές. Είναι χαρακτηριστική η λέξη «τολμήσας» που χρησιμοποιεί σήμερα ο Ευαγγελιστής για τον Ιωσήφ. Γιατί η τόλμη είναι δύναμη, αλλά και πορεία μοναχική και που μαζί με την ελευθερία συνοψίζονται στη λέξη αρετή. Τόσο η τόλμη, όσο και η ελευθερία για να μπορέσουν να εκδηλωθούν θα πρέπει να κυριαρχούνται από την αγάπη, μια αγάπη που απελευθερώνει από κάθε είδους εξαρτήσεις και ιδιαίτερα τον ατομικισμό.

Αυτή την αγάπη διακρίνουμε σήμερα στο πρόσωπο των Μυροφόρων ανδρών και γυναικών. Μια αγάπη αγνή άδολη, καθαρή προς το πρόσωπο του Ιησού. Μια αγάπη σ' Εκείνον που είναι η πηγή της αγάπης που χάρις σ' αυτή θυσιάστηκε για τον άνθρωπο. Την ώρα, λοιπόν, που ο Ιησούς βιώνει την εγκατάλειψη και από ανθρώπους, όπως τον Πέτρο, που υποσχόταν ακόμα και να θυσιαστεί, την ίδια ώρα, οι ως τώρα κρυφοί και φοβισμένοι Μαθητές του, ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος κάνουν το τολμηρό βήμα. Ο μεν Ιωσήφ τολμά και ζητά για ταφή το σώμα του Ιησού, ενώ ο Νικόδημος με το πολύτιμο μύρο συμβάλλει στην πρόπευσα ταφή σύμφωνα με τα Ιουδαϊκά έθιμα.

Τους δυο αυτούς πρωτοπόρους του Χριστιανικού ηρωισμού θα ακολουθήσουν οι Μυροφόρες γυναίκες που κι αυτές με τη σειρά τους ξεπέρασαν το «φόβο των Ιουδαίων», τη στρατιωτική φρουρά και τέλος τη φυσική ανθρώπινη αδυναμία τους για μετακίνηση του λίθου που κάλυπτε την είσοδο του τάφου. Απέδειξαν με τις πράξεις τους ότι το «ισχυρό» ή το «ασθενές» δεν είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα συγκεκριμένου φύλου, αλλά γνώρισμα εκείνου ή εκείνης που το εκφράζει μέσα από τη δύναμη ή την αδυναμία της ψυχής. Απέδειξαν ότι «ισχυροί» είναι εκείνοι που πάνε αντίθετα προς το ρεύμα. Ισχυροί είναι εκείνοι που αδιαφορούν για το «κόστος» και υπερασπίζονται με θάρρος την πίστη και τις ηθικές αρχές, έστω κι αν θίγεται το ατομικό τους συμφέρον.

Αδελφοί μου, η πίστη χρειάζεται πρώτα απ' όλα εσωτερική βεβαιότητα. Χρειάζεται ακόμα σταθερότητα. Τέλος η πίστη χρειάζεται ομολογία με παρρησία. Τονίζει ο κύριος στην Αποκάλυψη: «Ξέρω καλά τα έργα σου: δεν είσαι ούτε κρύος ούτε ζεστός. Μακάρι να ήσουν κρύος ή ζεστός». (Αποκ. γ' 15).

Οι σημερινοί Χριστιανοί, κι εμείς προσωπικά, ποια απάντηση μπορούμε να δώσουμε στην πιο πάνω παρατήρηση του Κυρίου. Σήμερα με την παγκοσμιοποίηση ο μεγαλύτερος κίνδυνος για μας τους Χριστιανούς είναι ο αποχρωματισμός και οι συνεχείς συμβιβασμοί. Στο χώρο της πίστης δεν υπάρχει χώρος για συμβιβασμούς, για αβαρίες, ηττοπάθειες και λιποταξίες. Αν θεωρηθεί ότι η Χριστιανική ζωή είναι σταυρική τότε από το σταυρό δεν κατεβαίνουμε μόνοι μας, όπως δεν κατέβηκε ούτε ο Χριστός. Μένουμε εκεί όπως έμεινε ο Χριστός, όπως έμειναν οι Μυροφόροι που τιμούμε σήμερα και όλοι οι μάρτυρες της Εκκλησίας. Μένουμε εκεί και με τη δύναμη της τόλμης μας γινόμαστε οι ζωντανοί μάρτυρες της πίστεως και της αγάπης προς το Θεό. Ας το επιβεβαιώσουμε στην πράξη. Αμήν

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	1 Απριλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
(Θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)			
Σάββατο	7 Απριλίου	:	Ι.Μ.ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή των Βαΐων		:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΙΟΥ, Αγία παρασκευή
Κυριακή των Βαΐων (Βράδυ)		:	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Μεγάλη Δευτέρα (Βράδυ)		:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγ. Ανάργυροι
Μεγάλη Τρίτη (Βράδυ)		:	ΜΕΣΟΓΗ
Μεγάλη Τετάρτη (Βράδυ)		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Μεγάλη Πέμπτη (Πρωϊ)		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Μεγάλη Πέμπτη(Βράδυ)		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Μεγάλη Παρασκευή (Πρωϊ)		:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΙΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας
Μεγάλη Παρασκευή(Βράδυ)		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Μεγάλο Σάββατο (Πρωϊ)		:	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα
Μεγάλο Σάββατο(Καλός Λόγος)		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ(Εσπερινός της Αγάπης)		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Δευτέρα	16 Απριλίου	:	ΠΩΜΟΣ
Τρίτη	17 Απριλίου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Πέμπτη	19 Απριλίου (Εσπερινός)	:	ΑΜΑΡΓΕΤΗ
Παρασκευή	20 Απριλίου	:	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Κυριακή	22 Απριλίου	:	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
Κυριακή	22 Απριλίου(Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Δευτέρα	23 Απριλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Κυριακή	29 Απριλίου	:	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	1 Απριλίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
(θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)			
Κυριακή των Βαΐων		:	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ
Κυριακή των Βαΐων (Βράδυ)		:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Μεγάλη Δευτέρα (Βράδυ)		:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Μεγάλη Τρίτη (Βράδυ)		:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Μεγάλη Τετάρτη (Βράδυ)		:	ΓΟΥΔΙ
Μεγάλη Πέμπτη (Πρωϊ)		:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Μεγάλη Πέμπτη(Βράδυ)		:	ΓΙΟΛΟΥ
Μεγάλη Παρασκευή (Πρωϊ και βράδυ)		:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Μεγάλο Σάββατο (Πρωϊ)		:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Μεγάλο Σάββατο(Καλός Λόγος)		:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ(Εσπερινός της Αγάπης)		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Τρίτη	17 Απριλίου	:	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	22 Απριλίου	:	ΚΙΝΟΥΣΑ
Κυριακή	22 Απριλίου(Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Δευτέρα	23 Απριλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Πέμπτη	26 Απριλίου	:	ΑΡΟΔΕΣ
Κυριακή	29 Απριλίου	:	ΜΕΣΟΓΗ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυριακή	1 Απριλίου	:	ΜΕΣΑΝΑ
Κυριακή των Βαΐων		:	ΚΟΙΑΗ
Μεγάλη Πέμπτη (Βράδυ μέχρι και το Άγιο Πάσχα)		:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
Παρασκευή	20 Απριλίου	:	ΣΑΛΑΜΙΟΥ (Αγία Παρασκευή)
Κυριακή	22 Απριλίου	:	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Δευτέρα	16 Απριλίου	:	ΜΕΣΑΝΑ
Δευτέρα	30 Απριλίου (Εσπερινός)	:	ΚΟΛΩΝΗ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 8 Απριλίου : ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή 29 Απριλίου : ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 1 Απριλίου : ΑΡΜΟΥ
Κυριακή 22 Απριλίου : ΔΡΥΝΙΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 1 Απριλίου : ΤΑΛΑ
Κυριακή 22 Απριλίου : ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 1 Απριλίου : ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Κυριακή 22 Απριλίου : ΣΚΟΥΛΛΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΝΣ

Κυριακή 22 Απριλίου : ΤΙΜΗ
Κυριακή 29 Απριλίου : ΚΟΝΙΑ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ
Κυριακή 1 Απριλίου : ΜΑΝΔΡΙΑ
Κυριακή 8 Απριλίου : ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ

Κυριακή 29 Απριλίου: ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ

Κυριακή 22 Απριλίου: ΚΟΛΩΝΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.
Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτοόσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impaphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΙΟΣ 2012

ΕΤΟΣ ΛΓ΄

ΑΡ.383

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ (ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ)

Απόστολος: Πράξ. Θ' 32-42

Ευαγγέλιο: Ιωάν. Ε' 1-15

6 Μαΐου 2012

**«Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ινα όταν ταραχθή το ύδωρ,
βάλη με εις τηνκολυμβήθραν» (Ιωάν. Ε', 7)**

Στο υπαίθριο νοσοκομείο της Βηθεσδά, μας μεταφέρει το σημερινό Ευαγγέλιο, αγαπητοί μου αδελφοί. Εδώ υπάρχουν τυφλοί, κωλοί, ξηροί και κάθε λογής αρρωστοί που γεμίζουν το υπαίθριο αυτό νοσοκομείο περιμένοντας τη θεραπεία τους. Περιμένουν να ταραχθεί κάποια στιγμή το νερό της δεξαμενής, από ένα άγγελο που κατά διαστήματα κατέβαινε και ανατάραζε το νερό της. Ο πρώτος αρρωστος που έπεφτε στο ταραγμένο αυτό νερό γινόταν υγιής από οποιαδήποτε αρρώστια κι αν έπασχε. Εκεί σ' αυτό το χώρο του πόνου και της αγωνίας, ανάμεσα σ' αυτά τα πλήθη των αρρώστων, ο Κύριος διακρίνει ένα πολύ βασανισμένο άνθρωπο. Ένα παράλυτο αφάνταστα ταλαιπωρημένο, αφού για τριάντα οχτώ ολόκληρα χρόνια είναι καθηλωμένος στο κρεβάτι παράλυτος. «Θέλεις να γίνεις καλά;» τον ρωτά ο Κύριος και αυτός με παράπονο απαντά: «Κύριε, δεν έχω κάποιο άνθρωπο για να με ρίξει στο νερό, όταν αυτό ταραχθεί. Και ενώ εγώ προσπαθώ να συρθώ μόνος μου, κάποιος άλλος με προλαβαίνει και κατεβαίνει πρώτος». Γεμάτος στοργή τότε ο Κύριος του λέει: «Σήκω πάνω πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα». Και αμέσως ο παράλυτος γίνεται καλά. Πάιρνει το κρεβάτι του και περπατά. Με αφορμή το παράπονο αυτό του παραλύτου, «ότι άνθρωπον ουκ έχω», ας μιλήσουμε σήμερα για τη βοήθεια και τη συμπαράστασή μας προς τους ανθρώπους αυτούς και για τον ατομισμό που μαστίζει δυστυχώς μεγάλη μερίδα του λαού μας.

Αλήθεια πόσο δραματική ήταν η ζωή αυτού του ανθρώπου; Σκεφτήκαμε ποτέ τις δύσκολες συνθήκες που ζούσε τόσα χρόνια; Ποιος του ετοιμάζε φαγητό; Ποιος τον περιποιείτο και ποιος τον διακονούσε στις καθημερινές του ανάγκες; Μπορούμε να φανταστούμε το δράμα του στα τριάντα οχτώ χρόνια της δοκιμασίας του; Μπορούμε να κατανοήσουμε την αγωνία του εκεί στην κολυμβήθρα; Μόνος και αβοήθητος ανάμεσα σε τόσους ανθρώπους. Και από τον τρόπο που αποκρίνεται στον Κύριο, φαίνεται ότι ο παράλυτος αυτός υποφέρει με καρτερία τη δοκιμασία του γι' αυτό και δεν γογγύζει. Βλέπει την περιφρόνηση και δεν βλασφημεί, ούτε και κατηγορεί κανένα. Αντίθετα περιμένει. Περιμένει την κάθοδο του Αγγέλου και την επίσκεψη της Θείας Χάριτος.

Αν ρίξουμε και σήμερα μια ματιά γύρω μας, θα αντικρύσουμε καταστάσεις παρόμοιες με την κατάσταση του παραλύτου, παρ' όλον ότι ζούμε στον εικοστό πρώτο αιώνα. Πόσοι και σήμερα, σε διαφορετικές βέβαια συνθήκες, υποφέρουν όπως ο παράλυτος του Ευαγγελίου. Μόνοι κι εγκαταλελειμμένοι, σ' ένα απόμακρο χωριό, σ' ένα γηροκομείο ξεχασμένων ψυχών, σ' ένα παρατημένο διαμέρισμα, σ' ένα σπίτι χωρίς αγάπη. Όλοι αυτοί, ακούγοντας σήμερα το ιερό αυτό Ευαγγέλιο, θα πρέπει να διδαχθούν από δυο μεγάλες αλήθειες. Πρώτον ότι μέσα στην μοναξιά τους, αντί να κλαίνε για την κατάστασή τους έχουν χρέος να καλλιεργούν μέσα τους την αρετή, να συνειδητοποιούν τη μηδαμινότητα μας, και να εξαγιάζουν τους εαυτούς τους. Και δεύτερον να κατανοήσουν ότι στον αγώνα τους αυτό δεν είναι μόνιμοι. Δίπλα τους είναι ο Κύριος μας ο Ιησούς Χριστός. Μπορεί βέβαια να μην επεμβαίνει στο δράμα τους, αλλά ξέρει τον πόνο τους και τη μοναξιά τους.

Αλλά το ίδιο δεν συμβαίνει και σε όλους εμάς; Πόσες φορές κι εμείς δοκιμάσαμε και δοκιμάζουμε μοναξιά και πόνο; Πόσες φορές αντιμετωπίσαμε και αντιμετωπίζουμε σοβαρά προβλήματα υγείας, προβλήματα οικογενειακά, εργασιακά, οικονομικά, κοινωνικά. Και σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις και εμείς στηρίζουμε τις ελπίδες μας σε κάποιους ανθρώπους. Περιμένουμε από αυτούς να μας βοηθήσουν. Δυστυχώς όμως και οι άνθρωποι συχνά μας απογοητεύουν. Δεν μπορούν πάντοτε να μας καταλάβουν ή δεν θέλουν να μας βοηθήσουν. Αλλά και δεν μπορούν πάντοτε να μας συνδράμουν. Γιατί οι δυνατότητες τους είναι περιορισμένες. Κι εμείς κλεισμένοι στη μοναξιά μας σαν τον παράλυτο του Ευαγγελίου

κραυγάζουμε το «άνθρωπον ουκ έχω». Και τα χάνουμε και πελαγοδρομούμε μόνοι μας, επειδή ξεχνούμε πως έχουμε κοντά μας, όχι ένα άνθρωπο, αλλά τον Θεάνθρωπο Κύριο. Ξεχνούμε ότι έχουμε δίπλα μας τον Χριστό, τον μόνο που μας γνωρίζει στην εντέλεια και θέλει και μπορεί να μας βοηθήσει. Και λησμονούμε ότι δεν περιμένει να τον βρούμε εμείς. Έρχεται πρώτος Αυτός να μας βοηθήσει και να μας ευεργετήσει. Πέρα από αυτό όμως στέλλει και δικούς του ανθρώπους δίπλα μας για να μας συντροφεύουν στη μοναξιά μας και να μας ενισχύουν στον αγώνα μας. Δεν είμαστε λοιπόν μόνοι. Έχουμε βοηθό τον Παντοδύναμο και Πανάγαθο Κύριο και Θεό μας που αντιστρέφει τις αντίζοες περιστάσεις και κάνει το θαύμα. Όπως τότε με τον παράλυτο του Ευαγγελίου.

Δυστυχώς, πολλοί είναι σήμερα οι άνθρωποι, που πάσχουν από την ψυχική παράλυση του ατομισμού. Πολλοί είναι οι φίλαυτοι και οι άστοργοι (Β' Τιμ. Γ, 2-3), οι άνθρωποι που λόγω της κακίας τους εμψυχράνθη η αγάπη. Εκείνοι που αδιαφορούν για τους άλλους και δεν συγκινούνται ούτε από τα δάκρυα των ορφανών, ούτε από το πένθος των κηρών, ούτε από τα πονεμένα βλέμματα των εγκαταλελειμμένων γερόντων. Έχουν υψώσει πελώρια τείχη γύρω τους και δεν δίνουν καμιά προσοχή ούτε και στο γείτονα τους που τον βλέπουν να υποφέρει. Στόχος και επιδίωξη τους είναι να μη στερηθούν, να μην χαλάσουν την ησυχία τους οι ίδιοι κι ας γίνουν ότι θέλουν όλοι οι άλλοι.

Και ο ατομισμός, με μεγάλη μας λύπη μεταδίδεται σαν άλλο μεταδοτικό νόσημα πολύ εύκολα από τον ένα στον άλλο. Οι συνθήκες της ζωής των μεγαλουπόλεων ευνοούν ιδιαίτερα την εξάπλωσή του. Διπλοκλειδώνεται κανείς στο διαμέρισμα του και ζει άγνωστος μεταξύ αγνώστων. Σε τούτο συμβάλλουν πολύ ο φόβος εξαιτίας των κακοποιών και η διαφοροποίηση της ζωής μας λόγω του τουρισμού και της επικοινωνίας μας με ξένους ανθρώπους, που δεν έχουν τα ίδια ήθη και την ίδια πίστη μ' εμάς. Υπάρχει φόβος λοιπόν να γίνουμε ατομιστές γιατί δεν έχουμε μόνο την ευπάθεια και εσωτερική τάση του εγωισμού, που μας κάμνει να φροντίζουμε μόνο για τον εαυτό μας, αλλά υπάρχουν και άλλοι παράγοντες που μας ωθούν να περιορισθούμε στο άτομο μας. Μια αποτελεσματική και δυναμική αντίδραση, κατά του ατομισμού είναι η φροντίδα να κάμνουμε κάθε μέρα τουλάχιστον μια πράξη αγάπης. Αν ένας σοφός της αρχαιότητας θεωρούσε χαμένη την μέρα του, όταν δεν έκαμνε κατά τη διάρκειά της κάποια καλοσύνη, πολύ περισσότερο πρέπει να στεναχωρούμαστε εμείς οι χριστιανοί όταν κλείσει η μέρα μας χωρίς έργο αγάπης. Εμείς σαν χριστιανοί έχουμε ακούσει από το στόμα του ίδιου του Ιησού Χριστού, ότι τα έργα αγάπης έχουν πρωταρχική σημασία για την ευτυχία μας στην αιωνιότητα. (Ματθ. ΚΕ', 34-40). Έχουμε επίσης διδαχθεί από το θεοφώτιστο Απόστολο Παύλο ότι δεν πρέπει να φροντίζουμε ο καθένας μας μόνο για ό,τι ενδιαφέρει τον εαυτό του, αλλά και για ό,τι ωφελεί τους άλλους. (Φιλιπ.Β', 4).

Αδελφοί μου! Ένα άνθρωπο ήθελε να έχει κοντά του ο παράλυτος, για να τον ρίξει στο νερό της κολυμβήθρας. Άνθρωπο περίμενε και βρήκε τον Θεάνθρωπο. Τον Θεάνθρωπο στον οποίο όλα είναι δυνατά. Βρήκε τον Θεάνθρωπο Κύριο Ιησού Χριστό, τον Σωτήρα, τον Ιατρό, τον Ευεργέτη και Προστάτη των πονεμένων ανθρώπων. Στον Θεάνθρωπο Κύριο, ας προσκολληθούμε και όλοι εμείς και με ενθουσιασμό ας αναλάβουμε τον καλό αγώνα και τότε να είμαστε βέβαιοι, ότι ο φιλόανθρωπος Κύριος, που θεράπευσε τον άταφο εκείνο νεκρό, τον παράλυτο, θα παρέχει τη Θεία Χάρη Του και θα ευλογεί και όλους εμάς. Αμήν.

† Ηγούμενος Χρυσορροιατίσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. ια' 19-30

Ευαγγέλιο: Ιωάν. δ' 5-42

13 Μαΐου 2012

«Πιστεύομεν• αυτοί γαρ ακηκόαμεν, και οίδαμεν ότι ούτως εστιν αληθώς ο σωτήρ του κόσμου ο Χριστός» (Ιωάν. δ' 42).

Υποκλινόμαστε με θαυμασμό, αγαπητοί μου αδελφοί, μπροστά στο μεγαλείο της συγκατάβασης του Θεού προς τον αμαρτωλό άνθρωπο. Ο Θεός όχι μόνο δεν αποστρέφεται τον αμαρτωλό άνθρωπο, αλλά αντίθετα ως καλός ποιμήν τον αναζητά και στο τέλος τον οδηγεί στο δρόμο της σωτηρίας. Υποκλινόμαστε ακόμα σήμερα στο μεγαλείο της συγκατάβασης του Θεού, γιατί εμπιστεύεται στον αμαρτωλό άνθρωπο ύψιστες αλήθειες γι' Αυτόν καθώς και τον τρόπο λατρείας του. Υποκλινόμαστε ακόμα στη δεκτικότητα του αμαρτωλού ανθρώπου στο λόγο του Θεού τον οποίο διατηρεί σαν σπίθα κάτω από τη στάχτη των αμαρτιών του, περιμένοντας τη στιγμή που ο Θεός θα απομακρύνει αυτή τη στάχτη και θα μετατρέψει τη σπίθα σε φλόγα που θα κάψει όλες τις αμαρτίες του. Κι όταν πια αυτή η στάχτη της αμαρτίας απομακρυνθεί, τότε διαπιστώνουμε και το μεγαλείο της ανθρώπινης ψυχής που ως τώρα ήταν αθέατο λόγω των αμαρτιών, όπως έγινε σήμερα με τη Σαμαρείτισσα.

Αλήθεια, αδελφοί μου. Για ακόμα μια φορά επιβεβαιώθηκε ο λόγος ότι «τα φαινόμενα απατούν». Γιατί, στο βάθος της ψυχής της αμαρτωλής Σαμαρείτισσας κρυβόταν ένας πραγματικός θησαυρός που περιμενε την κατάλληλη ευκαιρία για να αναδειχθεί. Αυτή την ευκαιρία της την έδωσε σήμερα ο Ιησούς στο πηγάδι του Ιακώβ για να αντλήσει από το πηγάδι της ψυχής της τη λάσπη των αμαρτιών της. Κι αφού απομακρύνθηκε αυτή η λάσπη, τότε εφάνει η καθαρότητα της ανθρώπινης ψυχής.

Ελπιδοφόρο, λοιπόν το μήνυμα του σημερινού ευαγγελίου για κάθε αμαρτωλό. Ότι, ανεξάρτητα από την έκταση και το βάρος των αμαρτιών του, ο Θεός προσφέρει την κατάλληλη ευκαιρία. Αρκεί ο άνθρωπος να δεχθεί αυτή την προσφορά και να απαντήσει θετικά μέσα από τη δική του μετάνοια και επιστροφή. Γιατί, όσο κι αν η σωτηρία είναι δώρο του Θεού προς εμάς τους ανθρώπους, εντούτοις ο Θεός δεν μας εξαναγκάζει να τη δεχθούμε. Παρά το ότι ο Θεός «πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν» (Α' Τιμ. β' 4), εντούτοις δεν σώζονται όλοι, γιατί υπάρχουν και άνθρωποι οι οποίοι αρνούνται την προσφερόμενη σωτηρία. Τότε, ο Θεός σεβόμενος την ελευθερία του ανθρώπου αποσύρεται, αποσύροντας ταυτόχρονα και την προσφορά του.

Στην περίπτωση που ο άνθρωπος αποδεχθεί την προσφορά της χάριτος του Θεού, τότε αυτή «θα γίνει μέσα του πηγή που θ' αναβλύζει νερό αιώνιας ζωής», όπως έγινε σήμερα με τη Σαμαρείτισσα. Η Σαμαρείτισσα δέχθηκε τη δωρεά του Θεού, με τη συγκώρευση των αμαρτιών της. Όμως την ίδια στιγμή δέχθηκε και την αποκάλυψη ύψιστων αληθειών της πίστεως, όπως: «Ο Θεός είναι πνεύμα», ως πνεύμα ευρίσκεται παντού, άρα και η προς αυτόν λατρεία μπορεί να γίνεται παντού, αρκεί αυτή η λατρεία να είναι πνευματική. Τέλος, της αποκάλυψε ότι ο ίδιος είναι ο Μεσσίας.

Η Σαμαρείτισσα αποδέχθηκε τις ύψιστες αυτές αλήθειες και ιδιαίτερα την παρουσία του Ιησού ως Μεσσία. Αυτό επιβεβαιώνεται από το ότι δεν αντέδρασε όταν της αποκάλυψε την αμαρτωλότητα της, ούτε και επιτέθηκε φραστικά στο συνομιλητή της. Αντίθετα μετέτρεψε την «προσβολή» σε ευκαιρία για μετάνοια και σωτηρία. Αλλά και πάλι δεν οικειοποιήθηκε ούτε και αυτή τη σωτηρία. Αυτό το πολύτιμο δώρο του Θεού

που λέγεται «σωτηρία» θέλησε να το μοιραστεί με άλλους ανθρώπους. Για τούτο και κάλεσε τους συμπατριώτες της για να γίνουν συμμετοχοί στη σωτηρία.

Αυτός ο τρόπος δράσης είναι το μεγάλο ευχαριστώ του ανθρώπου στο Θεό για τη σωτηρία που του προσφέρει. Είναι παράλληλα η βεβαιότητα την οποία είχε εκφράσει και ο Φίλιππος για τον Ιησού και την οποία θέλησε να μοιραστεί με το φίλο του το Ναθαναήλ. Μέσα από τα λόγια του «ευρήκαμεν Ιησούν» (Ιωάν. α'45) εκφράζει την απόλυτη βεβαιότητα για τον Ιησού. Με την προτροπή δε «έρχου και ίδε» αισθάνεται την ανάγκη να κάνει συμμετοχοί της χαράς της σωτηρίας και το φίλο του.

Μπορεί η Σαμαρείτισσα να μην αντέδρασε με την ίδια βεβαιότητα όπως ο Φίλιππος, όμως με την επιστροφή της στην πόλη απευθύνθηκε στον κόσμο. Από την πόλη της πίστεψαν πολλοί οι οποίοι στη συνέχεια ομολόγησαν πως η πίστη τους δε στηρίζεται στα δικά της λόγια αλλά, όπως της είπαν: «Εμείς οι ίδιοι τον έχουμε τώρα ακούσει και ξέρουμε πως πραγματικά αυτός είναι ο σωτήρας του κόσμου, ο Χριστός».

Δεν στηρίχθηκαν απόλυτα στα δικά της λόγια, όμως ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση της γυναίκας. Μέσα από τα λόγια τους «η πίστη μας δεν στηρίζεται πια στα δικά σου λόγια» δεν υποτιμούν τη Σαμαρείτισσα, αλλά αντίθετα εκφράζουν την εκτίμησή τους για την προσφορά της. Παράλληλα όμως θέλουν να τονίσουν ότι χρειάζεται και η προσωπική γνωριμία με τον Ιησού. «Δεύτε ίδετε». Ελάτε να δείτε, είπε η Σαμαρείτισσα στους συμπατριώτες της. Ελάτε να δείτε και άρα να γευθείτε κι εσείς τη σωτηρία. Και η προτροπή δεν έμεινε εκεί. Αφήνοντας τη στάμνα, αλλά και την ως τώρα αμαρτωλή ζωή της, έγινε φωτεινή στη ζωή και αναγνωρίστηκε σαν ισαπόστολος για τη μεγάλη προσφορά της στη διάδοση του ευαγγελίου.

Αυτό είναι το ευχαριστώ κάθε ανθρώπου που δέχθηκε το «ύδωρ το ζών». Όπως της Σαμαρείτισσας, του Φιλίππου, του Παύλου και όπως ακούσαμε στο σημερινό «Απόστολο» του Βαρνάβα και αρκετών «ανώνυμων» συμπατριωτών μας. Όλοι τους δέχθηκαν το χαρμόσυνο μήνυμα ότι ο Ιησούς είναι ο Κύριος και αυτό το μήνυμα θέλησαν να το μοιραστούν με όλο τον κόσμο. Αδελφοί μου, είπε σήμερα ο Ιησούς στη Σαμαρείτισσα: «Αν ήξερες τη δωρεά του Θεού και ποιος είναι αυτός που σου λέει «δωσ' μου να πιω», τότε εσύ θα του ζητούσες τη δωρεά του Θεού». Η Σαμαρείτισσα ανταποκρίθηκε σ' αυτή τη δωρεά του Θεού. Όμως εμείς έχουμε ανταποκριθεί και σε ποιο βαθμό; Έχουμε συνειδητοποιήσει ότι αυτό που παίρνουμε είναι δωρεά και ότι αυτή τη δωρεά θα πρέπει να την αξιοποιήσουμε βελτιώνοντας τον εαυτό μας και προσφέροντας στους γύρω μας. Αν εμείς δεν πεισθούμε, τότε δεν θα μπορέσουμε και να πείσουμε. Και θα πείσουμε τόσο με την πίστη όσο και ιδιαίτερα με τα έργα μας. Τόσο η Σαμαρείτισσα όσο και οι Χριστιανοί της Αντιοχείας πίστεψαν και βοήθησαν και άλλους να πιστέψουν. Όμως, πέρα από την πίστη οι Χριστιανοί της Αντιοχείας καλλιέργησαν και την ενεργούμενη αγάπη προσφέροντας βοήθεια στους αδελφούς της Ιουδαίας που αντιμετώπιζαν πρόβλημα επιβίωσης. Σήμερα ο λαός μας ανταποκρίνεται στο κάλεσμα για βοήθεια των αδελφών της Ελλάδος ή και της χώρας μας. Αυτή είναι ένδειξη ότι ξαναγουρίζουμε στις ρίζες της πίστης και της παράδοσης μας. Ας συνεχίσουμε δίνοντας την καλή μαρτυρία της πίστεως μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Απόστολος: Πράξ. ιστ' 16-34

Ευαγγέλιο: Ιω. θ' 1-38

20 Μαΐου 2012

Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου κ.Γεωργίου για διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών

Μεγάλο αλλά και πρωτοφανές το σημερινό θαύμα του Χριστού στον εκ γενετής τυφλό. Με το σάλιο του και με το χώμα του δρόμου, ο Χριστός έκαμε πρώτα πηλό. Τον τοποθέτησε, ύστερα, στις κόγχες του τυφλού, απ' όπου έλειπαν τα μάτια. Κι όπως σε κάθε περίπτωση απαιτούσε και την προσωπική πίστη αυτού προς τον οποίο απευθυνόταν το θαύμα, έτσι κάμνει και τώρα. Τον στέλλει στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ. Και το θαύμα ολοκληρώθηκε. «Ήλθε βλέπων». Αν ο τυφλός δεν διέθετε πίστη, θα αρνείτο να πειθαρχήσει στην υπόδειξη του Χριστού.

Πέραν από την ευσπλαχνία του Χριστού, ο οποίος χαρίζει το φως σ' έναν εκ γενετής τυφλό, η σημερινή θαυματουργία θέλει να διδάξει κι άλλα πράγματα στους πιστούς.

- Διακηρύττει, πρώτα, ξεκάθαρα ότι ο Χριστός είναι ο δημιουργός του ανθρώπου αλλά και του κόσμου ολόκληρου. Ήταν αυτός «δι ου τα πάντα εγένετο». Ο Χριστός χρησιμοποιεί τον πηλό για να δημιουργήσει το ελλείπον μέρος του σώματος του τυφλού, τα μάτια, όπως ακριβώς, πριν από χρόνια πολλά, με το ίδιο υλικό δημιούργησε τον όλο άνθρωπο. Λέγει χαρακτηριστικά ο Ζιγαβηνός: «Εχρήσατο τω κοί προς το διδάξαι ότι αυτός εστιν ο κατ' αρχάς εκ κοός πλάσας το σώμα του Αδάμ».
- Αποκαλύπτει, ύστερα, ότι η Μεσσιανική εποχή έφτασε. Οι προφήτες εξαγγέλοντας τη Μεσσιανική εποχή έλεγαν ότι σ' αυτήν «τυφλοί αναβλέπουσι και χωλοί περιπατούσι». Η θεραπεία του τυφλού διαμηνύει, λοιπόν, ότι ο Μεσσίας βρίσκεται ήδη στη γη κι ότι ο λαός θα πρέπει να ετοιμάζεται για ένα νέο τρόπο ζωής.
- Μαρτυρεί, ακόμα, ότι «μείζων ο εν ημίν ή ο εν τω κόσμω». Μπορεί η αναπηρία να ταλαιπώρησε τον εκ γενετής τυφλό. Δεν άντεξε, όμως, ή δεν μπόρεσε να αντισταθεί στην παρουσία του Χριστού. Τον τελευταίο λόγο στη ζωή των ανθρώπων δεν την έχει ο άρχων του κόσμου τούτου, αλλά ο Θεός.
- Η σημερινή ευαγγελική περικοπή διαμηνύει, τέλος, ότι ο Χριστός χαρίζει και τον Θείο φωτισμό σ' όσους τον επιζητούν με πίστη. Όπως κι η υμνολογία μάς πληροφόρησε ψες, ο Χριστός είναι «το ανέσπερον φως... το λάμπαν τω κόσμω και μέχρις Άδου κατελθόν και το εκείσε σκοτός λύσαν». Ο σημερινός τυφλός πήρε από τον Χριστό πρώτιστα τον Θείο φωτισμό και ύστερα τη σωματική όραση. Γι' αυτό και τον βλέπουμε να υπερασπίζεται με πάθος τη θεότητα τού Χριστού μπροστά στους Φαρισαίους, αφηφώντας και όλες τις απειλές τους. Μπόρεσε, μ' αυτό τον φωτισμό, αγράμματος ο ίδιος, να ελέγξει τους μελετητές του Νόμου. «Ει μη ην ούτος παρά Θεού, ουκ ηδύνατο ποιείν ουδέν», τους λέγει. Και παρόλο

που οι Φαρισαίοι είχαν αποφασίσει να κηρύξουν «αποσυνάγωγο» όποιον ομολογούσε τη θεότητα του Χριστού, αυτός δεν διστάζει να διακηρύξει «πιστεύω Κύριε» και να προσκυνήσει τον Χριστό.

Οι Φαρισαίοι στερούνταν το θείο φωτισμό κι αρνούσανται πεισματικά να το δεχτούν. Γι'αυτό ούτε τον Χριστόν αναγνώρισαν ούτε και το συνάνθρωπό τους, τον ιαθέντα τυφλό, αποδέκτηκαν. Αντίθετα κράτησαν μια στάση εντελώς εκθρική προς αυτόν. Αντί να χαρούν για τη θεραπεία του, τον λοιδορούν, τον υβρίζουν σκαιότατα λέγοντας του «εν αμαρτίαις συ εγεννήθης όλος» και τον «εκβάλλουν έξω».

Διαφορετική είναι η στάση των ανθρώπων με τον Θείο φωτισμό. Όντας θεοσεβείς αυτοί, γίνονται και φιλόανθρωποι. Στρέφονται προς τον πλησίον τους, χαίρουν μαζί του στις χαρές του και συμπάσχουν στις θλίψεις του. Γνωρίζουν πολύ καλά ότι ως μέλη του σώματος του Χριστού οφείλουν να ενδιαφέρονται και για τα πάσχοντα μέλη του ιδίου σώματος. Η αγάπη προς τον πλησίον και το ενδιαφέρον γι'αυτόν, προηγούνται πολλών άλλων χριστιανικών υποχρεώσεων.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος ελέγχει όσους δεν ενδιαφέρονται και παραμελούν την ελεημοσύνη προς τους συναθρώπους τους, έστω κι αν δωρίζουν πανάκριβα χρυσά σκευή στους ναούς. Λέγει χαρακτηριστικά: «Ου σκευών χρείαν έχει χρυσών ο Θεός, αλλά ψυχών χρυσών....Ποτήριον χρυσούν ποιείς και ποτήριον ψυχρού ύδατος ου δίδεις;»

Κι ο Μέγας Βασίλειος σημειώνει επί του προκειμένου: «Οίδα πολλούς νηστεύοντας, προσευχομένους, στενάζοντας, πάσαν την αδάπανον ευλάβειαν ενδεικνυομένους, οβολόν δε ένα μη προΐεμένους τοις θλιβομένοις. Τι το όφελος τούτοις λοιπόν; Ου παραδέχεται αυτούς η Βασιλεία των Ουρανών». Δεν θα εισέλθουν δηλ. στη βασιλεία των Ουρανών, παρόλο ότι νηστεύουν και προσεύχονται, όσοι δεν ελεούν το παραμικρό τους έχοντας ανάγκη.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Σήμερα που διεξάγεται ο καθιερωμένος έρανος για τους τυφλούς καλούμαστε κι εμείς να δείξουμε έμπρακτα τα φιλόανθρωπα αισθήματά μας. Καλούμαστε να συμβάλουμε, στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, στην απάμβλυνση του πόνου και των προβλημάτων αυτής της ομάδας των συναθρώπων μας. Στο δίσκο που θα περιαχθεί ας δώσουμε όλοι εκ του περισσεύματος της αγάπης μας. Η Ιερά Μητρόπολη Πάφου θα αναλάβει να αποστείλει στον προορισμό τους τα χρήματα που θα συγκεντρωθούν. Είθε ο Θεός να ανταποδώσει, στον καθένα, στο πολλαπλάσιο, τις ευλογίες του.

Εν Χριστώ ευχέτης

†Ο Πάφου Γεώργιος

Σημείωση: Το ποσό που θα συγκεντρωθεί να παραδοθεί, με ευθύνη της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, έναντι αποδείξεως, στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου, ή στην Επισκοπή Αρσινόης, μέχρι το Σάββατο 26 Μαΐου 2012, απ' όπου θα σταλεί στον προορισμό του.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Απόστολος: Πραξ. κ' 16 - 18

Ευαγγέλιον: Ιωάν. ιζ' 1 - 13

27 Μαΐου 2012

**«Εγώ περί αὐτῶν ἐρωτῶ. Οὐ περί τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλά περί ὧν
δέδωκάς μοι, ὅτι σοί εἰσι»**

Προσεύχεται στον Θεό Πατέρα ο Ιησούς για το ανθρώπινο γένος, που Του ανέθεσε να χειραγωγήσει στην αληθινή πίστη, να απομακρύνει από την αμαρτία και τον αιώνιο όλεθρο. Προσεύχεται, αγαπητοί μου αδελφοί, φανερώνοντας την άπειρη αγάπη Του για τους ανθρώπους που Του παρέδωσε ο εν τοις ουρανοῖς Πατέρας, να σώσει από το σκοτάδι της αμαρτίας που ζούσαν. Προσεύχεται ως ο μέγας αρχιερεύς που φροντίζει για την σωτηρία του λαού Του. Μέσα στην προσευχή Του διακρίνεται όλη η μεγάλη Του αγάπη για τα δημιουργήματά Του. Είναι το ελπιδοφόρο μήνυμα για όλους μας, για το αιώνιο μέλλον μας.

Σε παρακαλώ για αυτούς που μου έχεις δώσει για να τούς φέρω κοντά Σου, αναφέρει στην προσευχή Του, γιατί είναι δικοί σου. Τούτη τη στιγμή δε σε παρακαλώ για τον κόσμο της αμαρτίας και της απιστίας.

Είναι οι λίγες τελευταίες ώρες που βρίσκεται στον κόσμο αυτό, ο Θεάνθρωπος Ιησούς, με την ανθρώπινη φύση του. Είναι στιγμές αγωνίας για τον κόσμο που φρόντισε να διδάξει, να οδηγήσει στην μόνη αληθινή πίστη. Είναι αυτοί που αγάπησε και τώρα τους αφήνει να ζήσουν στηριγμένοι στο λόγο Του.

Έχει τελειώσει πλέον την αποστολή Του. Δίδαξε τους ανθρώπους ότι είναι ο Γιος του Θεού, ο απεσταλμένος του Θεού. Με το έργο Του και τη διδασκαλία Του, οδήγησε τους ανθρώπους, που Του ανέθεσε ο Θεός Πατέρας, μακριά από την αμαρτία. Με την διδασκαλία Του, τη γνώση της πραγματικής αλήθειας, γνώρισαν οι άνθρωποι τον αληθινό Θεό και απέδωσαν την τιμή και δόξα με την λατρεία Του. Με το έργο Του, ο Κύριος, επί της γης, πέτυχε να συμπλιώσει τον άνθρωπο με τον Θεό. Τον βοήθησε να γνωρίσει την πίστη και να την κάνει καθημερινή εφαρμοσμένη ζωή.

Αυτή η προσευχή του Χριστού, που δίκαια χαρακτηρίζεται η αρχιερατική προσευχή του Κυρίου, φανερώνει τον δεσμό ή μάλλον τη σχέση του Θεού Πατέρα με τον Υιό . Είναι στενή η σχέση. Η σχέση πατέρα και γιου. Και είναι τόσο στενή ώστε όπως αναφέρει στην προσευχή προς τον Θεόν- Πατέρα, «τά ἐμά πάντα σά ἐστι καί τά σά ἐμά..» Όλα όσα έχω είναι δικά σου, σου ανήκουν, και όσα έχεις στην κατοχή Σου, είναι και δικά μου, μου ανήκουν. Δεν ξεχωρίζει κάτι δικό Του, εκτος από την ενανθρώπιση και αποστολή Του στον κόσμο. Ο Πατέρας δίνει την εντολή και ο εντολοδόχος Γιος, αναλαμβάνει να την εκτελέσει. Και το περιεχόμενο αυτής της προσευχής, είναι ο απολογισμός του τεράστιου σωτηριολογικού έργου και τα προσδοκόμενα εκπληκτικά αποτελέσματα του.

Εδίδαξε τους ανθρώπους τα τρία χρόνια που περιόδευσε πόλεις και χωρία. Δόξασαν τον Θεό, αυτοί που παρακολούθησαν την διδασκαλία, αυτοί που δέχτηκαν και απλώς είδαν τα θαύματά Του. Πίστεψαν ότι πράγματι ήταν ο αναμενόμενος Μεσσίας, αλλά όχι σαν επίγειος βασιλιάς, αλλά σαν ο μοναδικός

σωτήρας από την αμαρτία, Αυτός που υπόσχεται την αιώνια ζωή στους πιστούς που ακολουθούν τις εντολές Του, τον νόμο Του.

«Τό ἔργον ἐτελείωσα ὃ δεδωκάς μοι ἵνα ποιήσω». Τέλειωσα ὄλο το ἔργο που που ανέθεσες να εκτελέσω αναφέρει στην προσευχή Του, για να συμπληρώσει λίγο πιο κάτω «πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτούς ἐν τῷ ὀνόματί σου». Κράτησέ τους κοντά Σου, να πιστεύουν σε Σένα. Είναι φανερό, αγαπητοί μου, η αγωνιώδης φροντίδα, ὅπως θα εκφραζόταν από ένα πατέρα για τα παιδιά του, αλλά και η μεγάλη Του αγάπη. Εκτέλεσε ο Κύριος το ἔργο που Του ανετέθει. Δεν το ἄφησε στην τύχη του. Ενδιαφέρεται για αυτούς που θα πιστέψουν στο ὄνομά Του. Είναι μια θεία υπόσχεση για τη σωτηρία μας. Ὡστόσο η πίστη στον Θεό ἔχει και ηθικό περιεχόμενο, γιατί αναφέρεται στην εφαρμογή του λόγου του Θεού στην καθημερινή ζωή, «ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς», και ὅπως συνεχίζει στην προσευχή Του, να είναι γεμάτη η ζωή των πιστῶν από την χαρά που προέρχεται από τον Χριστό με την ἡρεμη και ειρηνεμένη ζωή του πιστοῦ οπαδοῦ Του.

Η Εκκλησία μας, αγαπητοί μου αδελφοί, ἔχει αφιερώσει την Κυριακή αυτή στη μνήμη Ἁγίων Πατέρων, λειτουργῶν της. Προσπάθησαν και αυτοί στη ζωή τους, μιμούμενοι τον μέγα αρχιερέα Χριστό, ως εντολοδόχοι Του, να εὐχονται για το ποιμνιο που τους ανέθεσε ο Κύριος. Ἦταν «ἡ πόλις ... ἡ ἐπάνω ὄρους κειμένη» που ὄλοι την βλέπουν, βλέπουν το παράδειγμά τους. Ἐγιναν το λυχνάρι που τοποθετημένο «ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ... λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ». Φωτεινό παράδειγμα με την ἅγια ζωή τους, ἔγιναν αφορμή να δοξάζεται το θείο ὄνομα. Μειελαμπάδισαν σ' ὄλους, τους γύρω τους, το φως του Ευαγγελίου. Καθοδήγησαν τους πιστούς και με τις Συνοδικές αποφάσεις και ἔλαβαν και την ερμηνεία του λόγου του Θεού, που κατέγραψαν, για να γνωρίσουν τον μόνον αληθινό Θεό, διδάσκοντας τον θείο λόγο και τις εντολές του Θεού. Φρόντισαν τον λαό του Κυρίου να είναι αγαπημένος και ενωμένος. Δεν παρέλειψαν και την υλική ἀκόμη βοήθειά, προς το ποιμνιο που τους ενεπιστεύθη ο Κύριος, ὅταν εἶχε ἀνάγκη. Προβάλουν ως υποδείγματα, για ὄλους τους πιστούς ἀλλά και για τους λειτουργούς της Εκκλησίας μας, με την προσωπική ζωή, τα ἔργα τους, το γενικό παράδειγμά τους και τη διδασκαλία τους, που κάποιοι από αυτούς ἀπετύπωσαν σε γραπτὰ κείμενα που μας κληροδότησαν.

Ἀσφαλῶς και αυτοί, οἱ Ἅγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας, θα πρέπει να ἀνέφεραν στις καθημερινές τους προσευχές προσευχόμενοι για το ποιμνιο τους, αυτό που ο μέγιστος αρχιερέυς Χριστός ἔλεγε: «Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ. Οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι»

Δ.Γ.Σ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΛΟΓΟΣ Β'
ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΝΤΟΝ, 'Η ΠΕΡΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ

Μηχανεύονται δε πολλά πίσω από την πλάτην μας οι αμαρτωλοί. Και εκείνα τα οποία επινοεί ο ένας κατά του άλλου τα χρησιμοποιούν αυτοί εναντίον όλων. Και έχουμε γίνει νέον και παράδοξον θέαμα όχι εις τους αγγέλους και τους ανθρώπους, όπως ο πιο γενναίος από τους αθλητές Παύλος ο οποίος αγωνιζόταν προς τας αρχάς και τας εξουσίας, αλλά εις όλους σχεδόν τους πονηρούς και εις κάθε καιρόν και τόπον, εις τας αγοράς, εις τα καπηλεία, εις ώρας χαράς και εις ώρας πένθους. Έχουμε δε φτάσει κιόλας εις την σκηνήν, πράγμα το οποίον λέγω έτοιμος να κλάψω, και μας διακωμωδούν μαζί με τα πιο διεφθαρμένα πρόσωπα. Και τίποτα από αυτά που ακούομεν και βλέπουμε δεν είναι τόσο ευχάριστον, όσον ο Χριστιανός ο οποίος διακωμωδεΐται.

Αυτά μας δημιουργεί το μίσος και η μεταξύ μας έχθρα. Αυτά εκείνοι οι οποίοι αγωνίζονται δια το αγαθόν και την ειρήνην. Αυτά εκείνοι οι οποίοι αγαπούν τον Θεόν περισσότερο από όσον συμφέρει. Και δεν επιτρέπεται μεν να παλεύει κανείς έξω από τα κεκανονισμένα όρια, ούτε να αγωνίζεται κατ' άλλον τρόπον. Διότι θα αποδοκιμασθεί και θα εντροπιασθεί και θα χάσει την νίκην εκείνος ο οποίος ξεφεύγει από τα όρια και αγωνίζεται κατ' άλλον τρόπον, χωρίς να εφαρμόζει τους όρους του αγώνος. έστω και αν είναι γενναίος και πολύ τεχνίτης. Εάν δε αγωνιστεί κάποιος δια τον Χριστόν, αλλά κατά τρόπον αντίθετον προς τας εντολάς του Χριστού, μήπως προσφέρει τίποτε εις την ειρήνην με το να αγωνίζεται δι' αυτήν κατά τρόπον μη επιτρεπόμενο;

Και ο μεν δαίμονες αισθάνονται ακόμη φρίκην, όταν ακούουν το όνομα του Χριστού και δεν έχει εξαφανιστεί εξ αιτίας της κακίας μας η δύναμις του ονόματος αυτού. Ημείς δε δεν εντρεπόμενα να εξευτελιζώμεν το σεβαστόν αυτό όνομα και πρόσωπον. Και μόνο που δεν τον ακούομεν δι' αυτό να φωνάζει κάθε ημέραν: «το όνομά μου υβρίζεται εξ' αιτίας σας από τους ειδωλολάτρας».

Και τον μεν εξωτερικόν πόλεμο δεν τον φοβούμαι, ούτε επίσης το θηρίον, το οποίον έχει ξεσηκωθεί τώρα εναντίον της Εκκλησίας, ούτε όλην την κακίαν του δαίμονος, έστω και αν απειλεί με φωτιάν, με ξίφη, μη θηρία, με κρημνούς και με βάθρα, έστω και να γίνει πιο φοβερός και απάνθρωπος από όλους όσοι μέχρι σήμερα έχουν καταληφθεί από μανίαν, έστω και αν εφεύρει χειρότερα βασανιστήρια από εκείνα τα οποία υπάρχουν τώρα. Ένα φάρμακον έχω δι' όλα αυτά και ένα τρόπον διά να νικώ – «θα καυχηθώ διά τον Χριστόν» -, θάνατον του Χριστού.

Διά τον ιδικόν μου όμως εσωτερικόν πόλεμον δεν ξέρω τι πρέπει να γίνω, ποια συμμαχίαν να εύρω, ποιον λόγον σοφίας και με ποίαν πανοπλίαν να οπλισθώ διά να αντιμετωπίσω τα τεχνάσματα του διαβολου. Ποίος Μωϋσής θα τον νικήσει με το άπλωμα των χειρών του επάνω εις το όρος, εις τρόπον ώστε να σχηματίζεται και να προμηνύεται ο τύπος του σταυρού; Ποίος Ιησούς ύστερα απ' αυτόν, ο οποίος αγωνίζεται μαζί με θείας δυνάμεις; Ποίος Δαβίδ, ο οποίος με την ψαλμωδίαν, τον αγώνα με την σφενδόνα και ενδεδυμένος με την δύναμιν του Θεού και με τα δάκτυλά του γυμνασμένα διά τον αγώνα; Ποίος Σαμουήλ, ο οποίος κάνει θυσίας και προσεύχεται να νικά; Ποίος Ιερεμίας, ο οποίος γράφει θρήνους διά τον Ισραήλ, θα ημπορέσει να θρηνήσει επαξίως δι' αυτά;

Ποίος θα φωνάζει «Λυπήσου, Κύριε, τον λαόν σου και μη επιτρέψεις να εντροπιασθεί η κληρονομιά σου και να κατακτηθεί από τους ειδωλολάτρας»; Ποίος Νώε και ποίος Ιώβ ή Δανιήλ, οι οποίοι συμπροσεύχονται και αναφέρονται μαζί, θα προσευχηθούν δι' ημάς διά να σταματήσει επ' ολίγον ο πόλεμος, διά να συνέλθωμεν, δια να γνωρίσωμεν κάποτε ο ένας τον άλλον, διά να μη είμεθα χωρισμένοι εις Ιουδαίους και Ισραηλίτας, αντί να είμεθα όλοι Ισραηλίται, διά να μην υπάρχει πλέον Ροβοάμ και

Ιεροβοάμ, Ιερουσαλήμ και Σαμάρεια, αι οποίαι έχουν παραδοθεί χωριστά εις τους εκθρούς εξ αιτίας των αμαρτιών των και θρηνούνται επίσης χωριστά;

Διότι εγώ μεν ομολογώ ότι δεν διαθέτω τας απαιρητήτους δυνάμεις διά τον πόλεμον αυτόν, και διά τούτο ειράπην εις φυγήν, εσκέπασα το πρόσωπον μου από εντροπήν και εκάθισα μόνος μου, διότι εγέμισα από λύπην, και εξήτησα να σιωπήσω, επειδή αντελήφθην ότι ο καιρός δεν είναι κατάλληλος. Διότι απεμακρύνθησαν από τον Θεόν οι ηγαπημένοι του, διότι εγίναμεν αποστάτες υιοί, ημείς οι οποίοι είμεθα το αμπέλι με τα ωραία κλήματα, το αμπέλι το αληθινό, το οποίο φυτρώνει από τας σταγόνας αι οποίαι πίπτουν από τον ουρανόν. Διότι έχει μετατραπεί εις σύμβολον ατιμίας το διάδημα του κάλλους το οποίον εφορούσα, το σύμβολο της δόξης μου, το στεφάνι διά το οποίον εκαυχόμουν. Εάν δε κάποιος, ύστερα από όλα αυτά, εξακολουθεί να παραμένει τολμηρός και γενναίος, αυτός είναι δι' εμέ ευτυχής διά το θάρρος και την γενναιότητα του.

Και δεν αναφέρομαι ακόμη εις τον εσωτερικόν πόλεμον ο οποίος διεξάγεται μέσα μας, τον πόλεμον των παθών, ο οποίος γίνεται καθ' όλην την ημέραν και κατά την νύκτα από το σώμα της ταπεινώσεώς μας πότε κρυφά και πότε φανερά. Και επιθυμίας προς τα άνω ή προς τα κάτω μας στροβιλίζει και μας δημιουργεί τρικυμίαν με τας αισθήσεις και το περιδίνισμα των άλλων τερπνών της ζωής αυτής, με τον πηλόν και την λάσπην εις την οποίαν είμεθα χωμένοι, και με τον νόμον της αμαρτίας, ο οποίος είναι αντίθετος και πολέμιος προς τον νόμον του πνεύματος και προσπαθεί να καταστρέψει την βασιλικήν εικόνα και το θεϊκόν μέρος τα οποία υπάρχουν μέσα μας. Ωστε μόλις και μετά βίας να ημπορεί κανείς να κυριαρχήσει εις την ύλην η οποία τον παρασύρει προς τα κάτω, αφού θα έχει εκπαιδεύσει τον εαυτόν του με μακράν άσκησιν και θα έχει αποχωρίσει ολίγον κατ' ολίγον το ευγενές και φωτεινόν τμήμα της ψυχής του από το ταπεινόν το οποίον είναι ηνωμένον με το σκότος, ή αφού θα έχει τύχει ευσπλαχνίας εκ μέρους του Θεού, ή αφού θα έχουν συμβεί και τα δυο μαζί, και αφού θα έχει καταβάλει μεγάλην προσπάθειαν να στρέψει το βλέμμα του προς τα άνω. Προτού δε να ανυψώσει την ψυχήν του με όσην δύναμιν διαθέτει και να καθαρίσει ικανοποιητικώς την διάνοιαν του και να ξεχωρίσει κατά πολύ από τους άλλους ως προς το πλησίασμα προς τον Θεόν, γνωρίζω ότι είναι επικίνδυνον να αναλάβει την καθοδήγησιν ψυχών ή την μεσολάβηση μεταξύ Θεού και ανθρώπων (διότι αυτός περίπου είναι ο ρόλος του ιερέως).

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 1ος σελ. 179-185)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τρίτη	1 Μαΐου	:	ΚΟΛΩΝΗ
Παρασκευή	4 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΤΙΜΗ
Σάββατο	5 Μαΐου	:	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Κυριακή	6 Μαΐου	:	ΦΟΙΝΙ
Σάββατο	12 Μαΐου	:	ΑΣΠΡΟΓΙΑ
Κυριακή	13 Μαΐου	:	ΓΙΟΛΟΥ
Κυριακή	20 Μαΐου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι
Κυριακή	27 Μαΐου	:	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Παρασκευή	4 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΕΛΕΔΙΩ
Κυριακή	6 Μαΐου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ
Σάββατο	12 Μαΐου	:	ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυριακή	13 Μαΐου	:	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ
Κυριακή	20 Μαΐου	:	ΚΟΥΚΛΙΑ
Κυριακή	27 Μαΐου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Παρασκευή

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Παρασκευή	4 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ
Σάββατο	5 Μαΐου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ
Κυριακή	6 Μαΐου	:	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 6 Μαΐου : ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Κυριακή 13 Μαΐου : ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ
Κυριακή 6 Μαΐου : ΠΑΝΑΓΙΑ
Κυριακή 13 Μαΐου : ΣΤΑΤΟΣ-ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Κυριακή 27 Μαΐου : ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ
Κυριακή 13 Μαΐου : ΜΑΝΔΡΙΑ
Κυριακή 20 Μαΐου : ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
Κυριακή 27 Μαΐου : ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΗΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 13 Μαΐου: ΜΕΣΑΝΑ

Κυριακή 27 Μαΐου: ΕΛΕΔΙΩ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 13 Μαΐου : ΑΧΕΛΕΙΑ

Κυριακή 27 Μαΐου : ΕΜΠΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 6 Μαΐου: ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ

Κυριακή 13 Μαΐου: ΤΣΑΔΑ

Κυριακή 27 Μαΐου: ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΝΙΟΣ 2012

ΕΤΟΣ ΛΓ΄

ΑΡ.384

Κυριακή Πεντηκοστής

Απόστολος: Πραξ. β' 1 - 11

Ευαγγέλιον: Ιωάν. ζ' 37 - 52 - η' 18

3 Ιουνίου 2012

«Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ὅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό»

Πέρασαν σαράντα εννιά μέρες από την θριαμβική αναστάσιμη Κυριακή. Γενέθλιος ημέρα της Εκκλησίας μας, σημερα. Η Πεντηκοστή. Δόθηκε το Άγιο Πνεύμα, σαν πύρινες γλώσσες, στους μαθητές και αποστόλους του Κυρίου και δι' αυτών και σ' όλους εμάς, που αποτελούμε την Εκκλησία Του. Την Εκκλησία των πιστών. Μέλη και μεις της Εκκλησίας του Χριστού, αγαπητοί μου αδελφοί, επικαλούμεθα γονατιστοί να έλθει και να παραμείνει και σε μας το Άγιο Πνεύμα. Να φωτίσει τον νου μας για να μείνουμε σταθεροί στον δρόμο του Χριστού. Να σταθεί συμπαραστάτης και οδηγός μας στις πολλές, μεγάλες ή μικρές δυσκολίες, που περνούμε. Να μας βοηθήσει να αντιμετωπίσουμε τα ποικίλα προβλήματα που προβάλλονται μπροστά μας ή και που δημιουργούμε μόνοι μας απερίσκεπτα. Έχει λοιπόν ιδιαίτερη σημασία η συνεχής και αδιάπτωτη παρουσία του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας. Αυτή την ιδιαίτερη σημασία τονίζουν οι Πράξεις των Αποστόλων με το περιγραφικό αποστολικό ανάγνωσμα, που όρισε η Εκκλησία μας, και ακούσαμε σήμερα. Την ίδια σημασία προσπάθησαν και απέδωσαν με επιτυχία και οι ψαλμωδοί με τους ωραιότατους μελωδικούς και περιεκτικούς ύμνους που ακούσαμε σήμερα.

Γιορτή για όλους τους Χριστιανούς σήμερα, ανεξάρτητα από δόγματα και δοξασίες. Και ίσως είναι από τις λίγες ευκαιρίες να τονίζεται η ανάγκη να ενωθούμε όλοι στο όνομα του Κυρίου μας, με τον φωτισμό και την χειραγώγηση του Αγίου Πνεύματος. Αυτό ζήτησε έντονα, ο Κύριος στην αρχιερατική Του προσευχή, λίγο πριν τη σύλληψη και τα Άγια Πάθη Του. Προσευχήθηκε με φανερό την αγωνία Του για τους μαθητές, τους ακολούθους Του, κατά την σύντομη ένσαρκη παρουσία Του στη γη, για τους πρώτους πιστούς, αλλά και για όλους τους άλλους, χωρίς διάκριση. «Ἴνα πάντες ἐν ᾧσιν». Όλοι χωρίς εξαίρεση να είναι ενωμένοι, να είναι σαν μια ψυχή και ένα σώμα.

Σημειώνεται στο αποστολικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου, ότι ήταν οι Απόστολοι «ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό». Με τις ίδιες σκέψεις, με μια ψυχή, αλλά και τοπικά στον ίδιο χώρο. Ήταν συγκεντρωμένοι όλοι μαζί, γιατί είχαν τις ίδιες απόψεις, την ίδια πίστη. Ένοιωθαν την ανάγκη να είναι όλοι μαζί. Να συμμετέχουν στις ίδιες αγωνίες, φόβους, αλλά και χαρές. Να μεταστοιχειώνουν σε πράξεις, με τον ίδιο τρόπο, την πίστη τους στη ζωή τους. Ήταν όλοι μαζί, όταν ήλθε το Πνεύμα το Άγιον, «ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας καὶ ἐπλήρωσεν ὄλον τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι». Ἦρθε ξαφνικά το Άγιο Πνεύμα, σαν ένα έντονο φύσημα από τον ουρανό, ένας πολύ δυνατός άνεμος, και ετάραξε το δωμάτιο που ήταν καθισμένοι. Και τότε έγινε το θαύμα. Έλαβαν τον Άγιο Πνεύμα, με όλα τα πλούσια χαρίσματα και τις ιδιότητες Του. Τον φωτισμό και την καθοδήγηση με τη συνεχή παρουσία Του. Την αυτεπάγγελτη ενίσχυση αλλά και βοήθεια μετά από κάθε κάθε επίκληση. Την αποδοχή της ειλικρινούς μετανοίας και την απαλλαγή από την αμαρτία με τον ολοκληρωτικό καθαρισμό της ψυχής. Αυτά και άλλα πολλά από τα χαρίσματα και τις ιδιότητες του Αγίου Πνεύματος μεταδόθηκαν στους παρόντες

στον άγιο και ξεχωριστό εκείνον χώρο και μέσω αυτών και σ' όλους εμάς που αποτελούμε το σώμα της Εκκλησίας του Χριστού. Με την δυνατότητα να χαριστούν και σ' όλους. Όλους εκείνους που είναι πρόθυμοι και είναι διψασμένοι για την αλήθεια. Αυτούς που αποδεχόμενοι το Ευαγγέλιο του Χριστού, θα αποτελέσουν μέρος του άρραφου χιτώνα του Κυρίου, μέλη πιστά και συνεπή της Εκκλησίας Του. Απευθύνεται σ' όλους και στον καθένα χωριστά. «Έάν τις διψᾷ ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω». Αν κάποιος αισθάνεται τη δίψα της αλήθειας, ας έρθει κοντά Μου, να ικανοποιήσει τη δίψα του. Θα ήταν αδιανόητη η ενανθρώπιση του Κυρίου, η σταυρική Του θυσία και η επισφράγιση της θείας ιδιοτήτός Του, η ανάσταση, αν προοριζόταν μόνο για εκείνους τους λίγους που Τον είδαν, Τον έζησαν από κοντά. Το εντυπωσιακό κήρυγμα του Κυρίου απευθύνεται σε όλους τους ανθρώπους με το μοναδικό Του κήρυγμα. «Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησαν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος». Ποτέ δε μίλησε άνθρωπος όπως αυτός, θα ομολογήσουν και οι υπηρέτες των Φαρισαίων που πήγαν να τον συλλάβουν. Αλλά και όσοι είχαν την ευλογία να Τον δουν από κοντά, έμειναν εντυπωσιασμένοι. Ωστόσο, αγαπητοί μου αδελφοί, το κήρυγμα Του, απευθύνεται σε όλους. Πλάσματά Του, είμαστε όλοι. Παιδιά του ίδιου Θεού, ζήσανε, ζούνε και θα ζούν όσο η ευσπλαχνία του Θεού το επιτρέπει. Γιαυτό και ο Θεός, μάς θέλει όλους. «Πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν». Όλοι θέλει να σωθούν και να γνωρίσουν την ευαγγελική αλήθεια που σώζει. Γιαυτό και ο Χριστός στέλνοντας τους αποστόλους Του, είπε. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη». Πηγαίνετε για να διδάξετε την αλήθεια σ' όλα τα έθνη. Κι αυτή η πορεία στα έθνη, αρχίζει από την ημέρα της Πεντηκοστής. Όπως λοιπόν είναι αδιανόητο ο Χριστός να ήλθε στον κόσμο για τους λίγους συγχρόνους Του, ή έστω και όλους τους χριστιανούς που έζησαν μέχρι σήμερα, άλλο τόσο αδιανόητο είναι να πιστεύουμε εμείς, οι χριστιανοί, μέλη της Εκκλησίας Του, ότι έχουμε το αποκλειστικό δικαίωμα να δεχόμαστε τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, να ζούμε σαν μέλη μιας κλειστής, αποκλειστικής λέσχης. Βλέπουμε όλους τους ανθρώπους, ανεξάρτητα από φυλή, χρώμα, θρησκεία και δοξασία, σαν παιδιά του ίδιου Θεού, του μοναδικού Θεού, του δικού μας Θεού. Έχουμε πάντα ανοιχτές τις αγκάλες μας, έχουμε ανοιχτή την πόρτα της Εκκλησίας μας. Πάνω από όλα, αγαπητοί μου, έχουμε ανοιχτή την καρδιά μας πλημμυρισμένη από αγάπη για όλους αυτούς, που περιμένουν να δεχτούν το μοναδικό άγγελμα. Το άγγελμα της σωτηρίας. «Όμοθυμαδόν» λοιπόν. Όλοι μαζί. Και όχι μόνο τοπικά και σωματικά, αλλά συμπορευόμαστε όλοι μαζί πνευματικά, με την ψυχή μας. Όλοι μαζί για τον κοινό στόχο και προορισμό την βασιλεία του Θεού, που με συμπαραστάτη το Άγιο Πνεύμα, έχουμε πάρα πολλές ελπίδες να πετύχουμε. Αμήν

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 33-ιβ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι' 32-33, 37-38, ιθ' 27-30

10 Ιουνίου 2012

«Ὅστις ομολογήσει ἐν ἐμοὶ ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ομολογήσω καγὼ αὐτὸν ἐμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου ἐν οὐρανοῖς».

Σήμερα ακούσαμε στο Ευαγγέλιο τον Κύριο και Σωτήρα μας Ιησού Χριστό να ζητά και να υπόσχεται. Να ζητά από ημάς πλήρη αγάπη, τέλεια αφοσίωση και θερμή πίστη, αλλά και να υπόσχεται αιώνια αγαθά, αφάνταστη μακαριότητα σ' εκείνους που θα φανούν άξιοι μαθητές Του.

Ακούοντας τα λόγια αυτά του Κυρίου ο απόστολος Πέτρος ρώτησε τον Δάσκαλο και Κύριο του. Κύριε, του είπε, εμείς που αφήκαμε τα πάντα, συγγενείς, φίλους, πατρίδα, επάγγελμα, και σε ακολουθήσαμε τι έχουμε να κερδίσουμε; Ποια θα είναι η αμοιβή μας; Και πήρε την απάντηση από τον Κύριο; Σεις που πραγματικά αφήσατε τα πάντα και με ακολουθήσατε, θα απολάυσετε την μεγαλύτερη τιμή και δόξα στην Βασιλεία των Ουρανών. «Υμείς δε καθίσεσθε επί δώδεκα θρόνους κρίνοντας τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ», δηλαδή τους υποσχέθηκε πώς από ότι άφησαν και θυσίασαν, αυτοί θα απολαύσουν «εκατονταπλάσια», αλλά και δόξα αιώνιο.

Αλλά όλα αυτά που ζήτησε ο Κύριος και όλα αυτά που υποσχέθηκε τα είπε, όχι βέβαια μόνο για τους Αποστόλους αλλά και για όλους μας. Όλοι οι Χριστιανοί πρέπει, είναι ανάγκη να τα προσέξουμε. Σε όλους απευθύνεται η υπόσχεση του Κυρίου, ότι ο Χριστιανός που θα θυσιάσει κάτι, που θα προσφέρει κάτι στον Θεό «εκατονταπλάσια λήψεται και ζωήν αιώνιον κληρονομήσει».

Αλλά το σημερινό Ευαγγέλιο αποτελεί ένα βαρυσήμαντο μάθημα και για τους αιρετικούς, που δεν δέχονται, δεν αναγνωρίζουν την Παναγία και τους Αγίους μας. Ο ίδιος ο Κύριος, όπως ακούσαμε, βεβαιώνει πόσο θα τιμήσει τους Αγίους που εργάστηκαν για εκείνον, όπως οι Απόστολοι ή έδωκαν το αίμα τους για Εκείνον, όπως οι Μάρτυρες, δίνοντας σ' αυτούς τις πιο τιμητικές θέσεις στην Βασιλεία των Ουρανών.

Αφού, λοιπόν, ο Θεός τους τιμά και τους δοξάζει και θα τους δοξάσει στην Βασιλεία των Ουρανών, με ποια λογική δεν πρέπει εμείς να τους τιμάμε; Και πριν έλθει ο Κύριος, είχε βεβαιώσει ο Θεός: «Τους δοξάζοντάς με δοξάσω».

Ότι ο Θεός τιμά και αναγνωρίζει τους Αγίους μας, φαίνεται και από τη Χάρη που τους έδωκε να κάνουν θαύματα και τότε που ζούσαν στη γη και τώρα που βρίσκονται στους Ουρανούς.

Επίσης, πόσο τιμά τους Αγίους ο Θεός φαίνεται και από το ότι διατηρεί άφθαρτα τα λείψανα πολλών Αγίων και με τη Χάρη Του τους αξιώνει να κάνουν θαύματα.

Ο ίδιος ο Κύριος είχε πει στους Αποστόλους «Ο δεχόμενος υμάς, εμέ δέχεται». Εκείνος που τιμά τον άγιο, τιμά τον ίδιο τον Θεό, τον οποίο αυτοί

υπηρέτησαν. Για τούτο και ο Μ. Βασίλειος, ερμηνεύοντας τα λόγια αυτά του Κυρίου λέγει: «Η προς τους Αγίους τιμή απόδειξη έχει της προς τον κοινόν Δεσπότην (τον Θεόν) αγάπης, ενώ απεναντίας, ο ατιμάζων Άγιον, (δηλαδή αυτός που περιφρονεί Άγιον), ατιμάζει τον Κύριον και Θεόν».

Αλλά σήμερα, καθαρά μας βεβαιώνει ο Κύριος λέγοντας: «Όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω καγώ αυτόν έμπροσθεν του Πατρός μου του εν Ουρανοίς».

Ας θυμηθούμε ότι και στην επί του Όρους Ομιλία Του, είπε ο Κύριος: «Μακάριοι έστε όταν ονειδίσωσιν υμάς και διώξωσι και είπωσι παν πονηρόν ρήμα καθ' υμών ψευδόμενοι ένεκεν εμού• χαιρέτε και αγαλλιάσθε, ότι ο μισθός υμών πολύς εν τοις ουρανοίς». Μεγάλη τιμή για τους Αγίους μας.

Αλλά και στο βιβλίο της Αποκαλύψεως γίνεται λόγος για εικοσιτέσσαρες τιμητικές θέσεις, θρόνους, που προορίζονται για τους Αγίους.

Η τιμή και δόξα των Αγίων φαίνεται και από τα θαύματα τα οποία τους αξιώνει ο Θεός να κάνουν και για τα οποία έχουμε μαρτυρία της Αγίας Γραφής στο βιβλίο των Ψαλμών, το οποίον γράφει «Τους Αγίους τους εν τη γη εθαυμάστωσεν ο Κύριος».

Κατόπιν όλων αυτών των βεβαιώσεων και μαρτυριών γράφει ο σοφός Άγιος Δαμασκηνός: Πως είναι δυνατόν να μη τιμήσουμε τους Αγίους μας; «Πώς ου τιμητέον τους θεράποντας και φίλους του Θεού και υιούς Θεού χρηματίσαντας»;

Μας κατηγορούν οι αιρετικοί, που όχι μόνον δεν δέχονται τους Αγίους αλλά και τους βλασφημούν και καταστρέφουν τις εικόνες τους, όπως οι Μάρτυρες του Ιεχωβά και οι Προτεστάντες, ότι είμεθα ειδωλολάτρεις, τιμώντας τους Αγίους και τα Λείψανα των Αγίων.

Εμείς δεν είμαστε ειδωλολάτρεις. Δεν τιμάμε τους αγίους ως Θεούς. Απεναντίας, κηρύττουμε και ομολογούμε ότι πιστεύουμε «εις ένα Θεόν, Πατέρα Παντοκράτορα, ποιητήν ουρανού και γης... και εις ένα Κύριον Ιησούν Χριστόν τον Υιόν του Θεού τον μονογενή... Και εις το Πνεύμα το Άγιον...».

Τους Αγίους δεν τους λατρεύουμε, δεν τους τιμάμε σαν Θεούς αλλά σαν φίλους του Θεού και ζητάμε να πρεσβεύουν, να παρακαλούν τον Θεόν για μας, και να μας αξιώνουν να λατρεύουμε τον Θεό με την ίδια πίστη, με την ίδια θερμότητα, με την ίδια αφοσίωση με την οποία και αυτοί τον επίστευσαν και τον ελάτρευσαν και θυσίασαν την ζωή τους για την αγάπη του Θεού.

Η προσκύνηση των Αγίων δεν είναι λατρευτική προσκύνηση, η οποία μόνον στον Θεό ανήκει, αλλά είναι τιμητική προσκύνηση. Τιμάμε τους τιμήσαντας τον Θεό Αγίους μας και ζητάμε τις προς τον Θεό πρεσβείες τους.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. β' 10-16
Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 18-23
17 Ιουνίου 2012

**«Δεύτε οπίσω μου... οι δε ευθέως... ηκολούθησαν αυτό»
(Ματθ. δ' 19-22).**

Ο Κύριος, αφού καθόρισε, μέσα από το Ευαγγέλιο της περασμένης Κυριακής, τις βασικές προϋποθέσεις για τους μαθητές και ακόλουθους του, προχωρεί σήμερα στην εκλογή των πρώτων μαθητών του. Οι βασικές προϋποθέσεις ήταν τρεις. Πρώτον, ομολογία του ονόματος του μπροστά στους ανθρώπους. Δεύτερον, η προς Αυτόν αγάπη πρέπει να είναι παραπάνω και από αυτή που προσφέρεται στα πρόσωπα που έχουν συγγένεια αίματος. Και τρίτον εκείνος που θα τον ακολουθήσει θα πρέπει να τον ακολουθεί με αυταπάρνηση, παίρνοντας το δικό του σταυρό.

Μετά από τις πιο πάνω προϋποθέσεις ο Κύριος προχωρεί σήμερα στην εκλογή των πρώτων μαθητών. Η δράση του ξεκινά από την περιοχή της Γαλιλαίας και μάλιστα αμέσως μετά τη σύλληψη του Ιωάννου του Προδρόμου με κοινό σημείο αναφοράς τον ερχομό της βασιλείας του Θεού. Σε αντίθεση μάλιστα με τον Πρόδρομο που καλούσε τους ανθρώπους να τον συναντήσουν στην έρημο, ο Ιησούς πηγαίνει και συναντά το λαό στις συναγωγές τους. Ακόμη σε αντίθεση με τον Ιωάννη, που έδινε έμφαση στην επερχόμενη κρίση και οργή, ο Ιησούς δίνει έμφαση στη χαρά της απολυτρώσεως που είναι πολύ κοντά και η οποία θα είναι καρπός της βασιλείας του Θεού.

Η βασιλεία του Θεού όχι μόνο έχει φτάσει, αλλά είναι κίολας ανάμεσα στους ανθρώπους (Λουκ. ιζ' 20), όμως, αυτή η βασιλεία του Θεού δεν έρχεται με τρόπο φανερό σε όλους. Έχει φτάσει η ώρα αυτής της βασιλείας του Θεού για τούτο και ο Ιησούς θέλει τους ανθρώπους όχι μόνο μέτοχους, κοινωνούς, αλλά τους θέλει συνεργούς και συμμετοχούς. Και τούτο γιατί ο Θεός σέβεται την ελευθερία του ανθρώπου. Και αυτή την ελευθερία τη σέβεται διπλά. Πρώτον με το να θελήσει να γίνει κοινωνός και δεύτερον με το να γίνει συνεργός στην επικράτηση της. Και ο καθένας μπορεί να γίνει συνεργάτης με τη δική του ξεχωριστή προσπάθεια και βοήθεια, μέσω του κηρύγματος, ιδιαίτερα όμως μέσα από την εφαρμογή του νόμου του Θεού. Κατά το σημερινό «Απόστολο» «ου γαρ οι ακροαταί του νόμου δίκαιοι παρά των Θεώ, αλλ' οι ποιηταί του νόμου δικαιωθήσονται». Γιατί στο θεϊκό δικαστήριο δε δικαιώνονται όσοι άκουσαν απλώς το νόμο αλλά μόνο όσοι τήρησαν, όσοι εφάρμοσαν το νόμο.

Μπροστά, λοιπόν, σ' ένα κόσμο που γκρεμίστηκε και οι αξίες της ανθρωπότητας ενταφιάστηκαν κάτω από τα ερείπια του εγωισμού και του εσθιελισμού, μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να διορθωθεί. Να βρεθούν άνθρωποι που ξεπερνώντας κάθε εγωισμό και φιλοδοξία να είναι έτοιμοι για θυσίες. Για να μπορέσουν να δώσουν προοπτική στην ελπίδα θα πρέπει να πιστέψουν οι ίδιοι σ' αυτή την ελπίδα και να συμβάλουν στη βελτίωση του κόσμου μέσα από τη δική τους βελτίωση και προσωπική αναγέννηση.

«Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων». Προσκλητήριο απλό, χωρίς υποσχέσεις και χωρίς δεσμεύσεις. Προσκλητήριο για έργο πνευματικό και όχι βιοποριστικό. Ένα έργο που θα «αλιεύει» χωρίς να σκοτώνει. Ένα έργο που θα ξεδιψά χωρίς να «πνίγει». Ένα έργο καθοριστικό στην παραπέρα προσωπική ζωή, αλλά και τη ζωή της ανθρωπότητας. Ένα έργο καθοριστικό στον τομέα της αναγέννησης του κόσμου και του ανθρώπου.

Παρά το ότι δεν συνειδητοποιήσαν το μέγεθος και την έκταση της αποστολής τους, καθώς και τις προσωπικές θυσίες τις οποίες θα έπρεπε να επωμιστούν εντούτοις, τόσο ο Ανδρέας με τον Πέτρο, όσο και ο Ιάκωβος με τον Ιωάννη «ευθέως», αμέσως, χωρίς συζητήσεις και δεύτερες σκέψεις «αφέντες τα δίκτυα» οι πρώτοι και «το πλοίον και τον πατέρα» οι δεύτεροι, «ηκολούθησαν αυτώ». Δεσμοί ιεροί και σεβαστοί όπως οικογενειακοί, περιουσίας και επαγγέλματος υποχωρούν μπροστά στο κάλεσμα του Θεού. Αυτό είναι πέρα για πέρα αναγκαίο γιατί η αγάπη προς το Θεό θα πρέπει να ξεπερνά οποιαδήποτε άλλη αγάπη. Η αγάπη προς το Θεό καθώς και το έργο που αναλαμβάνουν από σήμερα οι Απόστολοι, έπρεπε τουλάχιστον να είναι μίμηση Χριστού. Μίμηση Χριστού, αφού ο ίδιος έγινε υπήκοος «μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού» (Φίλιπ. β' 8). Μια μίμηση Χριστού την οποία επιβεβαίωσαν αργότερα με τη θυσία και της ίδιας της ζωής τους.

«Οι δε ευθέως αφέντες (άπαντα) ηκολούθησαν αυτώ» «Ευθέως», όπως υπογραμμίζεται στο σημερινό Ευαγγέλιο ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του Ιησού για να αναλάβουν το αποστολικό έργο. «Ευθέως», χωρίς καθυστέρηση και χωρίς αναβολή καλείται και ο καθένας από μας να ανταποκριθεί στο κάλεσμα για μετάνοια, διόρθωση και σωτηρία. Η Γραφή λέει, κατά τον Απόστολο Παύλο: «Στον καιρό της χάρης σε άκουσα, και την ημέρα της σωτηρίας σε βοήθησα. Να, τώρα είναι η ώρα της χάρης, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας» (Β' Κορ. στ' 2).

«Δεύτε οπίσω μου» είπε ο Κύριος σήμερα στους μαθητές του. Την ίδια πρόσκληση απευθύνει και σε μας. Όμως ποια η δική μας απάντηση; Ποια η δική μας απόφαση; Απαντούμε «ευθέως» και θετικά; Ή μήπως αναβάλλουμε; Δυστυχώς η στερεότυπη απάντηση «έχουμε καιρό», «πάντως όχι σήμερα, αύριο βλέπουμε» μεταθέτει συνεχώς την ευκαιρία για μετάνοια και διόρθωση με αποτέλεσμα η αναβολή να σημαίνει ματαιώση και η ματαιώση να προδικάζει την καταστροφή. Το «έχουμε καιρό» πόσο βέβαιο είναι; Σίγουρα το βέβαιο είναι το σήμερα. Για το αύριο κανένας δεν μπορεί να είναι βέβαιος και ιδιαίτερα πως θα είναι αυτό το αύριο. Ο καλύτερος τρόπος να ευχαριστήσουμε το Θεό για το σήμερα είναι η διόρθωση. Ας διοχετεύσουμε τα ρυάκια των αμαρτιών μας στον ωκεανό της αγάπης του Θεού. Νάμαστε σίγουροι ότι όπως ο φυσικός ωκεανός καθαρίζει όλα τα θολά ποτάμια, έτσι και ο ωκεανός της αγάπης του Θεού θα καθαρίσει και τα δικά μας θολά ποτάμια των αμαρτιών μας.

Αδελφοί μου, το «δεύτε οπίσω μου» επαναλαμβάνεται και σήμερα. Με μόνη τη διαφορά ότι σήμερα δε χρειάζεται να αφήσουμε επάγγελμα, πατριδα, συγγενείς ή φίλους. Το μόνο που καλούμαστε να απαρνηθούμε είναι το κακό που βρίσκεται μέσα μας και γύρω μας. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Ας καθαρίσουμε τους εαυτούς μας από καθετί που μολύνει το σώμα και τη ψυχή. Ας ζήσουμε μια άγια ζωή με φόβο Θεού» (Β' Κορ. ζ' 1). Μόνο έτσι θα μπορούμε να καυχηθούμε, κατά τον ίδιο Απόστολο, ότι: «Δε ζω πια εγώ, αλλά ζει στο πρόσωπο μου ο Χριστός. Κι η τωρινή σωματική μου ζωή είναι ζωή βασισμένη στην πίστη μου στον Υιό του Θεού, που με αγάπησε και πέθανε εκούσια για χάρη μου. Δεν μπορώ να αγνοήσω αυτή τη δωρεά του Θεού» (Γαλ. β' 20-21). Αν συνειδητοποιήσουμε το μέγεθος της χάριτος του Θεού, τότε χωρίς να είναι οριστικά αργά, θα μπορεί να λεχθεί και για μας το «ηκολούθησαν αυτώ». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΤΟ ΓΕΝΕΣΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ)

Απόστολος: Ρωμ. ΙΓ' 11 – ΙΑ', 4

Ευαγγέλιο: Λουκ. Α' 1- 25, 57 – 68, 76, 80

24 Ιουνίου 2012

Η σημερινή γιορτή, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι μάλλον άγνωστη σε πολλούς από μας, επειδή τις περισσότερες φορές συμπίπτει μέρα καθημερινή και έτσι δεν δίνεται η δέουσα σημασία. Φέτος, επειδή η γιορτή αυτή συνέπεσε μέρα Κυριακή, καλό είναι να την προσέξουμε και να ασχοληθούμε εμπειριστατωμένα γύρω από αυτή. Πρόκειται για τη γιορτή της Γέννησης του Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου, του μεγάλου αυτού Προφήτη και κορυφαιού όλων των Προφητών. Το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα, μας περιγράφει όλα τα γεγονότα τα σχετικά με τη Γέννηση του Προδρόμου, που είναι γεγονότα πραγματικά και ταυτόχρονα γεγονότα συγκλονιστικά.

Βέβαια, το κύριο θέμα, του Ευαγγελίου του Ευαγγελιστού Λουκά, είναι η ενανθρώπιση και η ζωή και το έργο του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, σ' αυτό τον κόσμο. Γι' αυτό και ο Ευαγγελιστής κρίνει αναγκαίο να αναφερθεί πρώτα στη γέννηση και το έργο του Προδρόμου που προετοίμασε το δρόμο για τον Σωτήρα Κύριο. Πρωταγωνιστές αυτού του σημαντικού γεγονότος είναι ο ιερέυς Ζαχαρίας και η σύζυγός του Ελισάβετ. Ήσαν, μας λέει ο Ευαγγελιστής Λουκάς και οι δυο άνθρωποι ενάρετοι ενώπιον του Θεού, ο οποίος ερευνά και γνωρίζει τις καρδιές των ανθρώπων. Επολιτεύοντο σύμφωνα με όλες εν γένει τις εντολές και τα παραγγέλματα του Κυρίου, άμεμπτοι σ' όλα και ελεύθεροι από κάθε σοβαρή ενοχή. Παρ' όλα αυτά ήσαν και πολύ στενοχωρημένοι γιατί μέχρι τότε δεν είχαν αποκτήσει παιδί και ήταν μεγάλη θλίψη, ακόμα και ντροπή και καταισχύνη για ένα ανδρόγυνο Εβραίων να μη αποκτήσει παιδί.

Κι έρχεται η μεγάλη έκπληξη και για τους δυο. Ήταν, λέει ο ιερός Ευαγγελιστής, μια μέρα που ο Ζαχαρίας κληρώθηκε, μεταξύ των χιλιάδων ιερέων της τάξης του, της τάξης του Αβιά, να προσφέρει θυμίαμα στο θυσιαστήριο του ναού. Την ώρα, λοιπόν, που θυμιάζε και ενώ το πλήθος του λαού, περίμενε προσευκόμενο στο προαύλιο του ναού, Άγγελος του Θεού εμφανίστηκε στο Ζαχαρία και του είπε να μην φοβηθεί, τουναντίον δε να χαρεί, γιατί εισακούστηκε από τον Θεό η παράκληση την οποία πολλές φορές έκανε, ότι η γυναίκα του Ελισάβετ θα του γεννήσει παιδί και θα το ονομάσει Ιωάννη. Θα αναδειχθεί μια μεγάλη μορφή και θα του δοθούν άφθονα τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος από αυτό ακόμα τον καιρό που θα βρίσκεται στην κοιλιά της μητέρας του. Θα αναδειχθεί ακόμα Προφήτης με τον δυναμισμό του Προφήτη Ηλία και θα ετοιμάσει τις καρδιές των ανθρώπων για να υποδεχθούν τον Μεσσία Χριστό. Ο Ζαχαρίας εκπλήττεται από τα λόγια του Αγγέλου και αμφιβάλλει πιο πολύ λόγω της προχωρημένης ηλικίας του ιδίου και της Ελισάβετ, γι' αυτό και ζητά κάποια απόδειξη από τον Άγγελο. Τότε ο Αρχάγγελος Γαβριήλ του επιβάλλει τιμωρία εκ Θεού, να μείνει βουβός μέχρι τη γέννηση του παιδιού.

Ο λαός έξω από το ναό περιμένει απορημένος για την αργοπορία του Ζαχαρία. Όταν στο τέλος βγαίνει και δεν μπορεί να τους μιλήσει, τότε κατάλαβαν ότι είδε κάποια οπτασία μέσα στο ναό. Αμέσως μετά που τέλειωσε η υπηρεσία του επέστρεψε στο σπίτι του και η Ελισάβετ σε λίγες μέρες έμεινε έγκυος. Από ντροπή, έκρυβε όσο μπορούσε την εγκυμοσύνη της, μέχρι τον πέμπτο μήνα, και μόνο τότε που πλέον το πράγμα ήταν εμφανές, μιλούσε με ευγνωμοσύνη προς τον Θεό για το απρόσμενο δώρο Του. Και

έλεγε σ' αυτούς που την συνέχαιραν ότι ο Θεός επέβλεψε με ευμένεια για να αφαιρέσει την στειρώση και ατεκνία της, που έφερε ντροπή μεταξύ των ανθρώπων.

Η γέννηση του Τιμίου Προδρόμου, παρ' όλον ότι ήταν θαυμαστή, εν τούτοις η κύηση του εμβρύου ακολούθησε τα στάδια και την χρονική διάρκεια, τα φυσικώς καθορισμένα. Και όταν ήρθε η ώρα να δώσουν το όνομα στο νεογέννητο, συγγενείς και γνωστοί, επέμεναν να του δώσουν το όνομα του πατέρα του και τούτο γιατί υπήρχε η συνήθεια στους Εβραίους το παιδί να παίρνει το όνομα του πατέρα ή κάποιου συγγενικού του προσώπου. Η Ελισάβετ όμως αντιδρούσε και έλεγε ότι το παιδί θα ονομαστεί Ιωάννης. Επειδή τέτοιο όνομα δεν υπήρχε στην οικογένεια των γονιών του, με νεύματα και σήματα, ζήτησαν από τον Ζαχαρία να τους υποδείξει το όνομα του παιδιού. Τότε ο Ζαχαρίας ζήτησε μικρό πίνακα στον οποίο έγραψε το όνομα Ιωάννης. Πλημμυρισμένος τότε ο Ζαχαρίας από το Άγιο Πνεύμα, ξέσπασε σε ύμνο προφητικό. Δοξολόγησε τον Θεό γιατί επισκέφτηκε με αγάπη τον λαό του για να τον λυτρώσει. Προφήτευσε δε για τον υιό του, ότι θα γίνει Προφήτης του Θεού, με αποστολή να ετοιμάσει τις καρδιές των ανθρώπων, για να δεχθούν τον ερχόμενο Μεσσία.

Ο Ζαχαρίας με την στάση του αυτή μας δίνει άριστο μάθημα. Μάθετε μας λέει να ευγνωμονείτε και να δοξολογείτε τον Θεό. Μη αφήνετε την οποιαδήποτε θλίψη, να κλίνει τον ορίζοντα της ψυχής σας και να σας εμποδίζει να βλέπετε ευρύτερα το πάνσοφο σχέδιο της αγαθότητάς Του. Μη μένετε στα θλιβερά που βλέπετε. Στρέψτε τα μάτια της ψυχής σας προς τα αιώνια, υψώστε την καρδιά σας προς τον χρόνο του Θεού και ψάλλετε ύμνους προς εκείνο που κρατά στα χέρια του την πνοή των ανθρώπων. Και ο Πρόδρομος με την νηστεία, την αγρυπνία και την προσευχή έγινε ο αληθινός άνθρωπος του Θεού και ο μέγιστος όλων των Προφητών. Υπόδειγμα για όλους μας. Υπόδειγμα πλήρους αφοσίωσης στο Θεό. Και επειδή εμείς είναι δύσκολο να βγούμε στην έρημο σωματικά, ας απαρνηθούμε τον κόσμο και τα αμαρτωλά του θελήματα, πνευματικά. Ας ζήσουμε την έρημο μέσα μας και ας μη ανήκουμε πλέον στο κόσμο της αμαρτίας, αλλά ας ανήκουμε εξ ολοκλήρου στον Θεό. Όπως ο Πρόδρομος, το άνθος της ερήμου.

Αδελφοί μου! Το (μετανοείτε) που φώναζε αργότερα ο κήρυκας της μετανοίας, ο Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος στην έρημο του Ιορδάνου, πρέπει να αντηχεί συνεχώς στις καρδιές μας. Να ακούεται στις πόλεις και τα χωριά γιατί όλοι έχουμε ανάγκη της μετανοίας και γιατί μόνο με την μετάνοια θα ανοίξουν οι δρόμοι που θα μας συνδέσουν με τον Σωτήρα. Αλλά και μόνο με τον σύνδεσμο αυτό, θα καλλιεργηθεί η ψυχή μας ουσιαστικά, ώστε παντού και πάντοτε να μπορούμε να δοξολογούμε το πανάγιο όνομα του Θεού. Ο βίος μας είναι βραχύς και δεν γνωρίζουμε πότε έρχεται ο Κύριος. Ας μη αναβάλλουμε λοιπόν και ας αποφασίσουμε το υπόλοιπο της ζωής μας να ζήσουμε ζωή θεάρεστη. Ας μη μας βρει ο Κύριος με σβησμένες τις λυχνίες. Ας είναι πάντοτε αναμμένες και ας είμεθα πάντοτε έτοιμοι να Τον δεχθούμε αξίως, για να εισέλθουμε μαζί του στον νυμφώνα και να γίνουμε κοινωνοί της από καταβολής κόσμου ετοιμασμένης για τους δικαίους αιωνίου μακαριότητας.

† **Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος**

**ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΛΟΓΟΣ Β΄
ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΝΤΟΝ ἢ ΠΕΡΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ**

Διατί λοιπόν με κατέλαβεν ο φόβος αυτός; Θα σας ειπώ διά να μη με θεωρείτε πιο δειλόν από ότι είμαι, αλλά και διά να μη με επαινείτε πολύ διά την σύνεσιν και την πρόνοιαν μου. Ακούω μεν από τον ίδιον τον Μωυσή όταν του ομιλούσεν ο Θεός ότι, ενώ είχαν προσκληθεί εις το όρος και άλλοι πολλοί, μεταξύ των οποίων ήτο και ο Ααρών με τους δυο υιούς του, τους ιερείς και με εβδομήκοντα πρεσβυτέρους από την γερουσίαν, οι μεν υπόλοιποι έλαβαν την εντολήν να προσκυνήσουν από μακρυά, ο δε Μωυσής να πλησιάσει μόνος και να μη ανέβη μαζί του ο λαός, επειδή δεν ημπορούσαν όλοι να πλησιάσουν τον Θεόν, τον οποίον ημπορούσε να πλησιάσει μόνον εκείνος ο οποίος ημπορούσε, όπως ο Μωυσής να αντιληφθεί την δόξαν του. Ακόμη και πριν απ' αυτά κατά την αρχήν της νομοθεσίας, οι μεν υπόλοιποι εκρατούντο κάτω από το όρος με σάλπιγγες, αστραπές, βροντές και σκότος και το όρος το οποίον εκαπνίζετο ολόκληρον και με φοβεράς απειλάς ότι «και ζών ακόμη εάν ακουμπούσε εις το όρος θα ελιθοβολείτο» και με παρόμοια φοβερά πράγματα, και ήτο δι' αυτούς πολύ σημαντικόν το να ακούσουν μόνον την φωνήν του Θεού αφού είχαν εξαγνισθεί πολύ καλά, ο Μωυσής δε και ανεβή εις το όρος, και εισήλθε μέσα εις την νεφέλην, και παραλαμβάνει τον νόμον, και δέχεται τας πλάκας. Δια μεν τον πολύν λαόν τας πλάκας του γράμματος, δι' εκείνους δε οι οποίοι ξεχωρίζουν από τους πολλούς και ευρίσκονται πιο ψηλά, τας πλάκας του πνεύματος.

Ακούω δε και περί του Ναβάρ και του Αβιούδ, ότι λόγω του ότι εθυμίασαν με πυρ διαφορετικό (από εκείνο που τους είχε δώσει ο Θεός) κατεκάησαν από τέτοιο πυρ, τιμωρηθέντες κατά τον τρόπον με τον οποίον είχαν ασεβήσει και εις τον τόπον και κατά τον χρόνο κατά τον οποίον διέπραξαν την ασέβειαν. Και ούτε ο πατήρ των ο Ααρών δεν ημπόρεσε να τους σώσει, ο οποίος μετά τον Μωυσήν ήρχετο δεύτερος ως προς τας σχέσεις με τον Θεόν. Γνωρίζω δε και τον Ηλεί τον ιερέα και λίγο μετά απ' αυτόν τον Οζάν, εκ των οποίων ο μεν πρώτος ετιμωρήθη δια την παρανομίαν την οποίαν έκαναν τα παιδιά του, να παίρνουν δηλαδή κρέατα από τας θυσίας πριν από την κατάλληλον στιγμήν, έστω και αν αυτή την ασέβειαν την είχεν αποδοκιμάσει και τους είχεν επιπλήξει πολλές φορές δι' αυτήν, ο δε δεύτερος επειδή ακούμπησε μόνον την κιβωτόν η οποία είχε παρασυρθεί από τον μόσχον. Και έσωσε μεν την κιβωτόν αλλά ο ίδιος απέθανεν, δια να διαφυλαχθεί ο σεβασμός προς τον Θεόν δια της κιβωτού.

Γνωρίζω δε εγώ ότι ούτε τα σωματικά ελαττώματα των ιερέων, ούτε εκείνα των προσφερομένων προς θυσίαν ζώων μένουν ανεξέταστα, αλλά θεωρείται σωστό να προσφέρονται σφάγια χωρίς ελαττώματα από αρτιμελείς ιερείς, πράγμα το οποίο, όπως νομίζω είναι σύμβολο της τελειότητας της ψυχής. Δεν είναι επίσης επιτρεπτό εις όλους να εγγίζουν την στολήν του ιερέως ή κάποιο από τα άλλα ιερά σκευή. Ούτε επίσης είναι επιτρεπτόν να καταναλίσκονται τα σφάγια των θυσιών από άνθρωπον αναρμόδιον και εις χρόνον άκαιρον. Ούτε να απομιμήται κανείς το έλαιον της χρήσεως ή το θυμίαμα το σύνθετον, ούτε να εισέρχεται εις το ιερόν, εκείνον ο οποίος δεν είναι καθαρός και από τα πιο ασήμαντα και κατά το σώμα και κατά την ψυχή.

Όσον θάρρος απαιτείται να διαθέτει κανείς δια να εισέλθει εις τα άγια των αγίων, εις τα οποία επιτρέπετο να εισέλθει μόνον ένας και μιαν μόνον φορά κάθε χρόνο, άλλο τόσο πρέπει να έχει δια να ημπορεί να βλέπει πάντοτε ή να εγγίζει το καταπέτασμα ή το ιλαστήριον ή την κιβωτόν ή τα χερουβίμ.

Επειδή λοιπόν εγώ τα εγνώριζα αυτά, καθώς επίσης και το ότι κανείς δεν είναι αντάξιος του μεγάλου και Θεού, ο οποίος είναι θύμα ταυτοχρόνως και αρχιερεύς, εφόσον δεν προσέφερε πρώτα τον εαυτόν του ζωντανόν και αγίαν θυσίαν προς τον Θεόν, εφόσον

δεν προσέφερε την λογικήν και ευπρόσδεκτον λατρείαν προς αυτόν, και εφόσον δεν προσέφευρεν εις τον Θεόν θυσίαν δοξολογίας και πνεύμα συντετριμμένον, την μοναδικήν δηλαδή θυσίαν, την οποίαν ζητεί από ημάς εκείνος ο οποίος προσέφερε δι' ημάς τα πάντα, πως θα ημπορούσα να πάρω το θάρρος και να του προσφέρω την εξωτερικήν θυσίαν, η οποία αποτελεί αντίγραφον των μεγάλων μυστηρίων; Ή πως θα ημπορούσα να ενδυθώ το σχήμα και να λάβω το όνομα του ιερέως, προτού κάμω ικανά προς τούτο τα χέρια μου με έργα αγαθά; Προτού να συνηθίσω τα μάτια μου να βλέπουν καθαρά την δημιουργία και να θαυμάζει μόνον τον κτίστην και να μη ζημιώνει τον Δημιουργόν; Προτού να ανοίξουν αρκετά τα αυτιά μου από την διδασκαλίαν του Κυρίου και πριν αποκτήσω αυτί, το οποίο να μην είναι βαρήκοον, και χρυσό σκουλαρίκι δεμένον με πολύτιμον λίθον, λόγον δηλαδή σοφού εις αυτί πρόθυμον να τον ακούσει; Προτού να ανοίξω το στόμα, τα χείλη και την γλώσσαν μου, το μεν στόμα δια να ελκύσω πνεύμα, ή δια να το διαπλατύνω δια να το γεμίσω με το πνεύμα των μυστηρίων και των δογμάτων τα οποία λαλούνται, τα δε χείλη διά να τα δέσω με την θείαν αίσθησιν, δια να το ειπώ με τους λόγους της Σοφίας, η διά να τα λύσω κατά τον κατάλληλον χρόνον, θα προσέθετα εγώ και, τέλος την γλώσσαν διά να γεμίσει από αγαλλίασιν και να γίνει όργανον θείας μελωδίας, το οποίον παίζει δια να δοξάσει, και αρχίσει από τον βαθύν όρθρον δια να σταματήσει αφού θα έχει κολλήσει εις τον λάρυγγα από την κούρασιν; Προτού σταθούν τα πόδια μου επάνω εις την πέτραν, αφού θα έχουν γίνει όμοια με πόδια ελαφιού, και προτού κατευθυνθούν τα βήματα μου προς τον Θεόν χωρίς να λοξοδρομούν έστω και κατ' ελάχιστον; Προτού γίνει το κάθε μέλος μου όπλον δικαιοσύνης και προτού αποβάλω κάθε είδος νεκρώσεως, η οποία θα καταποθεί από την ζωήν και θα υποχωρήσει προ του πνεύματος;

Ποιος, ενώ δεν έχει ακόμη πυρποληθεί η καρδιά του από τα αγνά και φλογερά λόγια του Θεού δια της διανοίξεως εις αυτόν των Γραφών δια της μελέτης, ούτε έχει γράψει τα λόγια αυτά τρεις φορές εις όλην την έκταση της καρδιάς του, ώστε να αποκτήσει νουν Χριστού, ούτε ημπόρεσε να εισέλθει εις το εσωτερικόν των αποκρύφων δια τους πολλούς και αοράτων και σκοτεινών θησαυροφυλακίων, ώστε να ιδεί τον πλούτον ο οποίος κρύβεται εις αυτά και να ημπορεί να κάνει και άλλους πλούσιους, συγκρίνων τα πνευματικά με άλλα πνευματικά;

Ποιος, ενώ δεν έχει ιδεί ακόμη, όπως αξίζει να ιδεί κανείς, την ωραιότητα του Κυρίου, και ενώ δεν έχει επισκεφτεί τον ναόν αυτού, ή, καλύτερα ενώ δεν έχει γίνει ναός του ζώντος Θεού και ζωντανή κατοικία του Χριστού κατά το πνεύμα; Ποιος ενώ δεν έχει αντιληφθεί ακόμη την ομοιότητα μεταξύ των τύπων και της αλήθειας, αλλά και την διαφοράν των, και ενώ δεν έχει απομακρυνθεί από τους τύπους ούτε έχει πλησιάσει την αλήθειαν, δια να υπηρετήσει την νεότητα του πνεύματος αφού θα έχει αποφύγει την παλαιότητα του γράμματος, και δια να μεταβεί καθαρά πλέον εις την χάρη, απομακρυνόμενος από τον νόμον, η πνευματική ολοκλήρωση του οποίου έγκειται εις την κατάργησιν του σώματος;

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 1ος , ΣΕΛ. 187-193)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	3 Ιουνίου	:	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Παύλου και Βαρνάβα
Δευτέρα	4 Ιουνίου	:	ΣΤΡΟΥΜΠΙ
Κυριακή	10 Ιουνίου	:	ΚΟΙΛΗ
Κυριακή	10 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΜΕΣΟΓΗ
Δευτέρα	11 Ιουνίου	:	ΛΕΥΚΩΣΙΑ
Κυριακή	17 Ιουνίου	:	ΣΙΜΟΥ
Κυριακή	24 Ιουνίου	:	ΧΛΩΡΑΚΑ
Πέμπτη	28 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Παύλου και Βαρνάβα
Παρασκευή	29 Ιουνίου	:	ΠΑΧΝΑ ΚΑΤΩ
Παρασκευή	29 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Αποστόλου Παύλου

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	3 Ιουνίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	10 Ιουνίου	:	ΔΡΥΝΙΑ
Κυριακή	17 Ιουνίου	:	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ
Παρασκευή	29 Ιουνίου	:	ΑΡΓΑΚΑ
Παρασκευή	29 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Αποστόλου Παύλου

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 10 Ιουνίου : ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ

Κυριακή 17 Ιουνίου: ΦΟΙΝΙ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 3 Ιουνίου : ΜΗΛΙΟΥ

Κυριακή 10 Ιουνίου : ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 10 Ιουνίου : ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ

Κυριακή 17 Ιουνίου : ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ

Κυριακή 24 Ιουνίου : ΑΧΕΛΕΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 3 Ιουνίου : ΠΕΝΤΑΛΙΑ

Κυριακή 10 Ιουνίου: ΣΚΟΥΛΛΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 10 Ιουνίου : ΑΝΑΡΙΤΑ

Κυριακή 17 Ιουνίου : ΤΙΜΗ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 3 Ιουνίου: ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα

Κυριακή 10 Ιουνίου: ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ 2012

ΕΤΟΣ ΛΓ΄

ΑΡ.384

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' κορ. ΙΒ' 27 - ΙΓ' 8

Ευαγγέλιο: Ματθ. Η' 5 - 13

1 Ιουλίου 2012

«Κύριε, ο παίς μου βέβληται εν τη οικία παραλυτικός δεινώς βασανιζόμενος »

Μεγάλο διδάγμα χριστιανικής αγάπης, αλληλεγγύης και συμπεριφοράς προς τους αρρώστους και πάσχοντες, μας παρέχει σήμερα ο ειδωλόλατρης εκατόνταρχος του ιερού Ευαγγελίου, αγαπητοί μου αδελφοί. Ο δούλος του είναι κατάκοιτος στο σπίτι παραλυτικός και βασανίζεται τρομερά από πόνους. Και παρόλο ότι είναι ειδωλόλατρης, σπλαχνίζεται τον δούλο του, τον πονεί και ενδιαφέρεται για τον πονεμένο και σοβαρά τραυματισμένο αυτόν άνθρωπο. Έρχεται στο Χριστό και με πολλή ταπείνωση και θερμή πίστη, ζητά την θαυματουργική επέμβαση του Κυρίου για τη θεραπεία του. Η ευσεβής καρδιά του εκατοντάρχου συμπάσχει με τον δούλο του. Γι' αυτό και δεν βρίσκει κανένα εμπόδιο να τον χωρίζει από αυτόν. Δείχνει αγάπη και πατρικό ενδιαφέρον για τον άρρωστο υπηρέτη του. Δείχνει ακόμα πίστη ακράδαντη στη δύναμη του Χριστού. «Κύριε», λέει στον Ιησού, « ο παίς μου βέβληται εν τη οικία παραλυτικός δεινώς βασανιζόμενος ». Τα λόγια αυτά δείχνουν ένα άνθρωπο με άπειρη αγάπη και στοργή και ενδιαφέρον και πατρική φροντίδα για ένα φτωχό και έρημο και αβοήθητο πλάσμα. Γι' αυτό και ο εκατόνταρχος με το παράδειγμά του μας διδάσκει ποια πρέπει να είναι η συμπεριφορά μας προς τους πάσχοντες και αδύνατους συνανθρώπους μας.

Ο εκατόνταρχος, όπως είπαμε και πιο πάνω, είναι ειδωλόλατρης. Σαν τέτοιος θα μπορούσε να πετάξει έξω από το σπίτι του τον δούλο του. Θα μπορούσε επίσης να αδιαφορήσει και να τηρήσει σκληρή στάση απέναντί του. Δεν το κάμνει όμως. Τουναντίον, βλέπουμε μια ανιδιοτελή αγάπη και στοργή και ενδιαφέρον και πατρική φροντίδα για τον φτωχό και έρημο και αδύνατο αυτό πλάσμα. Και ενώ δεν έχει μεγαλώσει και δεν έχει ζυμωθεί με τις παραδόσεις και τις διδασχές της αληθινής πίστευς στον ένα Θεό, ο άνθρωπος αυτός έχει επίγνωση ανεξήγητη και ταπείνωση μοναδική. Θεωρεί τον εαυτό του ανάξιο της παρουσίας του Κυρίου στο σπίτι του και συναισθάνεται την αμαρτωλότητά του στη θέα της ακτινοβόλου αγιότητας του Χριστού. Συναισθάνεται ακόμα την μεγαλειότητά Του και κατανοεί ότι ο Κύριος έχει εξουσία πάνω στη ζωή και την υγεία των ανθρώπων. Και δεν ζητά από Αυτόν να παρακαλέσει, αλλά να διατάξει τη θεραπεία του δούλου του. Δείχνει λοιπόν μια μεγάλη πίστη, μια πίστη που θαυμάζει ο Κύριος και την επαινεί δημόσια.

Αυτή την συμπεριφορά και ανιδιοτελή αγάπη, θα πρέπει να δείχνουμε κι εμείς, απέναντι στους πονεμένους αδελφούς μας, που στην εποχή μας είναι πολλοί. Θα πρέπει να βλέπουμε από κοντά τον άρρωστο, τον αδύνατο και απροστάτευτο άνθρωπο, οποιοσδήποτε κι αν είναι αυτός, που μπορεί να είναι ο πατέρας μας, η μητέρα μας, ο αδελφός μας, ο φίλος μας, ο συγγενής μας. Τότε βέβαια έρχεται φυσική η προσφορά της αγάπης μας και αυτόματα εκδηλώνεται από μας ενδιαφέρον για την θεραπεία και προστασία τους. Μπορεί όμως ο άρρωστος ή ταλαιπωρημένος άνθρωπος να μην είναι συγγενής και οικείος μας, ούτε φίλος, ούτε καν γνωστός μας. Μπορεί ακόμα να είναι άνθρωπος ιδιότροπος, παράξενος και γκρινιαρής και ενοχλητικός σε βαθμό ανυπόφορο. Όσο όμως ξένος και αν είναι σε μας δεν παύει από του να είναι άνθρωπος, πλάσμα του Θεού και επομένως αδελφός μας. Θα πρέπει να του φερόμαστε σαν να είναι αδελφός μας, να τρέχουμε κοντά του, να καθόμαστε δίπλα του να τον παρηγορούμε, να τον ενθαρρύνουμε, να τον προστατεύουμε και να του δείχνουμε όλη την αγάπη και την στοργή μας.

Έπειτα η συμπεριφορά μας θα πρέπει να είναι και συμπεριφορά ταπείνωσης και υπομονής. Θα πρέπει να γίνουμε άνθρωποι υπομονής, πραότητας και ταπεινοφροσύνης και να καλλιεργούμε μέσα μας τις αρετές της ευγένειας, της αγάπης και της αυτοθυσίας. Και είναι φυσικό επακόλουθο όταν υπάρχει αγάπη και στοργή να ακολουθεί αναπόφευκτα η ταπείνωση με την μακροθυμία και την υπομονή. Γιατί μόνο η αγάπη γνωρίζει να ταπεινώνεται, να συγκαταβαίνει, να ανέχεται, να υπομένει και να μακροθυμεί. Για τούτο ταπεινώνεται η μητέρα μπροστά στο παιδί της και ανέχεται όλες τις ιδιοτροπίες του και του προσφέρει κάθε είδους υπηρεσία και εξυπηρέτηση επειδή το αγαπά. Το ίδιο συμβαίνει και με τα παιδιά. Ταπεινώνονται και μακροθυμούν και συγκαταβαίνουν και ανέχονται όλα τα παράξενα των γονιών τους επειδή τους αγαπούν. Ταπεινώνεται και ο εκατόνταρχος και μονολότι Ρωμαίος αυτός και αξιωματούχος, έρχεται κοντά στον Χριστό και τον προσκυνά και τον ικετεύει να θεραπεύσει τον δούλο του γιατί πράγματι τον αγαπά.

Τέλος η συμπεριφορά μας θα πρέπει να είναι συμπεριφορά θερμής πίστης και πολλής προσευχής. Ο εκατόνταρχος φαίνεται πρωτύτερα να έτρεξε σε γιατρούς και να ζήτησε τη βοήθεια της επιστήμης. Θα χρησιμοποίησε ανθρώπους και φάρμακα και εγχειρήσεις και θεραπείες και κάθε δυνατό μέσο προς εξυπηρέτηση και βοήθεια του δούλου του. Και ήταν φυσικό και ορθό και αναγκαίο να το κάνει. Όταν όμως στο τέλος βλέπει ότι όλα αυτά τα μέτρα, δηλαδή η ιατρική και τα φάρμακα δεν φέρνουν καμιά βελτίωση στον άρρωστο του, έρχεται στο Χριστό και με πολλή ταπείνωση και θερμή πίστη, ζητά την θαυματουργική επέμβαση του Κυρίου για τη θεραπεία του. Και τότε δύναμη έχει η πίστη του, που κάμνει τον Χριστό να θαυμάσει και να φωνάζει δυνατά προς όλους το «Αμήν λέγω υμίν, ουδέ εν τω Ισραήλ τοσαύτην πίστιν εύρον».

Αδελφοί μου ! Ο εκατόνταρχος με την θερμή πίστη, την πολλή προσευχή, την ταπείνωση και την υπομονή, μας δείχνει τον δρόμο της θεραπείας του σώματος και της σωτηρίας της ψυχής μας. Μας διδάσκει επίσης ότι θα πρέπει να δείχνουμε αγάπη και στοργή και πρόθυμη βοήθεια στους πάσχοντες και αδύνατους συνανθρώπους μας και ότι θα πρέπει να τους βλέπουμε σαν αγαπητούς μας αδελφούς και σαν μέλη της οικογένειάς μας και όχι σαν ξένους. Τέλος μας διδάσκει ότι για την επιτυχία του στόχου αυτού χρειάζεται αγάπη, ταπείνωση, υπομονή και πίστη. Πίστη στον Χριστό που να είναι τέτοια ώστε να μη λησμονούμε ποτέ ότι ο Κύριος είναι ο γιατρός των ψυχών και των σωμάτων, ο προστάτης των αδικουμένων, ο υπερασπιστής των φτωχών και αδυνάτων, ο χορηγός και ο δοτήρας των πάντων. Γι' αυτό και πρώτα έχουμε υποχρέωση αλλά και καθήκον να προστρέχουμε στον Θεό και ύστερα στους ανθρώπους. Πρώτα με την πίστη κι ύστερα ή έστω παράλληλα με την επιστήμη. Πρώτα με την προσευχή και μετά και ταυτόχρονα με τα φάρμακα και τα ανθρώπινα μέσα. Αν στο υπόλοιπο της ζωής μας ενεργήσουμε έτσι να είμαστε βέβαιοι ότι θα ζούμε ευτυχισμένα αλλά και στην άλλη ζωή θα απολαμβάνουμε όλα τα αγαθά της αιωνιότητας.

† **Ηγούμενος Χρυσορροΐατΐσης κ. Διονύσιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ι' 1-10

Ευαγγέλιο: Ματθ. η' 28-θ' 1

8 Ιουλίου 2012

«Και ιδού πάσα η πόλις εξήλθεν εις συνάντησιν τω Ιησού, και ιδόντες αυτόν παρεκάλεσαν όπως μεταβή από των ορίων αυτών» (Ματθ. η' 34).

Τραγική η κατάσταση, όπως παρουσιάζεται σήμερα στη χώρα των Γεργεσινών. Τραγική η κατάσταση, τόσο σε ατομικό, όσο και σε επίπεδο κοινωνικό. Όλοι έχουν κυριαρχηθεί από το διάβολο. Οι δυο, φοβεροί στην όψη και επιθετικοί στη συμπεριφορά. Οι πολλοί, φοβεροί στα έργα και εξίσου επιθετικοί στη συμπεριφορά. Οι δυο έχουν χάσει το όνομά τους, αλλά και την αυτονομία τους. Μιλούν εξ' ονόματος, αλλά παρά την φαινομενική «παντοδυναμία» τους, στο τέλος αναγνωρίζουν την ανωτερότητα του Ιησού ως Υιού του Θεού. Αναγνωρίζουν την ανωτερότητα του Ιησού, υποκλίνονται στη δύναμη του, αλλά δεν εγκαταλείπουν το καταστροφικό τους έργο. Για τούτο και ζητούν την άδεια για να πάνε στο κοπάδι των χοίρων.

Οι πολλοί δε συνειδητοποιούν ότι η καταστροφή είναι σαν προειδοποίηση και ταυτόχρονα έλεγχος για την αμαρτωλότητα τους, μια και μετέτρεψαν συνειδητά σε επάγγελμα την παράβαση του νόμου του Θεού. Αντί να αντιληφθούν ότι η αμαρτία δεν είναι ποτέ κέρδος, και ότι στο τέλος «πάσα παράβασις και παρακοή» λαμβάνει «ένδικον μισθαποδοσίαν», οι ίδιοι συνέχισαν το αυτοκαταστροφικό τους έργο. Για τούτο και παρακάλεσαν τον Ιησού να φύγει από την περιοχή τους. Είναι τραγικό, όχι ένας ή δυο, ούτε δέκα, αλλά «πάσα η πόλις» παρεκάλεσαν τον Ιησού να φύγει από την περιοχή τους.

Στο σύνολο τους οι άνθρωποι της αμαρτίας οριοθετούν την κυριαρχία τους πάνω στους άλλους ανθρώπους. Και οι δυο κατηγορίες διατυπώνουν αυτή την αντίληψη. Οι μεν δαιμονισμένοι με το «ήλθες ώδε», οι δε κατά τα άλλα υγιείς και «αξιοπρεπείς» με την παράκλησιν όπως «μεταβεί από των ορίων αυτών». Και οι μεν και οι δε προσπαθούν να κρατήσουν το έδαφος για τον εαυτό τους. Εκτοπίζουν το Θεό με το αιτιολογικό ότι η παρουσία του είναι είτε βασανιστική, είτε ζημιογόνα.

Κοινωνικά επικίνδυνη η στάση και των δυο κατηγοριών. Οι πρώτοι το επιβεβαίωσαν με την ως τώρα συμπεριφορά τους. Οι δεύτεροι δεν έδωσαν καμιά προειδοποίηση, για τούτο και είναι περισσότερο επικίνδυνοι. Και οι μεν και οι δε όντας απογυμνωμένοι από τη χάρη του Θεού οδηγούνται σε συμπεριφορές επικίνδυνες αλλά και καταστροφικές τόσο για τους ίδιους όσο και για το περιβάλλον τους πολλές φορές οι θεωρούμενοι ως «επικίνδυνοι» προκαλούν λιγότερους κινδύνους, γιατί δίνουν τη δυνατότητα στους άλλους να προσέχουν, παίρνοντας μέτρα προφύλαξης. Αντίθετα οι «τυπικά αξιοπρεπείς» εμπνέουν αρχικά εμπιστοσύνη και όταν εκδηλωθούν τα πραγματικά τους αισθήματα, τότε πλέον δεν αφήνουν κανένα περιθώριο αντίδρασης με αποτέλεσμα η πτώση να είναι μοιραία και η καταστροφή να είναι ανεπανόρθωτη και ολοκληρωτική. Τέλος οι αναγνωρισμένοι ως «επικίνδυνοι» μπορούν να διακρίνουν τα περιορισμένα όρια των δυνατοτήτων σε σχέση με τις απεριόριστες δυνατότητες του Θεού, όπως έγινε σήμερα με τους δυο δαιμονισμένους των Γεργεσινών. Αντίθετα οι ύπουλα φερόμενοι, ως «κύριοι και αξιοπρεπείς», λόγω της απληστίας τους, συμπεριφέρονται ως παντοδύναμοι και άρα ότι είναι πάνω από το νόμο του Θεού και των ανθρώπων. «Τι ημίν και σοι Ιησού υιέ του Θεού; Ήλθες προκαιρού βασανίσαι ημάς; Με μια φωνή αναγνώρισαν τον Ιησού ως Υιό Θεού. Αναγνώρισαν ότι επιτελούν διαφορετικό έργο και ομολόγησαν την αδυναμία τους. Οι ως τώρα «πανίσχυροι» στα μάτια των ανθρώπων τρέμουν μπροστά στη δύναμη και την παρουσία του Θεού. Όμως, παρά το ότι

αναγνωρίζουν την υπεροχή της δυνάμεως του Θεού και την ίδια στιγμή ομολογούν την αδυναμία τους, εντούτοις δεν μετανοούν, ούτε και επιδιώκουν τη σωτηρία. Αντίθετα, άτρεπτοι πια προς το καλό, επιμένουν στο καταστροφικό τους έργο, έστω και αν αυτό ζημιώνει τους ως τώρα συνεργάτες τους. Για τούτο και ζητούν από τον Ιησού να τους επιτρέψει να μπουκωθούν στο κοπάδι των χοίρων.

Ο Ιησούς επέτρεψε στους δαίμονες να μπουκωθούν στο κοπάδι των χοίρων, όχι γιατί υποχώρησε στις απαιτήσεις τους, αλλά γιατί ήθελε να στείλει ένα μήνυμα στους ανθρώπους, ότι ο ίδιος ελευθερώνει, σε αντίθεση με τους δαίμονες που καταστρέφουν. παράλληλα προειδοποίησε τους παραβάτες του νόμου του Θεού και τους κάλεσε σε μετάνοια.

Δυστυχώς, ούτε η καταστροφή, αλλά ούτε και απελευθέρωση των δυο πρώην δαιμονισμένων δεν παρακίνησε σε μετάνοια τους κατοίκους των Γεργεσηνών. Αντίθετα παρακάλεσαν τον Ιησού να φύγει από την περιοχή τους.

Δαίμονες και άνθρωποι παρακαλούν τον Ιησού. Οι μεν πρώτοι για να φύγουν οι ίδιοι, οι δε δεύτεροι για να φύγει ο Ιησούς, έστω και αν αυτό τους οδηγούσε όλους στην αυτοκαταστροφή. Δαίμονες και άνθρωποι παρακαλούν τον Ιησού για διαφορετικό λόγο ο καθένας. Όμως κανένας από αυτούς δε ζητά βοήθεια και σωτηρία.

Δυστυχώς η εποχή μας δε διαφέρει από εκείνη των Γεργεσηνών. Οι συνεχιζόμενοι τοπικοί πόλεμοι, οι αυξανόμενες επιθέσεις αυτοκτονίας, αλλά και οι θλιβερές εικόνες μέσα και έξω από τα γήπεδα επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές. Με πια «λογική» καταστρέφουν περιουσίες και τραυματίζουν επικίνδυνα άλλους ανθρώπους; Τι να πούμε για το οικονομικό έγκλημα που συντελείται στις μέρες μας. Άνθρωποι και λαοί οδηγούνται καθημερινά στην εξαθλίωση και τον αργό θάνατο. Παρά ταύτα όμως κανένας δεν ευαισθητοποιείται αλλά και κανένας δεν διορθώνεται και δε μετανοεί. Αντί οι δοκιμασίες να γίνουν για τον καθένα από εμάς αφορμή για βελτίωση ζωής και συμπεριφοράς, αντίθετα, πολλές φορές τα βάζουν με και με το Θεό. Ας μην ξεχνούμε το του Αποστόλου Παύλου «Ον αγαπά κύριος παιδεύει, μαστιγοί δε πάντα υιόν ον παραδέχεται» (Εβρ. ιβ' 6).

Αδελφοί μου, θλιβερή η κατάσταση των δαιμονισμένων όμως θλιβερότερη είναι η συμπεριφορά των Γεργεσηνών. Γιατί, οι μεν πρώτοι δεν ελέγχουν τον εαυτό τους, οι δεύτεροι όμως ενήργησαν εν γνώσει τους και συνειδητά ζήτησαν από τον Ιησού να φύγει από την περιοχή τους. Η μεγαλύτερη τραγωδία των Γεργεσηνών δεν ήταν η οικονομική καταστροφή, αλλά η συνειδητή και καθολική απόρριψη της προσφοράς του Θεού για σωτηρία. Στη διάρκεια της ζωής μας βιώσαμε ή και βιώνουμε, άλλος πολύ και άλλος λιγότερο μια δοκιμασία. Ποια η δική μας αντίδραση; Μπορούμε να πούμε: Κύριε σε ευχαριστούμε για όλα. Καλοδεχούμενη η επίσκεψη σου, έστω και μέσα από τις δοκιμασίες. Σε παρακαλούμε βοήθησε μας να αντέξουμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Απόστολος: Τит. γ' 8-15

Ευαγγέλιο: Ματθ. ε' 14-19

15 Ιουλίου 2012

«Ούτω λαμψάτω το φως υμών έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως ιδωσιν υμών τα καλά έργα»

«Ούτω λαμψάτω το φως υμών έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως ιδωσιν υμών τα καλά έργα και δοξάσωσι τον πατέρα υμών τον εν τοις ουρανοίς». Αυτά μεταξύ άλλων, μας είπε ο Κύριος στο σημερινό Ευαγγέλιο.

Άλλη φορά είπε, ότι Εκείνος είναι το φως του κόσμου και ότι εκείνος που τον ακολουθεί δεν θα υπάρχει κίνδυνος να βαδίσει στο σκοτάδι, διότι τον φωτίζει ο Χριστός και θα έχει «το φως της ζωής». Σήμερα ακούσαμε να λέγει στους Μαθητές Του, αλλά και σε όλους εμάς τους Χριστιανούς, «υμείς έστε το φως του κόσμου». Όπως η Σελήνη και τα αστέρια παίρνουν φως από τον Ήλιο και λάμπουν σαν φώτα, έτσι και σεις θα παίρνετε φως από εμέ και θα λάμπετε, θα σίτε φώτα, μέσα στο σκοτάδι του κόσμου των απίστων.

Αλλά προσέξτε, λέγει, πως θέλω να λάμπετε. Όχι με λόγια, αλλά με έργα. Λόγια έλεγαν και οι Φαρισαίοι αλλά ήταν λόγια μόνο. Λόγια ψεύτικης αρετής και υποκρίσεως. Εγώ θέλω έργα. Τα έργα σας να λάμπουν. Και τα λόγια, βέβαια να τα προσέχετε, αλλά πολύ περισσότερο τα έργα.

Και άλλη φορά μίλησε ο Κύριος για έργα, λέγοντας ότι το καλό δέντρο φαίνεται από τους καρπούς που κάνει. Κατά παρόμοιο τρόπο, τους ανθρώπους «εκ των καρπών αυτών γνώσεσθε αυτούς». δηλαδή από τα έργα τους θα τους καταλάβετε.

Τα έργα σας δεν θα φωτίζουν μόνο την κοινωνία αλλά θα δοξάζουν τον Θεό. Όταν βλέπουν τα καλά έργα σας οι άνθρωποι θα αναγνωρίζουν ότι από την πίστη σας προέρχονται και θα αναγνωρίζουν σαν πηγή των καλών έργων σας τον Θεό και θα τον δοξάζουν. Αν απεναντίας τα έργα σας είναι σκοτεινά, είναι έργα αμαρτίας, θα προσβάλλετε τον Θεό, τον οποίον λέγετε ότι πιστεύετε και ακολουθείτε. Τότε, όχι μόνον δεν δοξάζετε τον Θεό αλλά τον προσβάλλετε, τον βλασφημείτε. Κάμετε, ώστε να «βλασφημείται το όνομα του Θεού εν τοις έθνεσι», δηλαδή από τους ειδωλολάτρες ή άλλους απίστευτους.

Να λάμπουν τα έργα μας και για έναν ακόμη σπουδαιότατο λόγο. Για να δίνουμε καλό παράδειγμα στους άλλους. Το παράδειγμα της πίστεως, της αγάπης, των καλών έργων των πρώτων Χριστιανών συντελούσε κατά μέγα μέρος στη διάδοση της πίστεως, μεταξύ λαών και φυλών, που εθαύμαζαν τον τρόπο της ζωής των και ήθελαν να τους μιμηθούν. Να λάμπουν, λοιπόν, τα έργα μας για να ωφελούνται άνθρωποι και να δοξάζεται ο Θεός. Ας το προσέξουμε αυτό, αγαπητοί μου.

Στον Θεό ανήκει η δόξα. Ο Θεός είναι ο μόνος Άγιος, ο μόνος Παντοδύναμος, ο μόνος Πάνσοφος, ο μόνος αιώνιος. Αυτός ο ίδιος «αφάνταστη δόξα», αυτός το Φως, αυτός η ζωντανή δύναμη, η θερμή αγάπη για μας. Δοξάζουν τον Θεό οι Άγγελοι, τον δοξάζει όλη η κτίσις με την πανσοφία και σκοπιμότητα

που είναι φτιαγμένη και μένει ακατάλυτη εις τους αιώνας. Και λέγοντας ότι δοξάζουμε και πρέπει να δοξάζουμε τον Θεό, δεν εννοούμε ότι προσθέτουμε εμείς τίποτα στην δόξα την οποία έχει, όπως δεν μπορούμε να προσθέσουμε και παραπάνω λαμπρότητα και φως στον ήλιο, αλλά εννοούμε, ότι αναγνωρίζουμε και ομολογούμε ότι αυτός είναι η αληθινή δόξα, ότι είναι δική του, του ανήκει η δόξα. «Σοι γαρ πρέπει και εποφείλεται η παρά πάντων δοξολογία», λέγει μια ευχή της θείας Λειτουργίας του Αγίου Ιακώβου.

Οι Άγγελοι ημέρα και νύκτα υμνούν και δοξάζουν τον Θεό. Και όμως, εμείς οι άνθρωποι θα έπρεπε, αν ήτο δυνατό και περισσότερο από τους Αγγέλους να υμνούμε τον Θεό, διότι οι Άγγελοι δεν είχαν και δεν έχουν ανάγκη σωτηρίας. Αυτοί δεν αμάρτησαν, ούτε με το προπατορικό αμάρτημα, ούτε με τα καθημερινά αμαρτήματα όπως εμείς. Για μας ήρθε ο Χριστός στον κόσμο, για μας σταυρώθηκε, εμάς έσωσε. Πόσο περισσότερο, λοιπόν, θα έπρεπε, εμείς να ευχαριστούμε και να δοξάζουμε τον Θεό! Και επειδή ζούμε στον κόσμο και δεν μπορούμε να δοξάζουμε με ύμνους τον Θεόν όπως τον δοξάζουν οι Άγγελοι, τουλάχιστον να αφοσιωθούμε με πίστη σ' Εκείνον και να τον δοξάζουμε με τα έργα μας. Αυτό ζητά από εμάς ο Κύριος, όταν λέγει «ούτω λαμψάτω το φως υμών έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως ίδωσιν υμών τα καλά έργα και δοξάσωσι τον πατέρα υμών τον εν τοις ουρανοίς».

Αλλά ας θαυμάσουμε και στο σημείο αυτό την αγάπη του Θεού. Πως ανταποδίδει την δόξα σε εκείνους που τον δοξάζουν. Το λέγει ο ίδιος. «Τους δοξάζοντας με δοξάσω». Και δεν συγκρίνεται η δόξα τον οποία δίνει ο Θεός στον άνθρωπο. Εμείς τον δοξάζουμε στην γη. Εκείνος μας ανταποδίδει δόξα στους Ουρανούς. Εμείς με κάτι προσωρινό, λόγο ή έργο, ακόμη και με μαρτυρικό θάνατο. Εκείνος με δόξα που θα είναι για μας αιώνια και ατελεύτητη. Έτσι, η δόξα του Θεού θα γίνει και δόξα δική μας «όταν έλθει ο Κύριος εν τη δόξη αυτού μετά των Αγγέλων των Αγίων». Αμήν.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 27-35

22 Ιουλίου 2012

«Κατά την πίστιν υμών γεννηθήτω υμίν» (Ματθ. θ' 29).

Διπλό θαύμα μας διηγείται το σημερινό ευαγγέλιο. Θεραπεία δύο τυφλών και ενός δαιμονισμένου κωφάλαλου. Διπλό θαύμα που επιβεβαιώνει από τη μια τη φθορά της ανθρώπινης φύσεως, εξ' αιτίας της αμαρτίας και από την άλλη την αποκάλυψη του Ιησού ως Μεσσία, ως Λυτρωτή. Έτσι, ο άνθρωπος που υπέστη φθορά λόγω της αμαρτίας, δέχεται τη θαυματουργική παρέμβαση του Θεού. Μέσα από την προστακτική εντολή «Γεννηθήτω» αποκαθίσταται ο άνθρωπος στην προ της πτώσεως κατάσταση. Με μια μόνο διαφορά. Τώρα η θεραπεία ενεργοποιείται με τη μεσολάβηση της πίστεως του ανθρώπου.

Γιατί, ο άνθρωπος, όπως θεληματικά οδηγήθηκε στο χώρο της φθοράς, μόνο με τη θέληση του θα μπορεί να βγει από αυτόν. Το παράδοξο δε είναι ότι αυτή την αναγκαιότητα την αισθάνονται μόνο οι σωματικά ασθενείς. Οι θεωρούμενοι «υγιείς» όχι μόνο αποφεύγουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο, αλλά και όταν εκδηλωθεί από άλλους το απορρίπτουν, κατακρίνοντας είτε τον Ιησού, είτε τους θεραπευμένους.

Είναι δε στ' αλήθεια παράδοξο τυφλοί σωματικά να βλέπουν με τα μάτια της ψυχής την παρουσία του Θεού και να επικαλούνται τη βοήθεια του. Ενώ αντίθετα σωματικά υγιείς να βλέπουν το θαύμα και να αρνούνται τη θαυματουργική παρέμβαση του Θεού.

Και οι δυο αυτές καταστάσεις επιβεβαιώνονται μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο. Δυο καταστάσεις φθοράς εξ' αιτίας της αμαρτίας. Οι τυφλοί που αναγνωρίζουν τη Μεσσιανική ιδιότητα του Ιησού και οι Φαρισαίοι που όχι μόνο την αρνούνται, αλλά και τη συκοφαντούν. «Ελέησον ημάς, υιέ Δαυίδ» φωνάζουν με πίστη οι τυφλοί. Μπορεί να στερούνται το σωματικό φως, αλλά το φως της πίστεως φώτισε την ψυχή τους. Μια πίστη που έδειξε υπομονή την ώρα της σιωπής του Ιησού. Μια πίστη που ακολούθησε επίμονα και όταν ρωτήθηκαν αν μπορεί να κάνει το θαύμα με μια φωνή ομολόγησαν «Ναι, Κύριε». Τότε άγγιξε τα μάτια τους και είπε: «Κατά την πίστιν υμών γεννηθήτω υμίν». Όπως το πιστεύετε να σας γίνει.

Η πίστη έφερε το θαύμα. Και η πίστη τους δεν ήταν στιγμιαία εκδήλωση. Ήταν πίστη που καλλιεργήθηκε συστηματικά. Πίστεψαν στα λόγια των Προφητών για το Μεσσία και τις δυνατότητες του και ότι στις μέρες του θα άνοιγαν τα μάτια των τυφλών, κωφοί θα περιπατούσαν και κωφάλαλοι θα μιλούσαν. Δεν λύγισαν μπροστά στη δοκιμασία τους. Αντίθετα καλλιέργησαν την υπομονή και αντί να μοιρολογούν έστρεψαν την προσοχή τους στο Θεό και στήριξαν σ' αυτόν την ελπίδα τους. Με τον τρόπο αυτό βρέθηκαν σε πλεονεκτικότερη θέση από πολλούς σύγχρονους τους όπως τους φαρισαίους, που αντί να χαρούν για τη θεραπεία των συνανθρώπων τους, αντίθετα κατηγορήσαν τον Ιησού σαν... αρχιδιάβολο.

Μέσα από τη δοκιμασία και ιδιαίτερα μέσα από τη θεραπεία επιβεβαιώνονται οι λόγοι του Ιησού, ότι στη ζωή μας θα συναντήσουμε θλίψεις, δοκιμασίες, αλλά να μην απογοητευτούμε. Να έχουμε θάρρος, να κάνουμε υπομονή και με τη δύναμη της προσευχής να στρέψουμε την προσοχή μας στο Θεό. «Πάντα όσα αν αιτήσητε εν τη προσευχή πιστεύοντες λήψεσθε» (Ματθ κα' 22) και «πάντα δυνατά τω πιστεύοντι» (Μαρκ. θ' 23). «Πάντα» όλα είναι κατορθωτά μέσα από τη δύναμη της προσευχής και της πίστεως.

Στ' αλήθεια παρήγορο το μήνυμα, αλλά την ίδια στιγμή μεγάλη κι η δική μας ευθύνη. Γιατί, για το Θεό το θαύμα είναι κατορθωτό και δεδομένο. Για μας όμως, είναι

δεδομένη πίστη μας; Πόσες φορές καταφύγαμε στην προσευχή με τη βεβαιότητα της πίστεως; Πόσες φορές η προσευχή γαλήνεψε την ψυχή μας και με τα προβλήματα άλυτα γύρω μας, μόνο και μόνο γιατί εμπιστευτήκαμε τον εαυτό μας στο Θεό; Το «γενηθήτω το θέλημα σου» έγινε βάλαμο για την ψυχή μας.

Υπάρχουν στιγμές πάλι που την ώρα που ζητούμε το θαύμα, την ίδια στιγμή αποκλείουμε τα θαύματα. Μήπως ανήκουμε κι εμείς στην κατηγορία εκείνη των ανθρώπων τους οποίους ρωτά ο Ιησούς: «Πώς δύνασθε υμείς πιστεύσαι» (Ιωάν. ε' 44). Αλλά και η προειδοποίηση του «εάν μη σημεία και τέρατα ίδητε, ου μη πιστεύσητε» (Ιωάν. δ' 48). Αν δε δείτε εσείς σημεία και τέρατα, δεν πρόκειται να πιστέψετε.

Η πίστη δεν λειτουργεί στη σκιά του φόβου ή της αγωνίας. Η πίστη είναι κατάθεση ψυχής. Η πίστη είναι ακόμα η εμπιστοσύνη που εκφράζεται μέσα από την υπομονή την ώρα της δοκιμασίας. Η πίστη είναι φως που φωτίζει και ηρεμεί την ώρα της καταιγίδας. Η πίστη είναι δύναμη που μας σπρώχνει σε δοξολογία την ώρα της δοκιμασίας, όπως έγινε με τον Παύλο και τον Σίλα στην φυλακή των Φιλιππων. Η πίστη, είναι η ασάλευτη ελπίδα πως ο Θεός που έδωσε την υπόσχεση, έχει και την δύναμη να την εκπληρώσει (Ρωμ. δ' 21). Κατά τον Απόστολο Παύλο «κι η ελπίδα τελικά δεν απογοητεύει. Μάρτυρες γι' αυτό η αγάπη του Θεού, με την οποία το Άγιο Πνεύμα που μας δόθηκε γέμισε και ξεχειλίσε τια καρδιές μας» (Ρωμ. ε' 5).

Το ότι η «ελπίς ου καταισχύνει» επιβεβαιώθηκε με τη σημερινή θεραπεία του κωφάλαλου και των τυφλών. Επιβεβαιώνεται με τα καθημερινά θαύματα που εκδηλώνονται, είτε με τη μορφή της υπομονής, είτε και με τη μορφή της θεραπείας. Σιωπηλή, αθόρυβα δίνει ο Θεός την απάντηση στις γεμάτες δύναμη και πίστη προσευχές. Με τον τρόπο αυτό βεβαιώνει και τον καθένα από μας ότι μια μέρα θα ακούσουμε και εμείς τα παρήγορα και λυτρωτικά λόγια από τον Ιησού «Κατά την πίστιν υμών γενηθήτω υμίν».

Αδελφοί μου, ζούμε σε μια εποχή παραδοξότητας, γιατί, ενώ ζούμε το θαύμα την ίδια στιγμή δεν το αντιλαμβανόμαστε και συνεχίζουμε να το αναζητούμε. Γιατί, ενώ ζούμε το θαύμα, την ίδια στιγμή το αμφισβητούμε. Γιατί, ενώ ζούμε το θαύμα την ίδια στιγμή... το ψηλαφούμε για να δούμε αν είναι αληθινό! Πρέπει να ξέρουμε ότι το θαύμα χρειάζεται πίστη για να εκδηλωθεί και τούτο και ο Απόστολος Παύλος τονίζει με έμφαση πως: «χωρίς δε πίστεως αδύνατον ευαρεστήσαι πιστεύσαι γαρ δε τον προσερχόμενον τω Θεώ ότι έστι και τοις εκζητούνσιν αυτόν μισθαποδότης γίνεται» (Εβρ. ια' 6). Δηλαδή, χωρίς την πίστη είναι αδύνατο να ευαρεστήσει κανείς το Θεό, γιατί αυτός που πλησιάζει το Θεό πρέπει να πιστεύει ότι υπάρχει Θεός και ότι ανταμείβει όσους τον αποζητούν. Αυτή την πίστη ας αποκτήσουμε κι εμείς. Στους δύσκολους καιρούς που ζούμε ας τον παρακαλέσουμε: Κύριε «πρόσθεσ ημίν πίστιν» (Λουκ. ιζ' 5), για να μπορέσουμε στη δεδομένη στιγμή να ακούσουμε κι εμείς το ευχάριστο μήνυμα «κατά την πίστιν υμών γενηθήτω υμίν» .Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. α' 10 - 17

Ευαγγέλιον: Ματθ. ιδ' 14 - 22

29 Ιουλίου 2012

«Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐ χρειαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν· δότε ὑμεῖς αὐτοῖς φαγεῖν.»

Όταν ο Κύριος εἶδε το πλήθος του κόσμου, «ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων», σημειώνει ο ευαγγελιστὴς Ματθαῖος στη σημερινή περικοπή. Ο Ιησοῦς βρισκόταν με τους μαθητές Του. Πλήθος μεγάλο, «πεντακισχίλιοι ἄνδρες», που αν υπολογίσουμε καὶ τις γυναῖκες τους καὶ τα παιδιά τους, ἴσως να ἦταν παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι με εικοσιπέντα χιλιάδες. Με πέντε ψωμιά καὶ δύο ψάρια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἦταν ἀδύνατο, ὄχι να χορτάσει, ὅπως σημειώνει ο ευαγγελιστὴς, ἀλλὰ οὔτε να γευτεῖ θα προλάβαινε αὐτὸ το, συγκεντρωμένο στην ἐξοχὴ πλήθος. Θαύμα τερατώδες καὶ ἀσύλληπτο για την ἀνθρώπινη πεπερασμένη συλλογιστικὴ. Ἐγινε ὡστόσο. Ἐφαγαν καὶ χόρτασαν ὅλοι αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, ἀφού πρώτα ἱκανοποίησαν την πνευματικὴ τους πείνα ἀκούοντας τον θεῖο Διδάσκαλο. «Δότε ὑμεῖς αὐτοῖς φαγεῖν». Καὶ θα κληθούν ἀργότερα οἱ μαθητές Του καὶ οἱ μαθητές των μαθητῶν Του μέχρι καὶ σήμερα, να χορτάσουν την πνευματικὴ δίψα εκατομμυρίων ἀνθρώπων σ' ὅλο τον κόσμο. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη». Να πάτε παντού καὶ να διδάξετε ὅλους τους ἀνθρώπους, θα πει ἀργότερα ο Κύριος στέλλοντας τους μαθητές Του.

Ζώντας σήμερα σε ἓνα κόσμο που λίγο δέχεται την ἀλήθεια του ευαγγελίου, ἀπορροφημένος ἀπὸ τις καθημερινές ἀτελειώτες υλικές ἀνάγκες, νοιώθουμε ἔντονη την ἔλλειψη, χωρὶς τις πιο πολλές φορές να γνωρίζουμε τι ακριβῶς μας λείπει. Ζούμε λοιπόν σ' ἓνα κόσμο που ὡστόσο ἐνῶ εἶναι διψασμένος να μάθει την πραγματικὴ, τη μοναδικὴ ἀλήθεια, δεν γνωρίζει που πρέπει να ἀπευθυνθεῖ. Για μας ὅμως που ἔχουμε την ευκαιρία καὶ τη θεῖα εὐλογία να εἶμαστε μέλη της Ἐκκλησίας του Χριστοῦ, για μας που ἔχουμε τη δυνατότητα να ἀκούμε καὶ να διαβάζουμε το λόγο του Θεοῦ, δεν ὑπάρχει δικαιολογία ἀγνοίας. Ἐμεῖς πρέπει να γνωρίζουμε που θα βρούμε την πνευματικὴ τροφή. Γνωρίζουμε χάρις στη θεῖα διδασκαλία, πως θα την μεταστοιχειώσουμε σε ἔργα ζωῆς. Μπορούμε να σβήσουμε τη δίψα μας για την ἀλήθεια, να χορτάσουμε ἀπὸ τον λόγο του Θεοῦ, παίρνοντας αὐτὰ που μας κληροδότησε ο Κύριος με τη διδασκαλία Του, συγκεντρωμένη στην Καινὴ Διαθήκη.

Ὡστόσο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δίκαια θα παρατηρήσετε, ὅτι ο Κύριος με μεγάλο αὐτὸ θαύμα που μας περιγράφει ο ευαγγελιστὴς, ἐκάλυψε μια τόσο ἀπλὴ φυσικὴ ἀνάγκη, μια ἀνάγκη συνυφασμένη με την υλικὴ μας παρουσία.

«Δότε ὑμεῖς αὐτοῖς φαγεῖν». Στη δύσκολη σημερινὴ ἐποχὴ, ὅπου ἀρχισε να μας ἐγγίζει πλέον, ἓνας ἀπίθανος περιορισμὸς των υλικῶν ἀγαθῶν, βλέπουμε διαφορετικὰ τα υλικά καὶ τα πνευματικὰ ἀγαθὰ. Ἴσως καὶ σήμερα θα θέλαμε την ἐπέμβαση, τη θαυματουργικὴ ἐπέμβαση του Κυρίου μας, για να ἀντιμετωπίσουμε τις ἀναντίρρητες δυσπραγίες, ἐλλείψεις, την ἀνεργία καὶ ὅλα τα

επακόλουθα. Και ασφαλώς δεεν θα μείνει αδιάφορος. Πράγματι περισσότερο από άλλες εποχές αναζητούμε τρόπους αντιμετώπισης των οικονομικών μας προβλημάτων. Και είναι σ' αυτή την εποχή, μεγαλύτερη η ανησυχία μας και ο προβληματισμός μας, γιατί είχαμε συνηθίσει να ζούμε άνετα σε μια πραγματικά ή απαιτηλά ευημερούσα υπερκαταναλωτική κοινωνία. Ο τρόπος αυτός της ζωής δεν άφησε χώρο ούτε επιθυμία αλλά ούτε και τον χρόνο για οποιαδήποτε πνευματική απασχόληση ή ενδιαφέρον. Τώρα φαίνεται ότι άρχισε να υπάρχει ο χρόνος να δούμε και κάτι άλλο, πέραν της βασανιστικής κάποτε επιδίωξης του πλουτισμού και της καλοπέρασης. Καιρός λοιπόν να γυρίσουμε και να δούμε τον εσωτερικό μας εαυτό. Να δούμε την κατάσταση της ψυχής μας. Να δούμε τις ανάγκες της πνευματικής μας αναβάθμισης. Και να δείξουμε εμπιστοσύνη στον Πανάγαθο Θεό ότι να έρθει συμπαραστάτης και βοηθός στα υλικά μας προβλήματα. Πολύ απλά αναφέρει ακόμη ο ευαγγελιστής, κάτι σαν να ήταν εντελώς συνηθισμένο. «Ἐσπλαχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἐθεράπευσεν τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν». Τους λυπήθηκε και εθεράπευσε όσους ήταν άρρωστοι. Μια απεριόριστη σειρά θαυμάτων για τα οποία δεν υπάρχουν λεπτομέρειες. Σταματά και μένει στην εντυπωσιακή θαυματουργική ενέργεια του χορτασμού των πεντακισχιλίων. Είδαμε τον Κύριο να δίνει εντολή στους μαθητές Του. «Δότε ὑμεῖς αὐτοῖς φαγεῖν». Φανερό ήταν η ανάγκη του μεγάλου πλήθους, των δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων που μέχρι πριν λίγο, απορροφημένοι παρακολουθούσαν επί ώρες τη θεία διδασκαλία. Σε μια έρημη από κατοικίες και δυνατότητα εξεύρεσης τροφών για όλους αυτούς τους ανθρώπους. Πέντε ψωμιά και δυό ψάρια, είχαν μαζί τους για να περάσουν οι μαθητές με τον Κύριο το βράδυ εκείνο. Αυτά διέθεσε για το πλήθος. Πέντε χιλιάδες άνδρες χωρίς να λογαριάσουμε τις γυναίκες και τα παιδιά τους. Και έφαγαν και χορτάστηκαν. Γιατί να μην έχουμε λοιπόν εμπιστοσύνη στον Χριστό μας να καλύψει και σε μας κάποιες απλές ανάγκες; Βέβαια συζητούμε πάντοτε για τις απλές και καθημερινές ανάγκες, όχι την ικανοποίηση της άπληστης επιθυμίας μας για απόκτηση αγαθών, την απόκτηση πλουτισμού και περιττών αγαθών. Δεν θα ήταν ποτέ δυνατόν ο Πάτερας μας και δημιουργός μας να μας αφήσει χωρίς την φροντίδα Του στις ανάγκες μας και μάλιστα πολλές φορές πολύ περισσότερο από ότι υπολογίζουμε εμείς. Σημειώνεται ωστόσο στην περικοπή, για να φανεί πόσο απλώχερα προσφέρει τα αγαθά: «καὶ ἦσαν τό περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις».

Αφού έφαγαν όλοι και χόρτασαν, μάζεψαν όλα τα κομμάτια που περίσσεψαν και γέμισαν ως επάνω δώδεκα κοφίνους. Πολύ απλά υποδεικνύει ότι και στην πληθώρα των αγαθών, που ο δωροδοότης Θεός μας παραχωρεί, δεν πετούμε τίποτε. Να εκτιμήσουμε τις θείες δωρεές. Είναι καιρός, αγαπητοί μου, να προσέξουμε στην καθημερινή μας ζωή και να δούμε πόσες φορές το χέρι του Θεού, έρχεται να μας συμπαρασταθεί στις ανάγκες μας, στις δυσκολίες και τα προβλήματά μας. Θα διαπιστώσουμε να γίνονται πραγματικά θαύματα, από εκεί που δεν το περιμέναμε και ενώ είμασταν απελπισμένοι. Φροντίζει ο Κύριος για μας, αγαπητοί μου, ακόμη και πριν αντιληφθούμε τα προβλήματα που θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	1 Ιουλίου	:	ΟΜΟΔΟΣ
Κυριακή	8 Ιουλίου	:	ΚΟΥΚΛΙΑ
Σάββατο	14 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Κυριακή	15 Ιουλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Δευτέρα	16 Ιουλίου(Εσπερινός)	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ
Τρίτη	17 Ιουλίου	:	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ
Τρίτη	17 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΑΝΑΡΙΤΑ
Πέμπτη	19 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
Κυριακή	22 Ιουλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος
Τετάρτη	25 Ιουλίου	:	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Τετάρτη	25 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή
Πέμπτη	26 Ιουλίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή
Πέμπτη	26 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ ΚΑΤΩ
Κυριακή	29 Ιουλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	1 Ιουλίου	:	ΦΟΙΝΙ
Παρασκευή	6 Ιουλίου(Αγρυπνία)	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυριακή	8 Ιουλίου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Τρίτη	17 Ιουλίου	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Πέμπτη	19 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΝΕΑ ΔΗΜΑΤΑ
Κυριακή	22 Ιουλίου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ
Τετάρτη	25 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΨΑΘΙ
Πέμπτη	26 Ιουλίου	:	ΜΗΛΙΟΥ
Πέμπτη	26 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΧΟΛΕΤΡΙΑ
Κυριακή	29 Ιουλίου	:	ΑΜΑΡΓΕΤΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Όλο το περιεχόμενο του παρόντος δελτίου κηρυγμάτων μπορείτε να το βρείτε και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου: www.imparhou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2012

ΕΤΟΣ ΛΓ΄

ΑΡ.385

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. γ' 9-17

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ' 22-34

5 Αυγούστου 2012

«Θαρσείτε, εγώ ειμί, μη φοβείσθε» (Ματθ. ιδ' 27).

Υστερα από μια δύσκολη και κοπιαστική μέρα μέσα στην έρημο, όπου ο Ιησούς ευεργέτησε πλουσιοπάροχα τους ανθρώπους προσφέροντας τροφή, αλλά και θεραπεία των ασθενειών, ο ίδιος αποσύρεται στο βουνό για να προσευχηθεί, οι δε μαθητές με πλοίο προσπαθούν να περάσουν στην απέναντι ακτή. Η απόσυρση του Ιησού εις το όρος για προσευχή γίνεται πολλές φορές. Θέλει με τον τρόπο αυτό να δώσει ένα μήνυμα σε όλους για την αναγκαιότητα της προσευχής. Παράλληλα τονίζει σε όλους ότι, έστω κι αν δεν είναι σωματικά παρών, εντούτοις οι άνθρωποι βρισκόμαστε στο κέντρο του ενδιαφέροντος του. Ιδιαίτερα όταν οι συνθήκες είναι αντίξοες και τα κύματα προβάλλουν απειλητικά.

Συμβολική η εικόνα της θάλασσας, του πλοίου, των κυμάτων και του ανέμου. Εικόνες που εκφράζουν την καθημερινότητα. Γιατί η ζωή, όπως και η θάλασσα, είναι απρόβλεπτη. Οι ανθρώπινες δυνάμεις ποτέ δεν είναι αρκετές για να αντιμετωπίσουν μια δύσκολη κατάσταση. Το απρόοπτο προκαλεί φόβο και πανικό ελαχιστοποιώντας και τις οποιεσδήποτε δυνατότητες του ανθρώπου. Στη δύσκολη εκείνη ώρα ο άνθρωπος έχει ανάγκη από ασφαλή στήριξη. Και αυτή τη στήριξη μπορεί να την προσφέρει μόνο ο Θεός. Όσο δύσκολες κι αν είναι οι συνθήκες, όσο κι αν οι άνθρωποι ολιγοπιστούν, ο Ιησούς δεν τους εγκαταλείπει. Αρχικά τους εμψυχώνει και στη συνέχεια τους στηρίζει.

«Θαρσείτε, εγώ ειμί, μη φοβείσθε». Σύntonμη, αλλά περιεκτική η προτροπή του Ιησού. Έχετε θάρρος, εγώ είμαι, μη φοβάστε. «Θαρσείτε». Στις δύσκολες εκείνες ώρες ο άνθρωπος θα πρέπει να ανακτήσει την αυτοπεποίθηση του. Όταν συνέλθει από την κρίση πανικού θα πρέπει να στραφεί προς το Θεό με την ενδυνάμωση της πίστης του. Το «Εγώ ειμί» δεν εκφράζει μόνο την παρουσία του Θεού, αλλά και εγγυάται ασφαλή έξοδο από τα όποια αδιέξοδα. Για τούτο και το «μη φοβείσθε» έρχεται να στηρίξει την πίστη και να απομακρύνει και την ελάχιστη ολιγοπιστία που προκαλεί ο ίδιος ο φόβος.

«Θαρσείτε, εγώ ειμί, μη φοβείσθε», είπε ο Ιησούς στους ταραγμένους μαθητές του. Πολύτιμα λόγια που επαναλαμβάνονται καθημερινά και στον καθένα ξεχωριστά, ανάλογα με τη δύσκολη θέση στην οποία βρίσκεται. Αυτά τα λόγια θα προσφέρουν διαχρονικά την απαιτούμενη ενίσχυση σε κάθε ταραγμένη ψυχή μέχρις ότου διασχίσει το ταραγμένο πέλαγος της παρούσας ζωής και φτάσει με ηρεμία και ασφάλεια στο λιμάνι της αιωνιότητας.

Στη διάρκεια αυτής της πορείας η προσοχή του ανθρώπου θα πρέπει να είναι προσηλωμένη στον Ιησού. Θα πρέπει να γνωρίζει ότι οτιδήποτε επιτυγχάνει, είναι με τη δύναμη του Ιησού. Αν παρ' ελπίδα εμφανιστεί το στοιχείο της αλαζονείας τότε και πάλι θα αρχίσει να καταπονίζεται, όπως έγινε σήμερα και με τον Πέτρο, που φοβήθηκε τον δυνατό άνεμο και όχι τη θάλασσα.

Αυτό το παράδοξο συμβαίνει στην ανθρώπινη φύση, να επιτυγχάνει τα μεγάλα και να αντιμετωπίζει με δειλία τα μικρά. Και τούτο γιατί, όταν

εξασθενήσει η πίστη τότε τον αφήνει η Χάρης του Θεού. Η πίστη είναι ο μαγνήτης που ελκύει τη χάρη του Θεού. Αν αυτή η πίστη ατονήσει τότε σκοτεινιάζει ο ουρανός και γύρω μας και μέσα μας υπάρχει η αίσθηση της ερήμωσης και της μοναξιάς.

Ακριβώς αυτή τη δύσκολη ώρα του υπαρκτού ή και του πιθανού ακόμα κινδύνου χρειαζόμαστε την καταλυτική δύναμη της πίστης που θα μας κρατήσει ζωντανούς. Αυτή η πίστη θα στρέψει τον νου και την καρδιά μας στο Θεό. Αυτή η πίστη θα μας δώσει τη δύναμη να κρατηθούμε και παράλληλα θα μας δημιουργήσει τη βεβαιότητα ότι ο Θεός είναι και παρών, αλλά και ότι Αυτός είναι ο μόνος που μπορεί να δώσει διέξοδο στα αδιέξοδα μας.

Ο Ιησούς είναι παρών όχι μόνο την ώρα της πίστης αλλά ακόμα και την ώρα της ολιγοπιστίας, όπως έγινε σήμερα με τους μαθητές και ειδικότερα με τον Πέτρο. Στο κάλεσμα «Κύριε σώσον με» τον κράτησε από το χέρι και τον έσωσε.

Η εικόνα του σημερινού ευαγγελίου επαναλαμβάνεται διαχρονικά στη ζωή των ανθρώπων. Ίσως και στη ζωή του καθενός από μας. Το σκοτάδι της νύχτας και η απειλή του αφανισμού ταλαιπωρούν κατά καιρούς τη ζωή μας. Εκείνη την ώρα σαν βάλσαμο ακούεται ο λόγος του Ιησού «θαρσεείτε, εγώ ειμί, μη φοβείσθε». Διώστε το φόβο, διαγράψετε τη δειλία. Τώρα πια δεν είστε μόνοι. Εγώ είμαι εδώ, δίπλα σας. Σας απλώνω το χέρι. Απλώστε κι εσείς το δικό σας χέρι για να σας σώσω. Αυτό το άπλωμα του χεριού είναι η δύναμη της πίστης που επιστρέφει σαν εμπιστοσύνη στο Θεό και που την δύσκολη εκείνη ώρα γαληνεύει τη ψυχή.

Αυτό το μήνυμα της πίστης και της ελπίδας προσφέρει σήμερα ο Ιησούς τόσο στους μαθητές Του, όσο και σε μας. Ο Θεός είναι έτοιμος να βοηθήσει, αρκεί να ζητηθεί αυτή η βοήθεια. Μας προτρέπει ο ίδιος με σαφήνεια, αλλά και βεβαιότητα: «Αιτείτε και δοθήσεται υμίν, ζητείτε και ευρήσετε, κρούετε, και ανοιγήσεται υμίν. Πας γαρ ο αιτών λαμβάνει και ο ζητών ευρίσκει και τω κρούοντι ανοιγήσεται» (Ματθ. ζ' 7-8). Δηλαδή ζητάτε και θα σας δοθεί, ψάχνετε και θα βρείτε, χτυπάτε την πόρτα και θα σας ανοιχτεί. Γιατί όποιος ζητάει λαβαίνει κι όποιος ψάχνει βρίσκεται κι όποιος χτυπά του ανοίγεται.

Εκείνος, λοιπόν που απευθύνεται με πίστη στο Θεό βρίσκει πάντα ανταπόκριση. Και αυτή η πίστη εκφράζεται διαδοχικά με τις λέξεις «αιτείτε», «ζητείτε» και «κρούετε». Πάντα και ιδιαίτερα την ώρα που έχουμε περισσότερη ανάγκη η πόρτα του ελέους του Θεού είναι ανοικτή. Κι αν παρ' ελπίδα η πόρτα φαίνεται κλειστή, το κλειδί που θα την ανοίξει είναι εκείνο της πίστης και της επίμονη προσευχής.

Αδελφοί μου, σε πραγματικό κίνδυνο βρέθηκαν σήμερα οι μαθητές του Ιησού. Παράλληλα ένιωσαν στην ψυχή τους περισσότερη ταραχή από εκείνη της θάλασσας. Ο Ιησούς γαλήνεψε τόσο την ψυχή όσο και τη θάλασσα. Δάμασε τη φύση, κράτησε τον Πέτρο την ώρα του καταποντισμού και γαλήνεψε την ψυχή όλων με το «θαρσεείτε, εγώ ειμί, μη φοβείσθε». Από το «θάρσεείτε» προχώρησε στο «ελθε». Για εγγύηση πρόταξε το «εγώ ειμί». Με τον τρόπο αυτό η προτροπή «μη φοβείσθε» που προσφέρθηκε σαν κατάληξη όχι μόνο αναστήλωσε την πίστη των μαθητών, αλλά απέσπασε και την ομολογία «αληθώς Θεού Υιός ει» Αυτή την ενθάρρυνση κι αυτή την πίστη ας αποκτήσουμε κι εμείς. Αμήν

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. Δ΄ 9 – 16

Ευαγγέλιο: Ματθ. ΙΖ΄ 14 – 23

12 Αυγούστου 2012

«Τούτο το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία».

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί, οι μαθητές του Κυρίου δεν πετυχαίνουν να διώξουν από το σεληνιαζόμενο νέο, το φοβερό δαιμόνιο που μαστίζει αυτό για χρόνια. Γι' αυτό και ρωτούν ιδιαίτερα τον Κύριο να τους πει που οφειλόταν η αδυναμία τους αυτή. Κι ο Ιησούς μαζί με τ' άλλα που τους λέει, προσθέτει ότι το γένος αυτό των δαιμονίων, δεν βγαίνει από τον συγκεκριμένο άνθρωπο, παρά μόνο με προσευχή και νηστεία. Έτσι, οι λόγοι αυτοί του Κυρίου, φανερώνουν τη δύναμη που έχουν η προσευχή και η νηστεία, στον αγώνα κατά του διαβόλου. Πρόκειται, πράγματι, για δυο ισχυρά πνευματικά όπλα που είναι απαραίτητα στον αγώνα εναντίον των δαιμόνων και γενικά πολύ αποτελεσματικά, στην καθημερινή πνευματική μας ζωή. Και παρ' όλο ότι και τα δυο είναι σπουδαία και σημαντικά, εμείς σήμερα θα περιορισθούμε μόνο στη νηστεία, για να δούμε πως καθορίστηκε και πόσο σπουδαία σημασία έχει αυτή για τη ζωή μας.

Η νηστεία, σύμφωνα με τους Πατέρες της Εκκλησίας μας, είναι η πρώτη εντολή που δόθηκε στους ανθρώπους. Όταν ο Θεός, μετά τη δημιουργία, έλεγε στους πρωτοπλάστους, να φάγεται απ' όλα τα δένδρα του παραδείσου, « από δε του ξύλου του γινώσκειν καλόν και πονηρόν ου φάγεσθε απ' αυτού » (Γεν. Β΄ 17), έδινε σ' αυτούς και την πρώτη εντολή. Σαν τέτοια την δέχονται οι Τρεις Ιεράρχες της Εκκλησίας μας. Για τον Άγιο Γρηγόριο το Θεολόγο, η νηστεία είναι « αρχαία εντολή» και για το Μέγα Βασίλειο ότι « ενομοθετήθη εν τω Παραδεί-σω». Και ο Ιερός Χρυσόστομος, συμπληρώνοντας, λέει ότι αν στον Παράδεισο η νηστεία ήταν αναγκαία, «πολλώ μάλλον», είναι αναγκαία, «εκτός του Παραδείσου». Γι' αυτό και γίνεται συχνά λόγος για τη νηστεία στην Αγία Γραφή, τόσο στην Παλαιά, όσο και στην Καινή Διαθήκη. Ο ίδιος ο Θεάνθρωπος Κύριος, ενήστευσε και όχι μόνο ενήστευσε, αλλά και ενέκρινε τη νηστεία και έδωσε και συγκεκριμένες οδηγίες για το πώς πρέπει να γίνεται για να είναι θεάρεστη και να διαφέρει από τη φαρισαϊκή (Ματθ. ΣΤ΄ 16 – 18).

Δεν είναι επομένως ανθρώπινη εφεύρεση η νηστεία, όπως νομίζουν μερικοί. Είναι θεσμός ιερός της Εκκλησίας βασισμένος στο νόμο του Θεού. Ο ίδιος ο Ιησούς, όπως είδαμε και πιο πάνω, ενήστευσε, υποδεικνύοντας σ' όλους εμάς τη νηστεία και την προσευχή, σα μέσο εγκράτειας και κίνητρο πνευματικής ανάτασης. Όταν οι Απόστολοι επρόκειτο να αναλάβουν κάποια σπουδαία αποστολή, όπως ήταν η διάδοση του Ευαγγελίου στα Έθνη, ενήστευαν, όπως μας πληροφορεί το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων (Πραξ. ΙΓ΄ 2 – 3). Όταν οι Απόστολοι Βαρνάβας και Παύλος, επρόκειτο να έλθουν στην Κύπρο, για να κηρύξουν τον χριστιανισμό για πρώτη φορά στα Έθνη, οι Προφήτες και οι Διδάσκαλοι, που ανήκαν στην Εκκλησία Αντιοχείας, τους απέστειλαν στην σημαντική αυτή αποστολή, αφού ενήστευσαν και προσευχήθηκαν. Κι εδώ αξίζει να πούμε ότι τη βάση των χριστιανικών νηστειών, αποτέλεσαν στην αρχή, τα Πάθη και η Ανάσταση του Χριστού. Γι' αυτό και από την πρώτη εκείνη εποχή, έχουμε ιερούς κανόνες, που καθορίζουν και εξηγούν ορισμένες νηστείες. Πρώτη και αρχαιότητα είναι η πριν το Πάσχα νηστεία, γνωστή και σα νηστεία της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, που έχει την προέλευσή της από τους Αποστολικούς Χρόνους, σε ανάμνηση των Παθών του Κυρίου και του αποκωρισμού. Έχουμε μετά τη νηστεία των Χριστουγέννων, των Αγίων Αποστόλων και του Δεκαπενταυγούστου, που διανύουμε, τη νηστεία της Τετάρτης, για

την προδοσία του Ιούδα και της Παρασκευής, για το Σταυρικό θάνατο του Χριστού και ακολουθούν οι ημερήσιες νηστείες.

Μας έδωσε, λοιπόν, το παράδειγμα της νηστείας ο Κύριος. Θα πρέπει παρακινούμενοι κι εμείς από αυτό να Τον μιμούμαστε. Να αγαπήσουμε τη νηστεία, την εγκράτεια, την κάποια κακοπάθεια, αφού τόσο πολύ αυτά μας βοηθούν στον αγώνα μας. Κι όσοι δεν εμποδιζόμαστε από λόγους υγείας, να τηρούμε τη νηστεία της Εκκλησίας μας με κάθε επιμέλεια. Η νηστεία είναι μια βία που πράττει θεληματικά ο άνθρωπος, που στενοχωρεί τη φύση του και τη βιάζει να πεινά...και να διψά, για να καθαρισθεί από τις κακίες της, μας λέει ο Ιερός Χρυσόστομος. Και προσθέτει: Είναι εγκράτεια τροφών, αλλά και εγκράτεια παθών και ότι όταν λέγουμε νηστεία, εννοούμε όχι μόνο την αποχή ορισμένων τροφών αλλά και την των αμαρτημάτων. « Τι γαρ όφελος», μας λέει και πάλιν, « όταν ορνίθων και ιχθύων απεχόμεθα, τους δε αδελφούς δάκνωμεν και κατεσθίωμεν»; (Ομιλ. Γ' εις ανδριάντας). Και είναι από την πείρα βεβαιωμένο ότι η κατά Θεό νηστεία, όταν γίνεται χωρίς επίδειξη και αλαζονεία, μας βοηθά πάρα πολύ πνευματικά. Μας κάμνει προθυμότερους στην προσευχή, υπομονητικότερους, περισσότερο ειρηνικούς και μας βοηθά σε πνευματικότητα και συγκεκριμένα στην ταπεινώση.

Σαν ιερός θεσμός και εντολή που έχει μεγάλη σημασία, η νηστεία δεν είναι τίποτε άλλο, παρά υπακοή στην Εκκλησία. Γιατί το να δεχθούμε για ένα χρονικό διάστημα να μη τρώγουμε ορισμένα φαγητά, που πολλές φορές μας ευχαριστούν, μόνο και μόνο γιατί το καθορίζει η Εκκλησία, τούτο σημαίνει πολλά. Σημαίνει ότι παρακολουθούμε τη ζωή και την πορεία της Εκκλησίας στον κόσμο αυτό και συντασσόμαστε με αυτή. Προετοιμαζόμαστε για τις γιορτές, όπως θέλει η Εκκλησία. Δεν ανήκουμε στους αδιάφορους και κατ' όνομα μόνο χριστιανούς, ούτε πολύ περισσότερο, στους εχθρούς και πολέμιους της Εκκλησίας. Δεν φτιάχνουμε ένα χριστιανισμό και μια θρησκεία της αρεσκείας μας, που να μη μας ενοχλεί και να μη θίγει την άνεση μας, αλλά συμμορφωνόμαστε ευχάριστα σ' αυτά που η Εκκλησία αποφασίζει.

Αδελφοί μου. Η νηστεία δεν είναι σκοπός αλλά μέσο για κάποιο ανώτερο σκοπό, που είναι η ωφέλεια της ψυχής μας . Η νηστεία είναι εξάσκηση και εκγύμναση της θέλησης και προετοιμασίας για τους πνευματικούς αγώνες. Είναι όπλο, με το οποίο αποκρούουμε τους πειρασμούς. Φάρμακο με το οποίο ο νους γίνεται λαμπρότερος και η καρδιά μας καθαρότερη. Για τούτο και οι Πατέρες της Εκκλησίας, λένε ότι η νηστεία είναι « μήτηρ σωφροσύνης» , «παιδαγωγία ψυχής» και «θύρα του Παραδείσου» . Αλλά και η ιατρική επιστήμη ούτε λίγο ούτε πολύ συμφωνεί με τη νηστεία της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Όλα τα συμπεράσματα επίπονων και μακροχρόνιων μελετών, που έχουν δημοσιευθεί και δημοσιεύονται σε επιστημονικά περιοδικά διεθνούς κύρους, αναφέρουν διαιτητικές οδηγίες, που συμπίπτουν με αυτά που ορίζει και διδάσκει η Ορθόδοξη Εκκλησία. Με βάση και τους Ιερούς Κανόνες , οι ασθενείς απαλλάσσονται από τη νηστεία. Όλοι όμως εμείς οι υγιείς ας την αγαπήσουμε. Ας τη διανύουμε με ευχάριστη διάθεση. Τότε θα δούμε πόσο ωφέλιμη είναι και πόση σημασία έχει για τον αγώνα μας, ο ιερός αυτός θεσμός της νηστείας.

† **Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος**

Κυριακή ΙΑ' Ματθαίου
Απόστολος: Α' Κορ. θ' 2 - 12
Ευαγγέλιον: Ματθ. ιη' 23 - 35
19 Αυγούστου 2012

«Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί καί πάντα σοι ἀποδώσω»

Λυπήσου με και κάμε υπομονή και όλα όσα σου χρωστώ. Θα σου τα δώσω. Του είχε χρωστούσε πολλά. «Όφειλέτης μυρίων ταλάντων» ήταν. Δέκα χιλιάδες τάλαντα. Πολλά εκατομμύρια σημερινά. Μια τεράστια περιουσία. Ο κύριός του περίμενε να τα διαχειριστεί καλά και να του δώσει λογαριασμό για ό,τι έκαμε. Πού πέτυχε να φτάσει την περιουσία αυτή. Φαίνεται όμως, αγαπητοί μου αδελφοί, ότι όχι μόνον δεν αξιοποίησε την περιουσία αυτή, αλλά και την κατασπατάλησε. Την ώρα της απόδοσης του λογαριασμού δεν είχε τίποτε. Έπρεπε ωστόσο να πληρώσει. Η εντολή ήταν σαφής και απόλυτη. Να πωληθούν ό,τι πολύτιμο είχε και η γυναίκα του, ακόμα και τα παιδιά του, για πάρει ο κύριός του, μέρος των κατασπαταληθέντων. Όταν όμως έπεσε στα πόδια του κυρίου του, ο δούλος, και του ζήτησε να κάνει υπομονή για να μπορέσει να του αποδώσει το χρέος, ο κύριος δεν δίστασε, τον σπλαχνίστηκε και του χάρισε το χρέος. Ένα χρέος τεράστιο, που ποτέ δεν θα μπορούσε να επιστρέψει. Πασίχαρος φεύγοντας για το σπίτι του, δεν έδειξε ωστόσο, την ίδια συμπόνια σε ένα σύνδουλό του για ένα μηδαμινό χρέος. Τον παρεκάλεσε και εκείνος, όπως προηγουμένως και αυτός τον πλούσιο κύριο, του ζήτησε προθεσμία και κείνος. Είπε και αυτός, ο χρεώστης του μικρού ποσού, ό,τι πριν λίγο είπε στον κύριο του πεσμένος στα πόδια του, αυτός που χρωστούσε την τεράστια περιουσία. «Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί καί πάντα σοι ἀποδώσω». Όχι μόνο δεν έκαμε υπομονή, αλλά τον έστειλε στη φυλακή, εως ότου πληρωθεί το χρέος. Δίκαιος ο κύριος των δούλων αυτών και του πρώτου και του δεύτερου, δεν άφησε ατιμώρητο τον κακό δούλο.

Το επιφανειακό μέρος της παραβολής, αγαπητοί μου, φαίνεται οικονομικό. Η κατασπατάληση μιας περιουσίας, η απόδοση λογαριασμών και οι συνέπειες μιας κακής διαχείρισης. Ωστόσο το νόημα είναι άλλο. Ο Θεός μας, εκτός από την ίδια τη ζωή που μας έδωσε, μας προίκισε και με πολλά χαρίσματα και βρίσκεται διαρκώς δίπλα μας. Ενώ εμείς δυστυχώς συνήθως δεν χρησιμοποιούμε τα δωρήματά Του με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, Εκείνος κάνει υπομονή, περιμένει. Μας δίνει άλλες ευκαιρίες, όχι για να πληρώσουμε όλες τις υποχρεώσεις μας σε Κείνον, αλλά τουλάχιστο να μη καταστρέφουμε τη ζωή μας με αντίθετες στο θέλημα Του, πράξεις. Όμως δεν σκεφτόμαστε σχεδόν ποτέ ότι αυτά που έχουμε, υλικά και πνευματικά χαρίσματα, η ίδια η ζωή μας, εξαρτάται από τον Θεό. Νομίζουμε, αγαπητοί μου, ότι όλα είναι δικά μας. Ότι τα αποκτήσαμε με πολύ κόπο και προσπάθεια αγνοώντας ότι χωρίς τη βοήθειά Του, ίσως δεν θα είχαμε τίποτε. Και γιαυτό δεν λογαριάζουμε το χρέος μας. Κι αν φροντίζουμε να αυξήσουμε τα υλικά μας αγαθά, το κάνουμε μόνο για προσωπική μας ικανοποίηση. Ευχαρίστηση από τις επιτυχίες, ικανοποίηση επιθυμιών. Αυτό που δεν καταλάβαμε είναι ότι ουσιαστικά είμαστε μόνο διαχειριστές, αυτών που μας έδωσε και των ικανοτήτων με τις οποίες μας προίκισε. Και το καταλαβαίνουμε μονον όταν βρεθούμε σε δυσκολίες. Προβλήματα υγείας,

προβλήματα σχέσεων, προβλήματα οικονομικά μας περιτριγυρίζουν, μας πιέζουν, μας συνθλίβουν. Κάποτε όμως, μας βοηθούν να νοιώσουμε πόσο αδύναμοι είμαστε. Τότε θυμόμαστε τον Θεό. «Μακροθύμησον ἐπ’ ἐμοί», φωνάζουμε μαζί τον πονηρό δούλο της παραβολής. Και ο Θεός, ακόμη και αν απέναντι στους συνανθρώπους μας δεν φερόμαστε καλά, Εκείνος πάντοτε μακροθυμεί. Μας δίνει χρόνο. Γιατί δεν θέλει να καταστραφούμε. Μας δίνει νέες ευκαιρίες, ακόμη και με κάποια προβλήματα, για να δούμε καλύτερα την πραγματικότητα. Για να εκτιμήσουμε την μακροθυμία, την ευσπλαχνία και την αγαθότητά Του, τελικά την απέραντη αγάπη Του. Ζούμε, αγαπητοί μου, σε μια εποχή που αρχίσαμε να αντιμετωπίζουμε αρκετά προβλήματα, που μας έβγαλαν από την ανέμελη μακαριότητα και την απερισκεπτη καλοπέραση και ευημερία. Κατά κάποιον τρόπο, μας ζητούν να επιστρεψουμε μέρος από τα τάλαντα που μας δόθηκαν. Πολλά από αυτά τα καταξοδέψαμε και δεν έχουμε τώρα να τα αποδώσουμε. Άραγε μήπως αυτό είναι ένα καμπανάκι, μια προειδοποίηση, ένας κώδωνας κινδύνου; Ας μετρήσουμε λοιπόν τί πήραμε, πως χρησιμοποιήσαμε τα δώρα του Θεού, και τί μας έχει απομείνει τώρα. Ένα δεύτερο στοιχείο της σημερινής περικοπής, ίσως σημαντικότερο, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι η συγχώρηση του άλλου, η ανοχή του λάθους των άλλων απέναντί μας, η μεγάλη καρδιά, όπως συνηθίζουμε να λέμε γενικά. Κάνει υπομονή ο Θεός για τα λάθη μας, τις αμαρτίες μας. Μας δίνει χρόνο και ευκαιρίες. Θα έρθει όμως και η ώρα «συνᾶραι λόγον μετά τῶν δούλων αὐτοῦ». Και τότε θα πληρωθούμε με το ίδιο νόμισμα που χρησιμοποιήσαμε στις συναλλαγές μας με τους συνανθρώπους μας. Αναφερόμενος ο Κύριος στον κακό δούλο που έστειλε στους βασανιστές και τη φυλακή, λέγει «οὐτῶ καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐάν μὴ ἀφήτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν». Ο επουράνιος Θεός θα μας τιμωρήσει εάν δεν συγχωρήσουμε με την καρδιά μας τα λάθη των αδελφών μας, των συναθρώπων μας. Πολυ σημαντικό λοιπόν αυτό. Πρέπει να μάθουμε να συγχωρούμε τους άλλους. Δεν αναφέρει μικρά ή μεγάλα παραπτώματα. Δεν ξεχωρίζει το είδος των ανθρώπων, σπουδαιῶν ή απλοϊκῶν. Μια έκφραση που τονίζει και διακρίνει την αξία της συγχώρησης, είναι το «ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν». Μέσα από την καρδιά μας. Πολλές φορές και εύκολα, χωρίς σκέψη λέμε «σε συγχωρώ». Κι όμως αυτό δεν σημαίνει τίποτε αν μέσα από την καρδιά μας δεν συγχωρούμε την πράξη του άλλου, την ζημιά και το κακό που μας έκαμε. Ασφαλώς δεν χρειάζεται καν να πούμε με λόγια, «σε συγχωρώ», αρκεί μέσα μας ειλικρινά και πραγματικά να τον έχουμε συγχωρήσει. Οπωσδήποτε η συγχώρηση στις σχέσεις των ανθρώπων, που τα λάθη, μικρά και μεγάλα, οι ὅλες οι κακιές, είναι μέρος της ζωής, είναι απαραίτητη. Είναι απαραίτητη η συγχώρηση, για την ομαλή συμβίωση των ανθρώπων, για την επικράτηση ειρήνης. Αλλά αυτό είναι και η εντολή του Θεού με το «ἀγαπάτε ἀλλήλους», όπως και ο Θεός μας αγαπά και μας συγχωρεί. Η αγάπη πρακτικά φανερώνεται και ο Κύριος την επιβραβεύει. Η εκτίμηση και αξιοποίηση των δωρημάτων του Θεού, σύμφωνα με το θέλημά Του και η συγχώρηση των συνανθρώπων μας από καρδιάς, μάς καθιστούν παιδιά Του αγαπητά.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κυρ. ιε' 1-11

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιθ' 16-26

26 Αυγούστου 2012

«...Παρά δε Θεώ πάντα δυνατά εστί».

Νεαρός πλούσιος έρχεται στον Ιησού Χριστό με σεβασμό, με ειλικρίνεια, με πνευματικά ενδιαφέροντα και τον ρωτά: Διδάσκαλε, τι πρέπει να κάνω για να γίνω άξιος της Βασιλείας των Ουρανών; Και του λέγει ο Κύριος: Τι λέγει ο νόμος που έδωσε ο Θεός στον Μωϋσή για όλους τους Ιουδαίους; Και απαντά ο νεαρός: Ο νόμος, οι δέκα εντολές του Μωϋσέως λέγουν, μη κλέψεις, μη ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου ... και θα έλεγε ίσως και τις άλλε εντολές, αλλά τον σταματά ο Κύριος και του λέγει: Πολύ σωστά. Κάμε αυτά και θα αξιωθείς να απολαύσεις την αιώνιο ζωή.

Κύριε, λέγει τώρα ο νεαρός, αυτά τα σέβομαι και τα κάνω από τα παιδικά μου χρόνια, αλλά θέλω να μάθω αν μου λείπει και κάτι άλλο που πρέπει να προσέξω. Και ο Κύριος του λέγει: Αν θέλεις να είσαι τέλειος κατά πάντα, πώλησε την περιουσία σου και μοίρασε την στους φτωχούς. Μοιράζοντας εδώ στη γη τα υλικά αγαθά θα αποκτήσεις στην άλλη ζωή τα αιώνια. Θα κληρονομήσεις τη Βασιλεία των Ουρανών. Αυτό του έλειπε. Αλλά αυτό δεν μπορούσε να το κάνει και έφυγε σκεπτικός με σκυμμένο κεφάλι.

Η περίπτωση του νεαρού αποτελεί έναν καθρέφτη στον οποίο μπορούμε και πρέπει να καθρεφτίσουμε τον εαυτό μας.

Και πρώτα πρώτα η ερώτηση του, τι πρέπει να κάνω Κύριε, για να κληρονομήσω την αιώνιο ζωή, εμφανίζει ένα αξιομίμητο πνευματικό ενδιαφέρον. Άραγε εμείς οι βαφτισμένοι χριστιανοί, που τόσα μας δίδαξε ο Κύριος για την αιώνια ζωή, έχουμε αυτό το θερμό ενδιαφέρον; Εμείς που είδαμε τον Ιησού Χριστό να σταυρώνεται, για να μας χαρίσει την αιώνιο ζωή, ενδιαφερόμαστε, ρωτάμε τουλάχιστον τον εαυτό μας, «τι ποιήσω ίνα ζωήν αιώνιον κληρονομήσω»; Μήπως εμείς ενδιαφερόμαστε μόνον για την ζωή αυτή και λησμονούμε την μέλλουσα; Μήπως μας πνίγει η θάλασσα των υλικών φροντίδων και μεριμνών ή και των ηδονών και ούτε καν θέλουμε να σκεφτούμε ότι με την τακτική αυτή θα χάσουμε και τούτα και εκείνα; Βλέπουμε άλλωστε τα αποτελέσματα της αμαρτίας. «Τα γαρ οψώνια της αμαρτίας θάνατος».

Το δεύτερο σημείο το οποίο θα πρέπει να προσέξουμε είναι τούτο: Ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν σε θέση να βεβαιώσει τον Ιησού Χριστό ότι τηρούσε από τα παιδικά του χρόνια τις εντολές του Θεού. Προσπάθησε, ίσως αγωνίστηκε να το πετύχει, Εμείς είμαστε σε θέση να δηλώσουμε κάτι τέτοιο; Τηρούμε τις εντολές του Θεού; Ο καθένας μας ας σκεφτεί και ας δώσει την απάντηση στον εαυτό του.

Το τρίτο που πρέπει να προσέξουμε είναι το ερώτημα που έκαμε στον Ιησού Χριστό ο νεαρός: «Τι έτι υστερώ»; δηλαδή τι άλλο μου λείπει; Τι δεν έκαμα που θα έπρεπε να κάνω; Καθίσαμε εμείς καμιά φορά να σκεφτούμε, να ανακρίνουμε εμείς οι ίδιοι τον εαυτό μας, κάνοντας την ερώτηση, τι πρέπει να κάνω που δεν το έκαμα;

Συμβαίνει πολλές φορές να καθησυχάζουμε τον εαυτό μας με την σκέψη ότι δεν κλέψαμε, δεν σκοτώσαμε, δεν αδικήσαμε. Και μένουμε ήσυχτοι, αφού δεν κάναμε κακό κατά την γνώμη μας. Δεν είναι όμως αρκετό αυτό. Να μην ρωτάμε τον εαυτό μας μόνον τι κακό κάναμε, αλλά και τι καλό θα έπρεπε να κάνουμε και δεν το κάναμε.

Να ρωτάμε τακτικά τον εαυτό μας, αυτό το απαραίτητο ερώτημα: τι μου λείπει, «τι έτι υστερώ»; Μήπως μου λείπει η πίστη; Η θερμή πίστη, όπως την θέλει ο Θεός; Μήπως μου λείπει η αγάπη μου προς τον Θεό και τον πλησίον μου; Μήπως παραλείπω τα θρησκευτικά μου καθήκοντα; Μήπως παραμελώ να έρχομαι τακτικά στην εκκλησία; Μήπως παραμελώ την εξομολόγηση, την Θεία Κοινωνία; Μήπως παραμελώ την προσευχή; Μήπως περιφρονώ την νηστεία που καθορίζει η Εκκλησία; Μήπως δεν έχω διάθεση να βοηθήσω με αγάπη κάποιους που έχουν ανάγκη βοήθειας; Μήπως παραμελώ την κατά Χριστόν αγωγή των παιδιών μου; Μήπως μου λείπει το ενδιαφέρον για μια πνευματική ψυχική καλλιέργεια και βελτίωση του εαυτού μου;

Ας κάνουμε ο καθένας μας αυτό το ψυχογράφημα και καρδιογράφημα του εαυτού μας.

Το τελευταίο που θα πρέπει προσέξουμε είναι να μην παραδώσουμε τα όπλα και παραμείνουμε αιχμάλωτοι των παθών και αδυναμιών μας, όπως ο νεαρός που δεν μπόρεσε να φτάσει στην τελειότητα που ζητούσε, μένοντας αιχμάλωτος στα πλούτη του, αλλά να νικήσουμε τις δυσκολίες, τα εμπόδια και να φτάσουμε στην απόλαυση της αιωνίου ζωής και βασιλείας.

Γιώργος Σαββίδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΛΟΓΟΣ Β΄

«... Ποίος, ενώ δεν έχει περάσει ακόμη και με την πράξη και με τη θεωρία από όλας τας ονομασίας και τας δυνάμεις του Χριστού, και από τας πρώτας και πιο υψηλάς, και από τας πιο χαμηλάς, και ταπεινάς κατά την γνώμην μας, από αυτάς δηλαδή του Θεού, του Υιού, της Εικόνας, του Λόγου, της Σοφίας, της Αλήθειας, του Φωτός, της Ζωής, της Δυνάμεως, της Ατιμίδος, της Απορροίας, του Απαυγάσματος του Ποιητού, του Βασιλέως, της Κεφαλής, του Νόμου, της Οδού, της Θύρας, του Θεμελίου, της Πέτρας, του Μαργαρίτου, της Ειρήνης, της Δικαιοσύνης, του Αγιασμού, της Απολυτρώσεως, του Ανθρώπου, του Δούλου, του Ποιμένος, του Αμνού, του Αρχιερεώς, του Θύματος, του Πρωτοτόκου προ της κρίσεως, του Πρωτοτόκου εκ των νεκρών, της Αναστάσεως• ποίος, ο οποίος ακούει τα ονόματα και τα πράγματα αυτά εικη και ως έτυχεν και χωρίς να έχει ενωθεί με τον Λόγον, και χωρίς να έχει αντιληφθεί το διατί και πως χρησιμοποιείται και τι έννοιαν έχει τι καθένα από αυτά;

Ποίος, ενώ δεν έχει ακόμη απομακρυνθεί από τας βιοτικές μερίμνας, ούτε έχει μάθει να κηρύττει την σοφίαν του Θεού την μυστικήν με μυστικόν τρόπον, ενώ είναι ακόμη νήπιος και τρέφεται με γάλα, ενώ δεν συγκαταλέγεται ακόμη εις τον Ισραήλ ούτε εις την παράταξιν του Θεού, ενώ δεν μπορεί ακόμη να σηκώσει ως άντρας τον σταυρόν του Χριστού, ενώ δεν έχει γίνει ίσως ακόμη ένα από τα άλλα πολύτιμα μέλη, θα δεχθεί με προθυμίαν και χαράν να τεθεί επί κεφαλής του πληρώματος της Εκκλησίας του Χριστού; Εγώ βεβαίως δεν είμαι κριτής, ούτε μπορώ να δώσω συμβουλές, αλλά νομίζω ότι αυτός είναι ο μεγαλύτερος φόβος, αυτός είναι ο φοβερότερος κίνδυνος, δια κάθε έναν ο οποίος μπορεί να αντιληφθεί και πόσον μέγα είναι το κατόρθωμα, και πόσον φοβερά η καταστροφή εις την οποίαν οδηγεί ενδεχομένη αποτυχία.

Άλλος μεν λοιπόν, έλεγον, ας ταξιδεύσει με πλοίον δια να εμπορευθεί και ας διαπλεύσει τα μεγάλα πελάγη, και ας ακολουθεί πάντοτε την πορεία των ανέμων και των κυμάτων, δια να αποκτήσει μεγάλα κέρδη, και, αν συμβεί και τούτο, ακόμη και ας κινδυνεύσει εφ' όσον επιδίδεται με πάθος εις τα ταξίδια και το εμπόριο. Δι' εμέ δεν είναι προτιμότερον να εξακολουθήσω να παραμένω εις τη γη και να χαράσσω τον βραχύ και γλυκύ δρόμο μου, καιρειτών από μακριά τα κέρδη και την θάλασσα, και να ζω όπως, ημπορώ με ελάχιστη περιουσία, διάγων βίον ασφαλή και χωρίς τρικυμίας, παρά να αναλάβω μακροχρονίους και μεγάλους κινδύνους, δια να επιτύχω μεγάλα κέρδη.

Διότι, δι' εκείνον μεν ο οποίος ευρίσκεται υψηλά είναι επιζήμιον το να μη επιχειρεί μεγαλύτερα τολμήματα και το να μη επεκτείνει την αρετή εις περισσότερους, αλλά να παραμένει εις τα μικρά, όπως συμβαίνει με μεγάλον φως, το οποίον φωτίζει μικράν οικίαν, ή με την πανοπλίαν νέου, η οποία προφυλάσσει σώμα παιδιού, δια τον μικρόν δε είναι ασφαλές το να επιχειρεί μικρά πράγματα και να μην καταπιάνεται με πράγματα τα οποία είναι ανώτερα των δυνάμεων του, γεγονός το οποίον θα προκαλέσει γέλωτας εις βάρος του και θα μεγαλώσει και τον κίνδυνο. Κατά τον ίδιον τρόπο, βεβαίως, δεν αρμόζει να επιχειρήσει την οικοδόμησιν πύργου παρά μόνον εκείνος ο οποίος διαθέτει τα απαιτούμενα μέσα, όπως έχουμε ακούσει.

Διατί προσήλθε τελικά εις την ιερωσύνην.

Έχω απολογηθεί δια την φυγή μου, και μάλιστα δια μακρών. Εκείνα μεν λοιπόν, τα οποία με πήραν μακριά από σας, ως φίλοι και αδελφοί μου, δυστυχώς δε' εμέ και ίσως και δια σας, αλλά και κατ' ανάγκην, όπως νόμιζα εγώ τότε, είναι αυτά. Με ξαναγύρισε δε πίσω κατά μέγα μέρος η αγάπη μου δια σας και το ότι αισθανόμουν ότι

και σεις με αγαπούσατε. Διότι τίποτε δεν είναι τόσο ισχυρό ει το να προκαλέσει αγάπη, όσον η διάθεση ανταποδόσεως της αγάπης αυτής.

Κατά δεύτερον δε λόγον (με επανέφερε πίσω) η φροντίδα μου και το καθήκον μου, το γήρας δηλαδή και η ασθένεια των σεβαστών γονέων μου, οι οποίοι υπέφεραν και εγήρασαν περισσότερο εξ' αιτίας μου παρά εξαιτίας του χρόνου, ο Αβραάμ αυτός εδώ ο πατριάρχης, η πολύτιμος δι' εμέ κεφαλή, την οποίαν συναριθμών μετά των αγγέλων, και η Σάρα, η οποία με έχει γεννήσει και πνευματικώς εις την διδασκαλία της πίστεως. Τούτων ήλθα να γίνω στήριγμα εις το γήρας και να στηρίξω την σωματική των αδυναμία, πράγμα το οποίο έχω ευχηθεί από την αρχήν – αρχήν (και το οποίον έχω πραγματοποιήσει με όσην δύναμη διέθετα) και με παρακίνησε να εγκαταλείψω και την ίδια την ασκητική ζωή, η οποία αποτελεί δι' εμέ το πολυτιμότερο απόκτημα και την καλύτερη επωνυμία ή δια να το πώ πιο σωστά, να προτιμήσω τη ζωή αυτήν, αφού είχα ζήσει ως ασκητής προηγουμένως, διότι δεν άντεχα να χάσω τον κόπο μου δι' ένα και μόνον λόγο, ούτε να χάσω την ευλογία, την οποίαν λέγεται ότι έφτασε σε σημείο να κλέψει κάποιος από τους παλαιούς οσίους, αφού εξαπάτησε τον πατέρα του με το φαγητό και με τις τρίχες, και κατόρθωσε να πετύχει το καλό με δόλιο και απατηλό τρόπο. Δυο μεν λοιπόν είναι τα αίτια της ημερότητος και της ήττας μου. Και ίσως δεν είναι άτοπον το ότι οι λογισμοί μου έχουν υποχωρήσει και έχουν υποταχθεί και εις τους δυο αυτούς λόγους, επειδή υπάρχει καιρός και δια την ήττα κάποτε, όπως υπάρχει καιρός και δια κάθε πράγμα. Και είναι καλύτερο να ηττάται κανείς όταν πρέπει, παρά να νικά κατά τρόπον αθέμιτο και επικίνδυνο.

Αφού σας ειπώ δε ακόμη το τρίτον, το οποίον είναι και το μεγαλύτερο, θα σιωπήσω και θα παραλείψω τα υπόλοιπα. «Ενεθυμήτην παλαιάς ημέρας» και, αφού ανέτρεξα εις κάποιαν παλιά ιστορία, βρήκα απ' εκεί συμβουλή περί του τι έπρεπε να πράξη εις την παρούσα περίσταση. Διότι, ας μην νομίζουμε ότι αυτά έχουν γραφεί επί ματαίω, ούτε ότι είναι πλήθος λέξεων και πραγμάτων, τα οποία έχουν συγκεντρωθεί δια να ψυχαγωγούν εκείνους οι οποίοι θα ακούουν, και αποτελούν τρόπον τινά δέλεαρ δια την ακοήν και ότι το μοναδικόν το οποίον προσφέρουν είναι τάχα η προσωρινή ευχαρίστηση. Με τέτοια πράγματα ας παίζουν οι μύθοι και οι Έλληνες, οι οποίοι, ολίγον ενδιαφερόμενοι δια την αλήθεια, γοητεύουν την ακοή και τη ψυχή με την κομψότητα των λογοτεχνικών σχημάτων και με τους χειμάρρους των λέξεων.

Ημείς δε, οι οποίοι προσέχομε την ακρίβεια του πνεύματος μέχρι και την τελευταία κεραία και γραμμή, δεν θα δεχθούμε ποτέ, διότι δεν είναι σωστό, ότι και τα πιο ασήμαντα γεγονότα έχουν καταγραφεί κατά τύχη από τους συγγραφείς και έχουν διασωθεί από την μνήμη μέχρι σήμερα. Αλλά πιστεύουμε ότι αυτά γράφτηκαν δια να έχουμε υποδείγματα και τρόπους διαπαιδαγωγήσεως, δια να αποφασίζουμε περί ομοίων πραγμάτων, όταν συμπέσουν οι περιστάσεις. Όστε να αποφεύγουμε μεν τα κακά, να προτιμούμε δε τα καλά, ακολουθώντας τα παραδείγματα αυτά ωσάν να ήσαν κανόνες και υποδείγματα...»

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 1ος ΣΕΛ. 195-201)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	5 Αυγούστου	:	ΓΙΟΛΟΥ
Κυριακή	5 Αυγούστου(Εσπερινός)	:	ΔΡΥΜΟΥ
Δευτέρα	6 Αυγούστου	:	ΣΤΑΤΟΣ-ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Κυριακή	12 Αυγούστου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Τετάρτη	15 Αυγούστου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	19 Αυγούστου	:	ΝΑΤΑ
Κυριακή	26 Αυγούστου	:	ΠΟΤΑΜΙΟΥ
Τετάρτη	29 Αυγούστου	:	ΚΕΔΑΡΕΣ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	5 Αυγούστου	:	ΓΟΥΔΙ
Δευτέρα	6 Αυγούστου	:	ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυριακή	12 Αυγούστου	:	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ
Τρίτη	14 Αυγούστου(Εσπερινός)	:	ΚΙΝΟΥΣΑ
Τετάρτη	15 Αυγούστου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	19 Αυγούστου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	19 Αυγούστου(Εσπερινός)	:	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
Κυριακή	26 Αυγούστου	:	ΛΥΣΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Όλο το περιεχόμενο του παρόντος δελτίου κηρυγμάτων μπορείτε να το βρείτε και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου: www.imparhou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2012

ΕΤΟΣ ΛΓ΄

ΑΡ.386

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. ιστ' 13-24

Ευαγγέλιο: Ματθ. κα' 33-42

2 Σεπτεμβρίου 2012

«Δια τούτο λέγω υμίν ότι αρθήσεται αφ' υμών η βασιλεία του Θεού και δοθήσεται έθνει ποιούντι τους καρπούς αυτής» (Ματθ. κα' 43).

Αδελφοί μου, ιδιαίτερα σημαντική, αλλά και προφητική η σημερινή παραβολή των κακών γεωργών. Γιατί, διατυπώνει καθαρά την διαχρονική, σταθερή και αμετάβλητη φροντίδα του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου και παράλληλα την αδιόρθωτη στάση των Ιουδαίων σε ότι αφορά αυτή τη σωτηρία.. Παρά το ότι η σωτηρία του ανθρώπου είναι έργο της πρόνοιας και της συγκαταβάσεως του Θεού, εντούτοις δεν επιβάλλεται αναγκαστικά εις τον άνθρωπο. Ο Θεός δημιουργεί τις προϋποθέσεις, προσφέρει όλα τα δυνατά μέσα και αφήνει στον άνθρωπο την δυνατότητα της αποδοχής. Όμως, ανεξάρτητα από την αποδοχή ή όχι της προσφερόμενης σωτηρίας από μέρους των ανθρώπων, το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία των ανθρώπων δεν ματαιώνεται.

Ο Θεός, λοιπόν, διαχρονικά επεξεργάζεται το έργο της σωτηρίας του ανθρώπου, κατ' αρχάς μέσω του πρωτευαγγελίου και αργότερα με τη «φύτευση του αμπελώνα». Κατά τη σημερινή παραβολή, «αμπελώνας» είναι ο Ιουδαϊκός λαός τον οποίο εγκατέστησε ο Θεός στη γη της Επαγγελίας. Γι' αυτό το λαό τοποθέτησε σαν «περίφραξη» το νόμο του, προκειμένου να τον προστατεύσει από τους γειτονικούς ειδωλολατρικούς λαούς. Ακόμα έφτιαξε ληνό-πατητήρι, δηλαδή θυσιαστήριο στο οποίο θα χυνόταν το αίμα των θυσιών και τέλος έχτισε πύργο, δηλαδή το ναό.

Αυτό το έργο το εμπιστεύθηκε στα χέρια των ιερέων. Δυστυχώς, όμως, οι ιερείς τους οποίους ο Ιησούς ονομάζει «γεωργούς», καταχράστηκαν την εμπιστοσύνη του οικοδεσπότη και αντί να παρουσιάσουν ανάλογους καρπούς, αυτοί οικειοποιήθηκαν τον αμπελώνα, θανάτωσαν τους απεσταλμένους του Θεού, τους Προφήτες, και τέλος θανάτωσαν και τον ίδιο τον Υιό του Θεού.

Ο Ιησούς, λοιπόν, δεν αναφέρεται μόνο στην προαιώνια φροντίδα του Θεού για τη σωτηρία του κόσμου. Δεν κακίζει μόνο τη συμπεριφορά των Γραμματέων, των Φαρισαίων και των αρχιερέων, καθώς και του λαού, αλλά προαναγγέλλει και το δικό του θάνατο και την Ανάσταση Του. Παράλληλα προαναγγέλλει τόσο την τιμωρία, ηγεσίας και λαού, όσο και τη συνέχιση του έργου της σωτηρίας των ανθρώπων.

Εκφραστική της απογοήτευσης, αλλά και της αποκαρδιωτικής συμπεριφοράς, γενικά θρησκευτικής ηγεσίας και Ιουδαϊκού λαού, αποτελούν τα λόγια του Ιησού που επιβεβαιώνουν τη σημερινή παραβολή. «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ που σκοτώνεις τους Προφήτες και λιθοβολείς όσους, στέλνει ο Θεός σ' εσένα, πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα παιδιά σου, όπως η κλώσα συνάζει τα κλωσόπουλα κάτω από τις φτερούγες της, κι εσείς δεν το θελήσατε. Γι' αυτό θα ερημωθεί ο τόπος σας. Σας βεβαιώνω, δε θα με δείτε πια, ως την ώρα που θα πείτε: «Ευλογημένος αυτός που έρχεται σταλμένος από τον Κύριο».

Ο Ιησούς θεωρεί ένοχο και συνένοχο το λαό για τα εγκλήματα που έγινοντο από τους αντιπροσώπους του σε διάφορες εποχές. Γιατί, κάθε γενιά που καταδικάζει την κακία, τα λάθη των προηγούμενων γενιών, όμως, επαναλαμβάνει κι αυτή όσα κακά έκαναν οι προηγούμενες γενιές, τότε είναι περισσότερο ένοχη και αναπολόγητη από κάθε προηγούμενη γενιά.

Όμως, παρά την αρνητική συμπεριφορά, τόσο των θρησκευτικών αρχόντων, όσο και του ίδιου του Ιουδαϊκού λαού, ο Θεός παρουσιάζεται ως πανάγαθος που θέλει να

οδηγήσει λαό και ηγεσία στο δρόμο της σωτηρίας. Για τούτο, παρά την αποκαρδιωτική συμπεριφορά τους, ο Θεός κάνει μια τελευταία προσπάθεια με την αποστολή του Υιού του.

Δυστυχώς και πάλι θρησκευτική ηγεσία και λαός παραμένουν αδιόρθωτοι. Αντί να συνέλθουν και να μετανοήσουν, αντίθετα θανατώνουν και τον ίδιο τον Υιό του. Αντί να εργαστούν στον αμπελώνα και να γίνουν μέσα από τα έργα των αρετών τους μέτοχοι και κληρονόμοι του αμπελώνα, αντίθετα γίνονται σφετεριστές της κληρονομιάς. Η ανοχή όμως τερματίζεται. Ηγεσία και λαός τιμωρούνται, ιδιαίτερα με τη στέρση της συμμετοχής στον αμπελώνα, δηλαδή τη βασιλεία του. Τότε ο αμπελώνας εκμισθώνεται σε άλλους γεωργούς, τους Χριστιανούς, από τους οποίους περιμένει να προσφέρουν τον καρπό της αρετής τους. Η βασιλεία του Θεού δεν είναι δεδομένη για κανένα. Αυτή εξασφαλίζεται μέσα από το σεβασμό και την τήρηση των εντολών του Θεού καθώς και με την παρουσίαση των ανάλογων έργων της αρετής. Άρνηση συμμόρφωσης με τα πιο πάνω σημαίνει άμεσα και στέρση της ίδιας της βασιλείας του Θεού.

Έτσι και έγινε. Ο Θεός κατάργησε την άκαρπη Ιουδαϊκή συναγωγή, την δε Ιερουσαλήμ που λιθοβολούσε και σκότωνε τους προφήτες επέτρεψε να καταστραφεί από τα Ρωμαϊκά στρατεύματα. Στη θέση της Ιουδαϊκής Συναγωγής ίδρυσε τη Χριστιανική Εκκλησία. Έδωσε νέο νόμο μέσω του Ιησού και κατασκεύασε νέο θυσιαστήριο. Σ' αυτό το θυσιαστήριο δεν προσφέρονται θυσίες ζώων αλλά προσφέρεται η αναίμακτη θυσία του σώματος και του αίματος του Χριστού. Με τον τρόπο αυτό διασφαλίζεται η οικονομία του έργου της σωτηρίας των ανθρώπων. Μια σωτηρία, που αν και είναι δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο, εντούτοις αυτή δεν προσφέρεται αναγκαστικά. Ο Θεός θέλει τον άνθρωπο μέτοχο, κοινωνό και συνεργάτη στο έργο της σωτηρίας. Περιμένει από τον άνθρωπο να γίνει μέλος της Εκκλησίας και συνειδητά να προσφέρει τους καρπούς της αρετής. Αν σήμερα ή σε κάποια εποχή δεν υπάρχουν πολλά κλήματα να καρποφορήσουν και πολλοί Χριστιανοί δεν είναι άξιοι της δωρεάς που τους προσφέρεται, τότε θα έρθει η στιγμή που θα υπάρξουν Χριστιανοί που να είναι αληθινοί και άξιοι του ονόματος, αλλά και του αίματος του Ιησού.

Αδελφοί μου, αυτή η αλήθεια είναι μια υπενθύμιση και την ίδια στιγμή και μια προειδοποίηση για όλους αλλά και για τον καθένα από μας ξεχωριστά. Ότι δηλαδή η προσφορά του Θεού υπάρχει. Αρκεί ο άνθρωπος να την αποδεχθεί και να την αξιοποιήσει. Εμείς την έχουμε αποδεχθεί; Αν ναι, τότε την έχουμε αξιοποιήσει στο βαθμό που πρέπει; Ας ελπίσουμε ότι η απάντηση που θα δώσει ο καθένας από μας είναι θετική. Διαφορετικά θα ισχύει για μας η σημερινή προειδοποίηση του Ιησού. «Γι' αυτό σας βεβαιώνω πως ο Θεός θα σας αφαιρέσει το προνόμιο να είστε ο λαός της βασιλείας του, και θα το δώσει σε ένα λαό που θα παράγει τους καρπούς της βασιλείας». Ας προσφέρουμε, λοιπόν, τους ανάλογους καρπούς για να καταστούμε άξιοι της βασιλείας του Θεού. Αμήν

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΥΨΩΣΕΩΣ Τ.ΣΤΑΥΡΟΥ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11 - 18

Ευαγγέλιον: Ιωάν. γ ' 13 - 17

Κυριακή 9 Σεπτεμβρίου 2012

«Οὕτω γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον»

Σε μερικές μέρες τιμούμε τον Τιμιο Σταυρό του Κυρίου μας, και με αυτή την τιμή αναγνωρίζουμε και τιμούμε την θυσία του Κυρίου μας. Θυσία για την οποια πρέπει να είμαστε ευγνώμονες. Θυσία που έγινε για να σωθεί ο κόσμος, οι άνθρωποι, εμείς. Σύμβολο ο Τιμιος Σταυρός, σύμβολο που ενώνει τους χριστιανούς. Σύμβολο που θα εκπλήρωνόταν η ευχή και η επιθυμία του Κυρίου, στην αρχιερατική Του προσευχή, αν τελικά περιλάβει όλους τους ανθρώπους. Ευλογία μοναδική, αν όλοι οι χριστιανοί με το ενωτικό αυτό συμβολο και την αγάπη του Κυρίου που συμβολίζει, ενώνονταν όλοι μαζί πάλι, όπως ξεκίνησαν με την ίδρυση της Εκκλησίας του Χριστού. Όλοι μαζί, χωρίς εγωισμούς και μισαλλοδοξίες. Όλοι μαζί στο όνομα του Κυρίου μας. Όλοι μαζί με την απεραντη αγάπη του Χριστού μας. Για όλους εμάς λοιπόν θυσιάστηκε ο Κύριος. Για να μας απαλλάξει από την αμαρτία.

Τόσο πολύ λοιπον, αγάπησε ο Θεός τους ανθρώπους, ώστε παράδωσε στον σταυρικό θάνατο τον μονογενή Του γιο, ώστε κάθε ένας που πιστεύει σ' Αυτόν να μη καθεί, αλλά να ζήσει αιώνια.

Η αγάπη του Θεού, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι δεδομένη. Θα ήταν παράλογο και απίθανο να μη αγαπά ο Θεός τα πλάσματά Του. Τα πλάσματα που με τόση αγάπη και σοφία δημιούργησε. Ωστόσο το μέγεθος της αγάπης αυτής φανερώθηκε και πρακτικά με την θυσία του μονογενούς Του γιου. Ασφαλώς δεν είχε καμιά υποχρέωση να δώσει τον γιο Του για τη σωτηρία των ανθρώπων. Άλλωστε έπλασε τον άνθρωπο ελεύθερο ώστε να μπορεί να κάμει τις επιλογές του. Να επιλέγει τον δρόμο που θα ακολουθήσει. Κι όμως ο άνθρωπος δεν έκαμε την καλύτερη επιλογή πάντοτε. Λησμόνησε τον Θεό του. Λησμόνησε τις εντολές Του. Γιαυτό όταν πλέον ο άνθρωπος ξεφυγε από τον δρόμο που του υπέδειξε ο Θεός έστειλε τον γιο Του. Δεν ήθελε να καθεί ο άνθρωπος στον αιώνιο θάνατο. Γιατί ενώ ο άνθρωπος είναι θνητό πλάσμα, έχει την αθάνατη ψυχή που του παραχωρεί την δυνατότητα να παραμείνει αθάνατος. Αυτή τη δυνατότητα πρέπει να αξιοποιήσει μένοντας κοντά στο Θεό και τηρώντας τις εντολές Του.

Σημειώνει ο Κύριος στη συνομιλία Του με τον άρχοντα Νικόδημο, που ήταν μέλος του συνεδρίου των Ιουδαίων, αγαπητοί μου: «ἵνα πᾶς ὁ

πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται». «Πᾶς ὁ πιστεύων». Δεν υπάρχει διάκριση χρώματος, φυλής ἢ ἄλλων διαφορῶν που ξεχωρίζουν συνήθως τους ανθρώπους. Μόνο μια προϋπόθεση υπάρχει: «ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν». Να πιστεύει στον Κύριο, στον Γιο του Θεοῦ, που θυσιάστηκε για μας, τους ανθρώπους. Ἡ πίστη μοναδική προϋπόθεση, ὅρος ἀπαράβατος. Φυσικά ἡ ἐμπιστοσύνη στον Κύριο, δεν εἶναι ἕνας ἀπλὸς λόγος, μια διακήρυξη. Δεν εἶναι ἀσχετὴ ἀπὸ τὴν διδασκαλία Του. Γιαυτό πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ γνωρίζει τὸ περιεχόμενο τῆς πίστεως. Νὰ γνωρίζει καὶ νὰ μελετᾷ. Καὶ βέβαια δεν εἶναι θεωρητικὴ ἡ ἀντιμετώπιση τῆς ἀλήθειας τοῦ εὐαγγελίου. Ἐχει καὶ τὴν πρακτικὴ τῆς ὄψης. Ἐχει σχέση με τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐμπιστοσύνη στον λόγο τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ χρωματίζει κάθε μας πράξη. Δεν υπάρχουν πράξεις που νὰ εἶναι ἀσχετες ἀπὸ τὴν πίστη μας στον Θεό. Καὶ ὄχι μόνο οἱ πράξεις, ἀλλὰ καὶ τὰ λόγια καὶ ἀκόμη περισσότερο καὶ οἱ σκέψεις μας.

Ὁ χριστιανὸς ἐφαρμόζει σὲ κάθε στιγμή τῆς ζωῆς του τὸν ἠθικὸ νόμο τοῦ εὐαγγελίου. Σταθερὰ καὶ με συνέπεια. Καὶ πρὸς ὅλους με τὴν ἴδια συνέπεια. Περὶφανος γιὰτι εἶναι χριστιανός. «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου». Ὅσο γιὰ μένα, σημειώνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, δεν θα ἐπέτρεπα στον εαυτό μου νὰ καυχιέται γιὰ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν σταυρὸ τοῦ Κυρίου,. Καύχημα πραγματικὰ μοναδικό, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἡ καύχηση καὶ υπερηφάνεια γιὰ τὴν ιδιότητα μας τὴ χριστιανικὴ, γιὰ τὸ σύμβολο τοῦ σταυροῦ. Γιὰ τὸ σύμβολό που χαρακτηρίζει τὴ ζωὴ μας. Τὸ σύμβολο που υπενθυμίζει τὴν σταυρικὴ θυσία τοῦ Κυρίου μας. Γιὰ τὸ σύμβολο που στερεώνει τὴν πίστη μας γιὰ τὴν ἀπολύτρωσή μας ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας, τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου. Σύμβολο που μας θυμίζει ἀκόμη τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας, γιὰτι μετὰ τὴν σταυρικὴ θυσία, ἀναστήθηκε. Σὲ μια ἀναστημένη ζωὴ καλούμαστε καὶ μπορούμε νὰ οδηγηθούμε καὶ εμεῖς ὅταν ζούμε με ἐμπιστοσύνη στον Κύριό μας καὶ ἀκολουθούμε τὶς ἐντολές Του σὲ τὴν καθημερινὴ μας ζωὴ. Γιαυτό προσευχόμαστε καὶ αὐτὸ ἐλπίζουμε.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΗ

Απόστολος: Γαλ. β' 16 - 20

Ευαγγέλιο : Μάρκ. η' 34 - θ' - 1

16 Σεπτεμβρίου 2012

«Ός γαρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν».

Στο σημερινό ιερό Ευαγγέλιο, αγαπητοί μου αδελφοί, ο Κύριος, μας φανερώνει την ανεκτίμητη αξία της ψυχής μας. Εκείνος, μας λέει, που θέλει να σώσει την ψυχή του, θα ξέρει ότι θα χάσει τη ζωή του. Αυτό είναι το νόημα των λόγων του Κυρίου, που μοιάζουν με πολεμικό προοκλητήριο. Σάλπισμα επαναστατικό είναι οι λόγοι αυτοί του Κυρίου. Σάλπισμα που καλεί σε ανατροπή της νοοτροπίας και ζωής των υλιστών και κοσμικοφρόνων ανθρώπων. Σάλπισμα που χαράσσει νέα πορεία στη ζωή μας και που αντηχεί προς όλες τις κατευθύνσεις και διακηρύσσει ότι δεν είναι το πόνος στη ζωή μας τα υλικά αγαθά. Και ότι θα πρέπει να είμαστε αποφασισμένοι, να τα θυσιάσουμε όλα, ακόμα να υποστούμε και θάνατο, για χάρη της σωτηρίας της ψυχής μας. Γιατί αν χάσουμε τη ψυχή μας, χάνουμε τον Θεό και επομένως τη σωτηρία μας. Αξίζει, λοιπόν, ν' ασχοληθούμε κι εμείς σήμερα με την αξία της ψυχής και τη φροντίδα και τις θυσίες που χρειάζονται για την σωτηρία της.

Είναι, πράγματι, μοναδική η αξία της ψυχής μας γιατί είναι δημιούργημα εξαιρετικό του Τριαδικού Θεού. Όταν ο Θεός εδημιούργησε το ανθρώπινο σώμα, ενεφύσησε στο πρόσωπον αυτού « πνοήν ζωής » (Γέν. Β' 7) Το εμφύσημα αυτό του Θεού εδημιούργησε την ψυχή μας. Και είναι το εμφύσημα αυτό « η ενέργεια του Αγίου Πνεύματος », όπως λέει ο ιερός Χρυσόστομος. Δεν έγινε δηλαδή το Άγιον Πνεύμα ψυχή του ανθρώπου, αλλά με την ενέργειά Του έκτισε την ψυχή του ανθρώπου. Γι' αυτό και ο άνθρωπος είναι « κατ' εικόνα Θεού » (Γέν. Α' 26).

Η ψυχή μας σαν τέτοια έχει τα χαρακτηριστικά του Θεού. Το λογικό, την ελευθερία, το δημιουργικό. Στοιχεία τα οποία δεν έχουν τα ζώα, γιατί ακριβώς δεν έχουν ψυχή. Η θέληση, η αγάπη προς την ελευθερία, όλα μας τα συναισθήματα και όλα όσα μας κάμνουν, να μοιάζουμε με τον Θεό, είναι λειτουργίες και εκδηλώσεις της ψυχής. Η ψυχή είναι εκείνη που κινεί και διευθύνει το σώμα. Γι' αυτό και όταν φύγει η ψυχή το σώμα είναι ακίνητο, νεκρό. Όλος ο κόσμος, με όλα του τα αγαθά, δεν αντισταθμίζει την αξία της ψυχής. Δεν υπάρχει κανένα αντάλλαγμα ισάξιο της ψυχής μας. Αν υπήρχε τρόπος να ζυγίσουμε από το ένα μέρος όλα τα αγαθά του κόσμου και από το άλλο την ψυχή, η ψυχή θα βάρυνε περισσότερο.

Εκτός τούτου, η ψυχή μας είναι και αθάνατος. Δεν πρόκειται να πεθάνει ποτέ. Θα υπάρχει πάντοτε, και όταν ακόμα πεθάνει το σώμα μας, η ψυχή μας θα εξακολουθεί να ζει. Ο θάνατος δεν αγγίζει ποτέ την ψυχή μας. Οι ψυχές μας είτε στον Παράδεισο, είτε στην Κόλαση, δεν θα νεκρωθούν. Η αθανασία είναι βασικό χαρακτηριστικό των ψυχών μας. Όλα τα άλλα επίγεια αγαθά, τα πλούτη, οι τιμές, οι απολαύσεις δεν ισοφαρίζουν την αξία της ψυχής μας. Κι αν όλα αυτά φανερώνουν καθαρά και ζωηρά την αξία της ψυχής μας, υπάρχει κάτι ακόμα, που προσδίδει ακόμα μεγαλύτερη αξία στην ψυχή μας. Είναι η θυσία του Κυρίου στο Σταυρό και το τίμιο αίμα Του. Που κύθηκε για την απολύτρωση των ψυχών μας, από την αμαρτία και τον αιώνιο θάνατο.

Γι' αυτό κι εκείνο που φανερώνει προ πάντων την αξία της ψυχής μας και κάμνει επιβεβλημένη κάθε θυσία για χάρη της, είναι το ότι για τη σωτηρία της, εκύθη το Αίμα του Θεανθρώπου Ιησού. Κι' έπρεπε να κυθεί το Αίμα του Χριστού στο Γολγοθά, προκειμένου να σωθεί η ψυχή μας. Η θυσία εκείνη, επι πλέον μας λέει, ότι πρέπει να είμαστε αποφασισμένοι να πονέσουμε κι εμείς, αν θέλουμε να σώσουμε την ψυχή μας. Χωρίς κόπο, χωρίς βία, χωρίς διάθεση, να τα θυσιάσουμε όλα, όσα βέβαια

εμποδίζουν την σωτηρία της ψυχής μας, είναι αδύνατο να σωθούμε. Σωτηρία ψυχής και άνετος χριστιανισμός, δηλαδή ζωή, που δεν θα μας κοστίζει καθόλου, είναι πράγματα ασυμβίβαστα. Γι' αυτό και χρειάζονται θυσίες, αν θέλουμε να σώσουμε την ψυχή μας.

Η προσωρινότητα και η ματαιότητα των αγαθών του κόσμου τούτου, τα καθιστούν ανίκανα να ικανοποιήσουν τους ευγενείς και υψηλούς πόθους, που έχουμε όλοι μας. Είναι σπάνιο φαινόμενο και εξαίρεση, το να υπάρχει κάποιος, που να απολαμβάνει τα υλικά αγαθά και να είναι συγχρόνως και πλήρως ικανοποιημένος και ψυχικά αναπαυμένος. Αν θέλουμε, λοιπόν, ν' ακολουθήσουμε τον Σωτήρα, που χαρίζει τη σωτηρία της ψυχής, χρειάζεται αυταπάρνηση. Να αρνηθούμε τον εαυτό μας. Να απαλλαγούμε από κάθε τι που είναι ένοχο και αμαρτωλό. Να διώξουμε από μέσα μας το φθόνο και το θυμό, το ψεύδος και την πλεονεξία. Να θυσιάσουμε γενικά τον εγωισμό μας και ό,τι άλλο θέλει ο κακός εαυτός μας. Η θυσία αυτή είναι βασική και πρωταρχική, είναι όμως και δύσκολη. Γιατί μετά την πώση των πρωτοπλάστων, η αμαρτία έγινε ένα με το είναι μας. Η διάνοια του ανθρώπου έγκειται επιμελώς επί τα πονηρά εκ νεότητας αυτού. Γι' αυτό και χρειάζεται πνεύμα θυσίας και αγώνας αποφασιστικός, αλλά και διαρκής προσπάθεια, για να απαλλαγεί η ψυχή μας από το κακό και να πετάξει προς τον Πλάστη και Δημιουργό της.

Είναι σε όλους γνωστό, ότι κανένα σπουδαίο έργο δεν επιτυγχάνεται, χωρίς κόπους και θυσίες. Για να μορφωθεί ο φοιτητής, να προοδεύσει ο επιστήμονας, να εξελιχθεί ο έμπορος, να τακτοποιηθεί καλά ο οικογενειάρχης, να συγκομίσει καρπούς ο γεωργός, χρειάζονται θυσίες. Θυσίες πολλές και μάλιστα μερικές φορές και πολύ σκληρές. Αν, λοιπόν, για τα θέματα αυτά της παρούσας ζωής, απαιτούνται θυσίες, πολύ περισσότερο χρειάζεται διάθεση για θυσίες, για τη σωτηρία της ψυχής μας. Και να ξέρουμε ότι αντί των φθαρτών πραγμάτων που θυσιάζουμε εδώ, θα μας χαρισθούν τα άφθαρτα, αντί των προσκαιρών τα αιώνια και αντί των επιγείων τα επουράνια.

Αδελφοί μου! Ο Άγιος Εφραίμ ο Σύρος, λέει, ότι το ενδιαφέρον για τη σωτηρία της ψυχής μας, μοιάζει με το εμπόριο. Όπως, λέει, κάθε βράδυ ο έμπορος υπολογίζει το κέρδος και τη ζημιά της ημέρας, έτσι όλοι εμείς θα πρέπει κάθε βράδυ, να κάνουμε τον απολογισμό μας. Να εισερχόμαστε στα άδυτα της καρδιάς μας και να ρωτούμε τον εαυτό μας. Μήπως με κάποιο τρόπο σήμερα παρώξυνα τον Θεό; Μήπως είπα κάποιο λόγο αργό; Μήπως αδιαφόρησα για κάτι; Μήπως εξώργισα τον αδελφό μου; Μήπως κατέκρινα κάποιον; Μήπως ήλθε μέσα μου κάποια επιθυμία σαρκική και την δέχτηκα με ευχαρίστηση; Μήπως νικήθηκα από γήινες φροντίδες; Αυτός ο απολογισμός, λέει, θα μας βοηθήσει να επανορθώνουμε τις ζημιές και να αποκτούμε πνευματικά κέρδη για την ψυχή μας, που πρέπει το δίχως άλλο, παραδίνοντάς την καθημερινά στον Σωτήρα μας, να την ασφαλίσουμε και να την σώσουμε.

† Ηγούμενος Χρυσορροΐατίσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Α' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. δ' 22-27

Ευαγγέλιο: Λουκ. ε' 1-11

23 Σεπτεμβρίου 2012

«Από του νυν ανθρώπους έση ζωγρών»

Χαριτωμένη εικόνα να βλέπουμε τον Κύριο, τον Ιησού Χριστό, στην ψαρόβάρκα του αποστόλου Πέτρου και από εκεί να μιλά στα πλήθη που είχαν συγκεντρωθεί στην ακρογιαλιά. Ήταν τόσος πολύς κόσμος, ώστε διάλεξε την βάρκα, για να τους έχει όλους απέναντι του. Αυτό το ψαροκάικο μπορούμε να πούμε ότι έγινε ο πρώτος άμβωνας, για να ακουστεί το κήρυγμα του Ευαγγελίου από το στόμα του Ιησού Χριστού. Μικρόφωνο δεν υπήρχε τότε. όμως θα μπορούμε να φανταστούμε με πόση προσοχή, ησυχία, κατάνυξη, με πόση λαχτάρα άκουγε όλος αυτός ο κόσμος τα λόγια του Κυρίου, αλλά και τι γοητεία θα είχαν τα λόγια Του, ώστε να Τον ακολουθούν όπου πήγαινε και να στέκονται ώρες ακούγοντας το κήρυγμα Του.

Πολλές άλλες φορές μιλούσε στο Ιερό, όπως γράφουν οι Ευαγγελιστές δηλαδή, στον τότε ναό του Σολομώντος αλλά και στις κατά τόπους συναγωγές των Ιουδαίων.

Τον είδαμε να μιλά άλλες φορές στην έρημο, όπου τον είχαν ακολουθήσει χιλιάδες λαού, τότε που εκτός από την πνευματική τροφοδοσία των λόγων Του, τους έδωκε και την σωματική τροφή, ευλογώντας και πληθαίνοντας τους πέντε άρτους.

Τον είδαμε να ομιλεί σε σπίτια, με τόσο συνωστισμό, ώστε να μην μπορεί να πλησιάσει κανείς ούτε κοντά στην θύρα.

Τον είδαμε να διδάσκει παρά το φρέαρ του Ιακώβ πηγαίνοντας προς την Σαμάρεια, όπου στο κήρυγμα Του ολόκληρο χωριό πίστευσε.

Τον είδαμε να διδάσκει ιδιαιτέρως τους Αποστόλους κατά την ώρα του Μυστικού Δείπνου. Αλλά Τον είδαμε να διδάσκει και από τον Σταυρό Του στον Γολγοθά, επισφραγίζοντας όλα Του τα κηρύγματα με το κήρυγμα της αγάπης, ζητώντας να συγκωρήσει ο Θεός και αυτούς που Τον σταύρωσαν. Αυτά όλα μας διδάσκουν πόση σημασία έδινε ο Κύριος στο κήρυγμα, στη διδασκαλία και πόσο εμείς οι χριστιανοί πρέπει να ζητάμε με δίψα, με πόθο, με ενδιαφέρον θερμό να φωτιζόμαστε από τον λόγο του Θεού ακούοντας ή διαβάζοντας τον.

Το δεύτερο που πρέπει να προσέξουμε, είναι η υπακοή του αποστόλου Πέτρου στα λόγια του Κυρίου, αν και ακόμα δεν ήταν μαθητής του Χριστού. Του ζητά να μπει στην βάρκα του και το δέχεται ο Πέτρος. Παραχωρεί τη βάρκα του στον Κύριο. Παραχωρούμε άραγε εμείς με την ίδια προθυμία κάτι που μας ζητά ο Κύριος μας; Την αγάπη μας ζητά. Να

είμαστε κοντά Του μας ζητά. Να είμαστε φίλοι Του, μας ζητά. Να έλθει και να βρίσκεται στο σπίτι μας, στην οικογένεια μας ζητά. Τον δεχόμαστε; Τον θέλουμε ή του κλείνουμε την πόρτα της ψυχής μας, του σπιτιού μας, της ζωής μας;

Να προσέξουμε και πάλι την υπακοή του Πέτρου. Αφού τελείωσε το κήρυγμα Του ο Κύριος, του λέγει: Πάμε τώρα στα βαθιά νερά να ρίξουμε τα δίκτυα. Του λέγει με παράπονο ο Πέτρος. «Κύριε, δι' όλης της νυκτός κοπιάσαντες, ουδέν ελάβομεν». Μια ολόκληρη νύκτα κοπιάσαμε και δεν πιάσαμε ένα ψάρι, αλλά αφού το θέλεις, θα ξαναρίξουμε τα δίκτυα.

Έδειξε αξιοθαύμαστη υπακοή. Θα μπορούσε να πει: Δάσκαλε, βλέπε τη δουλειά σου και μη μιλάς για ψάρεμα. Αφού την νύκτα, στην κατάλληλη ώρα δεν πιάσαμε κανένα ψάρι, τώρα, μέρα μεσημέρι, θα ρίξουμε τα δίκτυα; Φτάνει η κούραση της νύκτας. Θα μα κοροϊδεύουν και οι άνθρωποι, όταν βλέπουν να ψαρεύουμε σε ώρα ακατάλληλη.

Όμως έδειξε υπακοή. Αφού το λες, θα πάμε. Και το θαύμα έγινε. Έπιασαν τόσα ψάρια, ώστε κινδύνευε η βάρκα να βυθιστεί και αναγκάστηκαν να φωνάξουν, τον Ιωάννη με τη βάρκα του, για να μοιράσουν τα ψάρια και πάλι με κίνδυνο να βυθιστούν και οι δυο ψαρόβαρκες, ήρθαν στη στεριά, αναγνωρίζοντας και ομολογώντας το θαύμα.

Βλέπουμε στη συνέχεια και την ανταμοιβή της υπακοής. Ο Κύριος σαν να ήθελε να πληρώσει ενοίκιο στον Πέτρο που διέθεσε σαν άμβωνα το πλοίο του, αλλά αμείβοντας και την υπακοή του, τον ικανοποιεί, βέβαια, υλικά δίνοντας του τόσα ψάρια που δεν είδε ποτέ στη βάρκα του.

Αλλά το κυριότερο: Ο Κύριος πληρώνει πλουσιότερα την οποιαδήποτε προσπάθεια μας για ένα καλό έργο που κάναμε. Δεν έφτανε η υλική αυτή ικανοποίηση αλλά η πνευματική καταξίωση, η μεγάλη, η αφάνταστη σε αξία τιμή που έκαμε στον Πέτρο. Από τώρα, του λέγει ο Κύριος θα γίνεις ψαράς ανθρώπων· «από του νυν ανθρώπους έση ζωγρών».

Δεν υπήρχε πιο μεγάλη ανταμοιβή για τον Πέτρο. Που να το φανταστεί, ότι στα δίκτυα των λόγων του θα έπιανε ψυχές ανθρώπων! Τα ψάρια που έπιανε με την βάρκα πέθαιναν, σε λίγη ώρα. Απεναντίας, οι άνθρωποι τους οποίους έπιανε με τα δίκτυα του Ευαγγελίου κέρδιζαν ζώνη αιώνιον.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 16-ζ' 1

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ' 31-36

30 Σεπτεμβρίου 2012

«Καθώς θέλετε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, και υμείς ποιείτε αυτοίς ομοίως» (Λουκ. στ' 31)

Από τη στιγμή που ο άνθρωπος συνειδητοποιεί ότι διαφέρει από την υπόλοιπη άλογη δημιουργία, αισθάνεται την ανάγκη να οργανωθεί κοινωνικά για να μπορέσει να συμβιώσει με τους άλλους ανθρώπους. Για να είναι η ζωή του υποφερτή και όχι «βίος αβίωτος» άρχισε να συντάσσει κανόνες λειτουργίας αυτών των κοινωνιών. Αυτοί οι κανόνες, όσο κι αν βελτιώνονταν με την πάροδο του χρόνου εντούτοις παρέμεναν ατελείς, όπως και ο άνθρωπος. Σε ότι αφορά την ηθική συμπεριφορά αυτή αποτύπωνε και πάλι την ανθρώπινη ατέλεια. Ηθικό και δίκαιο γι' αυτόν ήταν η επιβολή του δυνατού στον αδύνατο, η δε εκδίκηση κυριαρχούσε στην καθημερινή ζωή του.

Όμως, αυτός ο τρόπος ζωής και συμπεριφοράς τον κρατούσε δέσμιο σε συμπεριφορά παρόμοια με εκείνη των ζώων. Και τούτο γιατί, με την πτώση, ο άνθρωπος αποξενώθηκε από το Θεό και απομακρύνθηκε από το σκοπό της δημιουργίας του, δηλαδή «το καθ'ομοίωσιν Θεού».

Ο Κύριος, μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο, υπενθυμίζει στον άνθρωπο ότι προορισμός του παραμένει η ομοίωση του με το Θεό και ο οποίος όμως θα γίνει κατορθωτός με τη δική του προσπάθεια. Παράλληλα προσφέρει στον άνθρωπο μια νέα ηθική διδασκαλία με επίκεντρο την αγάπη. Μια αγάπη που προσφέρεται από το Θεό στον άνθρωπο, όχι απλά σαν διδασκαλία, αλλά και έμπρακτα με την ενανθρώπιση και τη σταυρική θυσία του Κυρίου.

Αυτή η αγάπη σαν ηθική διδασκαλία είναι πρωτόγνωρη, γιατί ξεφεύγει από τα όρια της συναλλαγής. Ξεπερνά την ισοδύναμη προς τον εαυτό μας αγάπη και φτάνει στη θυσία. Αγάπη ίσον θυσία. Αγάπη σημαίνει να νικάς και να θυσιάζεις κάθε τι δικό σου και να το προσφέρεις στο συνάνθρωπο σου. Σε οποιοδήποτε συνάνθρωπο σου, ακόμα και στον εχθρό σου.

Και αυτή η διδασκαλία είναι πρωτάκουστη, αφού προχωρεί πέρα από τη διδασκαλία του Μωσαϊκού νόμου που συνιστούμε το «αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν» και η οποία διαφοροποιήθηκε από τους Ιουδαίους με την προσθήκη «και μισήσεις τον εχθρόν σου». Άρα η Ιουδαϊκή αγάπη επανερχόταν στον καθιερωμένο νόμο της εκδίκησης και μάλιστα κατά τρόπο νόμιμο με το γνωστό «οφθαλμό αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος».

Όμως, αυτή η διδασκαλία του Ιησού ξεπερνά και την αγάπη, όπως εκφράστηκε από την Αντιγόνη ότι: «δεν πλάστηκα για να μισώ αλλά για ν' αγαπώ». Αυτή η αγάπη της Αντιγόνης ήταν τέλεια για την εποχή της αφού παραμέριζε την εκδίκηση, όμως δεν έφτανε στο ύψος της Χριστιανικής αγάπης που συνιστά θυσία κάθε τι δικού μας υπέρ των άλλων.

Αυτή η διδασκαλία της αγάπης, «της σταυρικής» αγάπης μας υπενθυμίζει η Εκκλησία με την εικόνα του εσταυρωμένου Χριστού, αλλά και του σταυρού. Αυτή η αγάπη προσφέρεται από το Θεό στον άνθρωπο και επιστρέφει από τον άνθρωπο σαν αγάπη στο Θεό, μέσα από την αγάπη προς το συνάνθρωπο. Αυτή η «μίμηση» του Χριστού από τον άνθρωπο τον οδηγεί στην τελείωση και την ομοίωση του με το Θεό. Μάλιστα αυτή η «μίμηση» του Χριστού δε γίνεται από εξαναγκασμό, αλλά με την ελεύθερη θέληση του ανθρώπου.

Ακούσαμε στην αρχή του σημερινού ευαγγελίου: «Και καθώς θέλετε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, και υμείς ποιείται αυτοίς ομοίως». Δηλαδή, όπως θέλετε να σας συμπεριφέρονται οι άνθρωποι, έτσι ακριβώς να συμπεριφέρεστε κι εσείς. «Χρυσό κανόνα» ονόμασαν τα λόγια αυτά του Κυρίου, γιατί με την εφαρμογή του ο άνθρωπος ελευθερώνεται από οποιοδήποτε άλλο νόμο. Ακόμα, γιατί θεμέλιο αυτού του κανόνα είναι ο σεβασμός και η εκδήλωση της αγάπης. Αυτό που ξεκινά σαν επιθυμία από μέσα μας, στο τέλος γίνεται πράξη. Αυτό το «ποιείτε» είναι το κύριο χαρακτηριστικό της Χριστιανικής αγάπης. Κατά τον Ιησού «μεγάλος» στη βασιλεία του θα θεωρηθεί εκείνος που θα τηρήσει τις εντολές και θα διδάξει έτσι και τους άλλους. «Ός δ' αν ποιήσει και διδάξει, ούτος μέγας κληθήσεται εν τη βασιλεία των ουρανών» (Ματθ. ε' 19). Αυτή η έμπρακτη αγάπη προς το συνάνθρωπο θεωρείται από τον Ιησού σαν προσφορά προς τον ίδιο: «Εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε» (Ματθ. κε' 40).

Η αγάπη, λοιπόν, είναι η εσωτερική επιθυμία που στην πορεία γίνεται πράξη και μάλιστα ανιδιοτελής, δηλαδή προσφέρεται χωρίς να περιμένουμε αντάλλαγμα. Αγάπη που προσφέρεται και περιμένει να πάρει δεν είναι αγάπη, αλλά πράξη συναλλαγής. Η Χριστιανική αγάπη είναι πάνω από τα ανθρώπινα μέτρα. Η Χριστιανική αγάπη είναι θυσία, είναι αγάπη σταυρική. Μέσα από την αγάπη προσφέρω τα πάντα χωρίς να διεκδικώ τίποτε.

Η αγάπη, λοιπόν, δεν είναι συναλλαγή. Είναι υπέρβαση αδυναμιών και εγωισμού. Η αγάπη είναι προσφορά. Όταν αγαπάς δίνεις χωρίς να απαιτείς να πάρεις. Και αυτή η χωρίς όρια προσφορά προσφέρεται στον κάθε άνθρωπο ανεξάρτητα από φυλετική ή εθνική καταγωγή, ακόμα και στον εχθρό.

Αυτός είναι ο κόσμος της αγάπης. Ένας κόσμος τον οποίο οραματιζόμαστε μεν, αλλά στην πράξη τον βλέπουμε από μακριά ή τον κρατάμε μακριά. Μέρος αυτού του κόσμου είμαστε κι εμείς, πότε σαν διαμορφωτές και πότε σαν χαλαστές. Σαν μέλη αυτού του κόσμου ποια η δική μας συμβολή; Ποια η δική μας επιθυμία; Ποιο το δικό μας θέλω; Κι αν ακόμα παραδεχτούμε ότι κινούμαστε στα όρια της συναλλαγής του «παιρνω για να δώσω» γιατί να μην αντιστρέψουμε, για χάρη της συζήτησης, αυτή τη συναλλαγή, μετατρέποντας την σε «δώσε για να πάρεις». Δώσε πρώτος αυτό που απαιτείς ή περιμένεις να σου δώσουν οι άλλοι. Δώσε πρώτος. Γίνε διαμορφωτής του κόσμου που οραματίζεται. Κάνε σήμερα την αρχή.

Αδελφοί μου, όσοι συνειδητοποιούμε τη χάρη του Θεού και τη μέχρι θανάτου προσφορά της αγάπης του σε μας, ας απαντήσουμε, μέσα στα πλαίσια των δυνατοτήτων του ο καθένας, με αγάπη σ' αυτήν την αγάπη. Ας προσέξουμε κι ας υπακούσουμε στα σημερινά λόγια του Αποστόλου Παύλου: «Συνεργάτες του Θεού καθώς είμαστε, σας παρακαλούμε να μην αφήσετε να πάει χαμένη η χάρη του Θεού που δεχθήκατε, γιατί η Γραφή λέει: Στον καιρό της χάρις σε άκουσα και την ημέρα της σωτηρίας σε βοήθησα. Να, τώρα είναι ο καιρός της χάρις, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας. Η σημερινή μέρα ας είναι η συνειδητή απάντηση στην αποδοχή της χάρις του Θεού, η δε έμπρακτη αγάπη μας ας είναι η επισφράγιση και η επιβεβαίωση της σημερινής ημέρας σαν ημέρας και της δικής μας σωτηρίας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Σάββατο	1 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΜΗΛΙΑ
Κυριακή	2 Σεπτεμβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Παρασκευή	7 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΚΟΙΛΗ
Σάββατο	8 Σεπτεμβρίου	:	ΜΑΛΛΙΑ
Κυριακή	9 Σεπτεμβρίου	:	ΤΙΜΗ
Πέμπτη	13 Σεπτεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΕΓΕΙΑΣ
Παρασκευή	14 Σεπτεμβρίου	:	ΟΜΟΔΟΣ
Κυριακή	16 Σεπτεμβρίου	:	ΑΡΜΙΝΟΥ
Τετάρτη	19 Σεπτεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΠΙΣΣΟΥΡΙ
Κυριακή	23 Σεπτεμβρίου	:	ΒΑΣΑ
Τετάρτη	26 Σεπτεμβρίου	:	ΠΡΑΣΤΕΙΟ
Κυριακή	30 Σεπτεμβρίου	:	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Σάββατο	1 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	2 Σεπτεμβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Παρασκευή	7 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΓΙΟΛΟΥ
Σάββατο	8 Σεπτεμβρίου	:	ΑΡΣΟΣ
Κυριακή	9 Σεπτεμβρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Παρασκευή	14 Σεπτεμβρίου	:	ΣΤΑΥΡΟΣ ΨΩΚΑΣ
Κυριακή	16 Σεπτεμβρίου	:	ΣΚΟΥΛΛΗ
Κυριακή	23 Σεπτεμβρίου	:	ΘΕΛΕΤΡΑ
Παρασκευή	28 Σεπτεμβρίου	:	Ι. Μ. ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 2 Σεπτεμβρίου: ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

Κυριακή 9 Σεπτεμβρίου: ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ

Κυριακή 16 Σεπτεμβρίου: ΚΟΛΩΝΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Όλο το περιεχόμενο του παρόντος δελτίου κηρυγμάτων μπορείτε να το βρείτε και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου: www.impraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2012

ΕΤΟΣ ΛΓ΄

ΑΡ.387

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β΄ Κορ. ΙΑ 31 - ΙΒ΄ 9

Ευαγγέλιο: Λουκ. Ζ΄ 11 – 16

7 Οκτωβρίου 2012

«Και είπεν αυτή· μη κλαίε »

Δυο φορές έχει επισκεφθεί ο θάνατος την γυναίκα αυτή της Ναϊν, αγαπητοί μου αδελφοί. Έχει χάσει το σύζυγο της και σήμερα κηδεύει το μονάκριβο παιδί της. Πένθος βαρύ και οδυνηρό το πένθος της μητέρας της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Κηδεία έξοχα συγκινητική, αφού ο πόνος και τα δάκρυα της γυναίκας αυτής προέρχονται από βαθειά πληγή. Λαός πολύς παρακολουθεί την κηδεία για να συμπαρασταθεί με συμπάθεια στη δυστυχισμένη αυτή μητέρα και να ελαφρύνει κάπως τον πόνο της. Και το ότι ο πόνος και το πένθος της μητέρας αυτής είναι από τα χειρότερα, αποδεικνύεται από τον τρόπο που ο Κύριος αντιμετωπίζει το θέαμα αυτό. Όταν την βλέπει ο Κύριος, λέει ο ιερός Ευαγγελιστής, τη σπλαχνίζεται, συγκινείται η τρυφερή καρδιά Του, τη συμπονεί και τη λυπάται βαθύτατα. Παρακινούμενος δε από τη συμπάθεια Του και μετέχοντας στη θλίψη της, της λέει: « Μη κλαίς ». Της το λέει αυτό για να την παρηγορήσει και να την ενισχύσει και να μαλακώσει τον πόνο της. Για να συμπαρασταθεί στο πένθος της, αλλά και γιατί είναι βέβαιος ότι σε λίγο ο μονάκριβός της γιος, θα ξαναγύριζε στη ζωή. Θα ανεσταίνεται. Ο παρήγορος αυτός λόγος του Κυρίου, μας δίνει σήμερα την ευκαιρία ν'ασχοληθούμε με το πένθος και τον πόνο και πως πρέπει να φερόμαστε στις ώρες του πένθους και του πόνου μας.

Είναι αλήθεια ότι ο θάνατος είναι το πιο σίγουρο και βέβαιο πράγμα στη ζωή μας. Κανένας δεν μπορεί να τον αποφύγει. Όλοι ανεξαιρέτα θα τον υποσούμε, όσο κι αν μας είναι ανεπιθύμητος. Γι'αυτό και είναι αδύνατο να μη πονέσουμε και να μη κλάψουμε όταν έλθει ο θάνατος και αρπάξει κάποιο προσφιλές μας πρόσωπο. Το φυσικό είναι και να πονέσουμε και να δακρυσουμε, αφού και ο ίδιος ο Κύριος δάκρυσε στον τάφο του αγίου Λαζάρου, του φίλου Του. Το πένθος όμως του πιστού δεν πρέπει να είναι υπερβολικό. Δεν πρέπει ποτέ να φθάνουμε σε ακρότητες και να κλαίμε απαρηγόρητα και να γογγύζουμε ενάντια στον Θεό. Λυπούνται βέβαια και οι πιστοί στο πένθος. Η λύπη τους όμως είναι συγκρατημένη και δεν μοιάζει με τη λύπη των απίστων, που παραλύει τον άνθρωπο και τον οδηγεί στην απελπισία. Το λέει άλλως τε πολύ καθαρά και ο Απόστολος Παύλος. «Θέλουμε να ξέρετε, αδελφοί, μας λέει, τι θα γίνει με αυτούς που πέθαναν, για να μη λυπάστε κι εσείς όπως και οι άλλοι που δεν ελπίζουν πουθενά. Εμείς πιστεύουμε ότι ο Ιησούς πέθανε κι αναστήθηκε· το ίδιο πιστεύουμε κι ότι αυτούς που πέθαναν πιστεύοντας στον Ιησού, ο Θεός θα τους αναστήσει για να ζήσουν μαζί Του». (Θεσσ. Α΄ Δ΄ 13-14).

Οι πρώτοι χριστιανοί, που μας δίνουν σ'όλα το παράδειγμα, αντιμετώπιζαν με ηρεμία και ψυχραιμία το θάνατο. Έκλαιαν βέβαια τους νεκρούς τους, αλλά δεν έφθαναν ποτέ στην απελπισία. Οι επιγραφές που έθεταν στους τάφους των συγγενών τους, πολλές από τις οποίες σώζονται μέχρι σήμερα, φανερώνουν πόσο ήρεμο ήταν το πένθος τους. Όλες οι επιγραφές, μιλούν για τη βεβαιότητα της μέλλουσας ζωής και για την αθανασία και την μακαριότητα των ουρανών. Για την Εκκλησία των πρώτων χρόνων, ο μαρτυρικός θάνατος ενός πιστού, δεν ήταν υπόθεση απελπιστικών θρήνων και οδυρμών, αλλά αφορμή διδασκαλίας και

παραδειγματισμού των επιζώντων. Άλλως τε από τότε και μέχρι σήμερα, η μέρα του θανάτου του μάρτυρα, είναι μέρα γιορτής και πανηγυρης. Πως όμως θα αντιμετωπίσουμε κι εμείς, οι σημερινοί πιστοί, με αυτό τον ήρεμο τρόπο το θάνατο των συγγενικών μας προσώπων;

Πάνω απ'όλα αυτό που χρειάζεται είναι η εμπιστοσύνη στο Θεό. Εμπιστοσύνη και πίστη στην Πάνσοφο και Πανάγαθο Πρόνοια Του. Ο Θεός είναι η πηγή και ο χορηγός της ζωής. Εκείνος κρίνει πότε και πως πρέπει να φύγει κάποιος από τον κόσμο αυτό. Γι'αυτό και δεν πρέπει να μεμψιμοιρούμε γι'αυτούς που μένουν, γιατί δεν αφήνει ποτέ απροστάτευτους αυτούς που μένουν ορφανοί. Γίνεται ο Θεός, πατέρας των ορφανών και τους αναλαμβάνει όλους κάτω από την προστασία Του (Ψαλμ. ΡΜΕ, 9). Ο Θεός μας λέει η Αγία Γραφή, δεν θα αδιαφορήσει «για του ορφανού τη δέηση, ούτε και για τη χήρα που ξεσπά σε παράπονα» (Σοφ. Σειράχ ΛΕ' 14). Δηλαδή ο Θεός δεν παραβλέπει τις ικεσίες των ορφανών και τις παρακλήσεις των χηρών. Είναι αναρίθμητα τα παραδείγματα μέσα από την καθημερινή ζωή, που βεβαιώνουν την αλήθεια των λόγων αυτών. Κι έχουμε πράγματι ορφανά παιδιά, και απροστάτευτα που προσδεύουν και τακτοποιούνται με τρόπο θαυμαστό. Χήρες και ορφανά που δεν χάνουν την πίστη τους και την ελπίδα στο Θεό, χωρίς τον προστάτη τους, να βρίσκουν σύντομα το δρόμο τους, να συνέρχονται από τις θλίψεις και να υπερνικούν τις δυσκολίες της ζωής.

Μαζί όμως με την εμπιστοσύνη στην Πρόνοια του θεού, χρειάζεται ν'αυξηθεί και η πίστη μας, σ'όσα μας είπε Εκείνος, για την Ανάσταση των νεκρών και για τη μέλλουσα ζωή. Για το Θεό ο θάνατος είναι ύπνος, γιατί όπως μας βεβαιώνει θα έλθει ώρα που όλοι οι νεκροί θα αναστηθούν. Μη εκπληττεσθε γι'αυτό, μας λέει: Θα συμβούν πολύ θαυμαστότερα απ'αυτό. Γιατί έρχεται ώρα, κατά την οποία όλοι οι πεθαμένοι, που θα βρίσκονται ως τότε στα μνήματα, θ'ακούσουν τη φωνή του Κυρίου, που θα τους διατάζει να αναστηθούν. Και θα βγουν όλοι από τα μνήματα, κι όσοι μεν έπραξαν κατά τον επίγειο βίο τους τα αγαθά, θ'αναστηθούν για να απολαύσουν τη μακαρία και αιώνια ζωή, εκείνοι δε που έπραξαν τα κακά, θ'αναστηθούν για να δικασθούν και να κατακριθούν (Ιωάνν. Ε' 28 – 29). Τι σημαίνουν όλ'αυτά; Ότι οι νεκροί μας δεν εκάθησαν, αλλά ζουν. Κοιμούνται και περιμένουν ν'ακουσθεί η φωνή του Αρχαγγέλου που θα σημάνει την ανάσταση όλων. Γι'αυτό δεν χωρεί καμιά αμφιβολία. Το λέγουμε άλλως τε κι εμείς κάθε φορά που απαγγέλλουμε το Σύμβολο της Πίστεως « Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνας », αναφωνούμε. Γιατί, λοιπόν, λησμονούμε την αλήθεια αυτή και κάνουμε μόνοι μας βαρύτερο και ανυπόφορο το πένθος μας;

Αδελφοί μου. Ο πόνος έχει ιστορία αιώνων, όση σχεδόν ο κόσμος αυτός. Αυτός είναι ο κλήρος μας από την τραγική μέρα της εξορίας μας. Από τη φρικτή εκείνη στιγμή που το χέρι της Εύας διέγραψε την επαναστατική κίνηση προς τον απαγορευμένο καρπό. Από τότε η γη μας από ένας Παράδεισος αγάπης του Θεού, έγινε τόπος εξορίας και θανάτου. Αυτός ο κόσμος δεν είναι η πατρίδα μας, η σταθερή και μόνιμη. Είναι απλώς ο τόπος της εξορίας μας. Πρόσκαιρος και προσωρινός. Ο πόνος επομένως δεν είναι δείγμα σκληρότητας η αδιαφορίας του Θεού, αλλά απόδειξη της μεγάλης Του αγάπης και στοργής για τον καθένα μας. Γι'αυτό ας έχουμε πάντοτε στο νου μας την Ανάσταση του Κυρίου. Η Ανάσταση δίνει ασφαλή εγγύηση σ'όσους έχουμε προσφιλή πρόσωπα στα μνήματα, ότι θα τα δούμε και πάλιν. Με την ελπίδα αυτή ας γεμίζει πάντα η καρδιά μας. Και όταν

έρχονται και μέρες πένθους, να μη είμαστε απαρηγόρητοι, αλλά το πένθος μας να είναι πένθος ήρεμο, πένθος αληθινά χριστιανικό.

† Ηγούμενος Χρυσορροΐατίσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι Δ' ΛΟΥΚΑ
Απόστολος: Ττ γ' 8-15
Ευαγγέλιο: Λουκ η' 5-15
14 Οκτωβρίου 2012

«Ο σπόρος εστιν ο λόγος του Θεού» (Λουκ. η' 11)

Σε εποχές κρίσης εκείνο που ακούεται περισσότερο είναι η κριτική και καθόλου ή σχεδόν καθόλου η αυτοκριτική. Με την πρώτη υποστηρίζουμε, σχεδόν δογματικά, ότι για όλα φταίνε κάποιοι άλλοι άνθρωποι ή θεσμοί, εκτός από τον εαυτό μας. Αντίθετα με τη δεύτερη, δηλαδή την αυτοκριτική, προσφέρεται η δυνατότητα στον καθένα να αναγνωρίσει και το μέγεθος της δικής του ευθύνης. Παράλληλα προσφέρεται η δυνατότητα του διαχωρισμού ανάμεσα σε αρχές και αξίες που πρεσβεύει ή και που εκπροσωπεί ο καθένας και σε προσωπικές πράξεις ή παραλείψεις του.

Τούτο είναι ιδιαίτερα σημαντικό για τον καθένα και την κάθε μια όταν εμπλέκονται με τις αρχές του Χριστιανισμού. Γιατί μέσα από την αυτοκριτική μπορεί να δώσουν πειστικές απαντήσεις, τόσο στον εαυτό τους όσο και στους άλλους πάνω σε πολλά ερωτήματα όπως: «Πέτυχε ή απέτυχε ο Χριστιανισμός στη μακρόχρονη πορεία του; Αν πέτυχε, τι ήταν εκείνο που συνέβαλε στην επιτυχία; Αν απέτυχε, τότε ποιοι ήταν οι λόγοι της αποτυχίας; Η επιτυχία ή η αποτυχία οφείλονταν στο περιεχόμενο της Χριστιανικής διδασκαλίας ή σε άλλους παράγοντες όπως για παράδειγμα των ίδιων των Χριστιανών;»

Απάντηση στα πιο πάνω ερωτήματα, όπως και σε πολλά άλλα δίνουν τα σημερινά αναγνώσματα. Τόσο ο Απόστολος όσο και το Ευαγγέλιο μας βεβαιώνουν για την αξιοπιστία του λόγου του Θεού. Αυτή η αξιοπιστία πρέπει να βγαίνει προς τα έξω σαν προσωπική πίστη, σαν προσωπική μαρτυρία και ζωή.

Ο Απόστολος Παύλος είναι σαφής: «Πιστός ο λόγος και περί τούτων βούλομαι σε διαβεβαιούσθαι, ίνα φροντίζωσι καλών έργων προϊστασθαι οι πεπιστευκότες τω Θεώ». Η αξιοπιστία, λοιπόν του λόγου του Θεού είναι δεδομένη. Όμως η αποτελεσματικότητα του λόγου του Θεού εξαρτάται από τον βαθμό αποδοχής και ιδιαίτερα από τον βαθμό εφαρμογής του στην καθημερινή ζωή από τους ίδιους τους Χριστιανούς.

Η σημερινή παραβολή του σπορέως είναι απόλυτα σαφής. «Ο σπόρος εστιν ο λόγος του Θεού». Άρα αξιόπιστος. Αυτός ο σπόρος, ο λόγος του Θεού προσφέρεται συνεχώς και διαχρονικά, χωρίς διακρίσεις, σε όλους τους ανθρώπους. Άρα εκείνο που χρειάζεται είναι να πέσει «εις την γην την αγαθήν». Να ακουστεί, δηλαδή με προσοχή και ενδιαφέρον και να γίνει δεκτός με ευλάβεια και ταπείνωση. Στη συνέχεια θα πρέπει να πάρει την απόφαση να εφαρμόσει με σταθερότητα το λόγο του Θεού. Έτσι ο θέλημα του Θεού θα γίνει και θέλημα του ανθρώπου η δε ζωή του θα ταυτιστεί με τη ζωή του Χριστού.

Ο Απόστολος Παύλος που ταύτισε τη ζωή του με τη ζωή του Χριστού καλεί τους ανθρώπους να μιμηθούν τη ζωή του όπως κι εκείνος μιμήθηκε τη ζωή του Χριστού (Α' Κορ. ε' 11). Για να μπορέσει να βρει τη ζωή κοντά στο Θεό συσταυρώθηκε με το Χριστό και συνεχίζει «Έχω πεθάνει στο σταυρό μαζί με το

Χριστό και δε ζω πια εγώ αλλά ζει στο πρόσωπο μου ο Χριστός κι η τωρινή σωματική ζωή είναι ζωή βασισμένη στην πίστη μου στον Υιό του Θεού, που με αγάπησε και πέθανε εκούσια για χάρη μου. Δεν μπορώ να αγνοήσω αυτή τη δωρεά του Θεού» (Γαλ. β' 19-21).

Όταν κυριαρχεί βαθιά η συναίσθηση αυτής της αγάπης και της δωρεάς του Θεού προς τον άνθρωπο και μάλιστα χωρίς να είναι άξιος αυτής της αγάπης και δωρεάς, τότε δεσμεύεται με τον εαυτό του να ανταποκριθεί στην ύψιστη αυτή δωρεά του Θεού μετατρέποντας τον εαυτό του σε γη αγαθή. Παράλληλα αγωνίζεται πάση θυσία να μην περιπέσει στις άλλες τρεις κατηγορίες του άγονου και άκαρπου εδάφους του σημερινού ευαγγελίου.

Αφού, λοιπόν, επιβεβαιωμένα «πιστός ο λόγος του Θεού», ο λόγος του Θεού είναι αξιόπιστος, τότε εκείνο που χρειάζεται από πλευράς ανθρώπου, άρα από τη δική μας πλευρά, είναι η θετική στάση απέναντι στο λόγο του Θεού. Όμως παράλληλα με την αγαθή διάθεση για να ακούσουμε το λόγο του Θεού ο Ιησούς θέτει ακόμα μερικές προϋποθέσεις προκειμένου ο λόγος του να είναι αποτελεσματικός «Ακούσαντες τον λόγον κατέχουσι και καρποφορούσι εν υπομονή». Ο λόγος του Θεού για να είναι αποτελεσματικός, πέραν από την ακοή, θα πρέπει να φυλαχθεί μέσα στην ψυχή και στη συνέχεια να καρποφορήσει με υπομονή. Δεν είναι αρκετό να ακούσουμε το λόγο του Θεού, δεν είναι αρκετό να το κρατήσουμε βαθιά μέσα μας. Αυτός ο λόγος θα πρέπει να καρποφορήσει μέσα από τις αρετές και μάλιστα με υπομονή να ξεπερνά τα διάφορα εμπόδια.

Πέραν από την αξιοπιστία και την αποτελεσματικότητα του λόγου του Θεού οι ευαγγελιστές Ματθαίος και Μάρκος υπογραμμίζουν την προσωπική συμβολή του καθενός ανάλογα και με τις δυνατότητες τους αφού: «και εδίδου καρπόν ο μεν εκατόν, ο δε εξήκοντα, ο δε τριάκοντα» (Ματθ. ιγ' 8) και αντίστροφα η σειρά της καρποφορίας κατά τον Μάρκο (Μαρκ. δ' 8).

Ανεξάρτητα αν η καρποφορία είναι κλιμακωτή, τριάντα, εξήντα και εκατό, σε τελική ανάλυση το θετικό αποτέλεσμα μένει μέχρι το 25%. Το ένα τέταρτο είναι θετικό, τα τρία τέταρτα είναι αρνητικά. Οι λόγοι της ακαρπίας; 1. Αδιαφορία στο άκουσμα του λόγου του Θεού 2. Στιγμαίος ενθουσιασμός χωρίς το υπόβαθρο της ευσέβειας και της πίστης 3. Στην τρίτη κατηγορία προβάλλουν οι αδυναμίες και τα πάθη. Η αγωνιώδης μέριμνα, το κυνήγι του πλούτου και η αναζήτηση της ηδονής που προβάλλουν σαν αγκάθια και που στο τέλος δεν αφήνουν περιθώριο στην όποια φιλότιμη προσπάθεια για να καρποφορήσει.

Αδελφοί μου, ο αξιόπιστος λόγος του Θεού προσφέρεται και στον καθένα από μας. Εμείς τον αποδεχόμαστε κατ' αρχάς; Στην συνέχεια πως επιβεβαιώνεται η αξιοπιστία του στο δικό μας πρόσωπο. Είναι έτοιμος ο εαυτός μας να βιώσει στην πράξη το λόγο του Θεού προσφέροντας «καρδιά καλή και αγαθή»; Ο κύριος επέλεξε σήμερα την παραβολική διδασκαλία αφήνοντας σε μας τη δυνατότητα της επιλογής με την προσφορά της καλής και συνάμα αγαθής καρδιάς. Την παραβολική διδασκαλία επιλέγει σήμερα και η Εκκλησία. Έτσι μέσα από τη χρήση των εικόνων που υπερασπίστηκαν οι Πατέρες της Ζ' οικουμενικής Συνόδου, τιμά τους Αγίους και έμμεσα τον ίδιο το Θεό που υπήρξε η αφορμή για την αγιότητά τους. Μέσα από την άμεση ή

την παραβολική διδασκαλία αποσκοπείται η πνευματική μας βελτίωση. Αυτή την πνευματική βελτίωση ας επιδιώξουμε κι εμείς. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Στ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. α' 11-19

Ευαγγέλιο Λουκ η' 26-39

21 Οκτωβρίου 2012

«Ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο»

Σήμερα στο Ευαγγέλιο είδαμε τον Ιησού Χριστό να θεραπεύει ένα δαιμονισμένο. Δεν είναι ούτε το πρώτο, ούτε το δεύτερο θαύμα θεραπείας δαιμονιζόμενου, μέσα στο πλήθος των άλλων θαυμάτων του Κυρίου, που έκαμαν αυτούς που τα έβλεπαν να ομολογούν «ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰάτω πάντα».

Στο σημερινό, όμως, θαύμα μας κάνει εντύπωση, ὅτι οἱ κάτοικοι του χωριῦ που ἐγίνε το θαῦμα, αὐτοὶ που εἶδαν ἕνα συγχωριανὸ τους δαιμονισμένο να θεραπεύεται, ἀντὶ να εὐχαριστήσουν τον Ιησὺ Χριστό για το καλὸ που ἔκαμε στον συγχωριανὸ τους, που ἀσφαλῶς, πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς θα ἦταν καὶ συγγενεῖς του, ἀντὶ να τον παρακαλέσουν να μείνει στο χωριὸ τους, για να θεραπεύσει καὶ ἄλλους ἀσθενεῖς, αὐτοὶ ἐρχονται καὶ Τον παρακαλοῦν να φύγει, ὄχι μόνο ἀπὸ το χωριὸ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ την περιοχὴ του χωριῦ τους, «παρακάλεσαν αὐτὸν ὅπως μεταβῆ ἀπὸ των ὀρίων αὐτῶν».

Γιατὶ αὐτό; Το Ευαγγέλιο μας λέγει ὅτι φοβήθηκαν. Ὅτι «φόβῳ πολλῷ συνείχοντο». Φοβήθηκαν ἀντὶ να χαροῦν, διότι ἐθίγησαν τα συμφέροντα τους. Τα δαιμόνια που φώλιαζαν μέσα στην ψυχὴ καὶ το σῶμα του δαιμονισμένου καὶ τον ἔκαμαν να σπάξει τις αλυσίδες με τις ὁποῖες τον ἔδεναν καὶ να τρέχει γυμνός, κυνηγώντας τους ἀνθρώπους, ζήτησαν ἀπὸ τον Ιησὺ Χριστό να τους ἐπιτρέψει να ἔλθουν στην ἀγέλη των κοίρων που ἔβοσκαν στο βουνό. Τότε οἱ δαιμονισμένοι κοῖροι, ἔτρεξαν προς τον κρημνὸ καὶ πνίγηκαν στη λίμνη. Αὐτὸ ἐθίξε τα συμφέροντα τους. Αὐτὸ τους φόβιζε, να μην πάθουν το ἴδιο καὶ ἄλλα δικά τους κοπάδια κοίρων.

Ἐδῶ παρατηροῦμε ὅτι υπάρχουν δυο εἰδῶν φόβοι. Υπάρχουν οἱ φόβοι του κόσμου, υπάρχει καὶ ο φόβος του Θεοῦ. Οἱ φόβοι του κόσμου ἔχουν σχέση με κινδύνους σωματικούς, ὅπως για ἀσθένειες, για δυστυχήματα για τον θάνατο ἢ για ζημιές περιουσιακῶν στοιχείων, ἀπὸ πυρκαγιές, πλημμύρες, ναυάγια, ἀλλὰ καὶ για ζητήματα που θίγουν τα υλικά μας συμφέροντα, ὅπως χρεοκοπίες, ζημιές χρηματιστηρίων, ληστειῶν καὶ καταχρήσεων.

Ἐνας τέτοιος φόβος ἦταν αὐτὸς που ἔκαμε τους συγχωριανούς του δαιμονισμένου να διώξουν τον Ιησὺ Χριστό. Εἶδαν ἕναν ἀγνωστο σ' αὐτοὺς ἄνθρωπο, τον Ιησὺ Χριστό, να ἔχει τόση ἀφάνταστη δύναμη, να θεραπεύει ἕνα δαιμονιζόμενο που ποτέ δεν ἔλπιζαν να θεραπευτεῖ, καὶ ταυτόχρονα αὐτὸς ο ἀγνωστος να γκρεμίζει τα κοπάδια των κοίρων τους στη θάλασσα. Φαντάζονται ἴσως, ὅτι καὶ ἄλλη ζημιὰ θα μπορούσε να τους κάνει, ἀν ἔμενε κοντὰ τους, καὶ φτάνουν στο σημεῖο να τον διώξουν. Ἀντὶ να

φοβηθούν τον διάβολο, φοβούνται τον Θεό, που ζημιώνει τα οικονομικά συμφέροντα τους.

Μήπως και μεις καμιά φορά προτιμούμε τα υλικά και ίσως παράνομα συμφέροντα μας από την πίστη μας και την αγάπη μας προς τον Θεό; Πολλές φορές διώχνουμε και εμείς οι Χριστιανοί τον Θεό από τον εαυτό μας, από την οικογένεια μας. Τον διώχνουμε από τον εαυτό μας κάθε φορά που περιφρονούμε το θέλημα Του και καταπατούμε τις εντολές Του. Τον διώχνουμε από την οικογένεια μας, όταν κάνουμε ψεύτικο, πολιτικό λεγόμενο γάμο αντί να ζητήσουμε την ευλογία του Θεού με το Μυστήριο του γάμου, Τον διώχνουμε, όταν παραμελούμε να δώσουμε στα παιδιά μας Χριστιανική αγωγή, ίσως και με το δικό μας κακό παράδειγμα. Τον διώχνουμε από την Κοινωνία μας, από το Έθνος μας, όταν κάνουμε νόμους τελείως αντίθετους με το θέλημα Του, όταν υποβιβάζουμε το μάθημα των Θρησκευτικών στα σχολεία μας, Μήπως εμείς είμαστε χειρότεροι των Γεργεσηνών; Διότι είχαν το ελαφρυντικό ότι γι' αυτούς ήταν ένας άγνωστος, ο περαστικός από το χωριό τους, Χριστός. Για μας δεν είναι απλός γνωστός, αλλά είναι ο Θεός μας. Σε Εκείνου το όνομα βαφτισθήκαμε. Είναι ο Θεός των πατέρων μας. Είναι Εκείνος που ξέρουμε ότι σταυρώθηκε για μας. Είναι Εκείνος που μας έδωσε το Ευαγγέλιο, τις εντολές Του, που αν τις τηρήσουμε θα χαιρόμαστε τη ζωή μας αυτή και την άλλη που μας περιμένει. Θέλουμε να έχουμε μαζί μας τον Θεό που διώχνει τα δαιμόνια, τα πάθη, τις αμαρτίες από τις ψυχές και τις κοινωνίες των ανθρώπων.

Υπάρχει και ο άλλος φόβος, ο καλός φόβος, ο φόβος του Θεού. Ο Χριστιανός δεν βλέπει τον Θεό σαν ξένο, τον βλέπει σαν Πατέρα. Τον σέβεται, τον υπολογίζει σαν Βασιλέα και Κύριο των πάντων. Τον αγαπά για την αγάπη Του σ' εμάς. Και δεν περιφρονεί το θέλημα Του.

Δεν φοβάται τον θεό, αλλά φοβάται μήπως η δική του συμπεριφορά είναι αντίθετη με το θέλημα Εκείνου. Φοβάται μήπως με την ολιγοπιστία του, με την απροσεξία του, απομακρυνθεί από το Θεό. Φοβάται μη χάσει την αγάπη του Θεού. Φοβάται μη χάσει τη ψυχή του και τη σωτηρία του για την οποία ο Χριστός σταυρώθηκε.

Αυτό είναι ο φόβος του Θεού. Να Τον θέλεις τον Θεό, να τον έχεις πάντα κοντά σου και όχι να Τον διώχνεις με τις αμαρτίες σου.

Είθε η Χάρης του Θεού να μας αξιώνει να έχουμε αυτόν τον αληθινό φόβο του Θεού. Να μην τον διώχνουμε, προτιμώντας να έχουμε τα κοπάδια, των παθών μας, αλλά να Τον έχουμε πάντα κοντά μας, «βοηθόν και σκεπαστήν μας εις σωτηρίαν

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Φιλ. β' 5 - 11

Ευαγγέλιον: Λουκά ι' 38 - 42 + ια' 27,28

28 Οκτωβρίου 2012

«Μάρθα, Μάρθα μεριμνάς και τυρβάζη περι πολλά ενός δέ εστι χρεία.»

Πολύπλοκη και απαιτητική η καθημερινή μας ζωή. Ποικιλία προβλημάτων και αναγκών, που έχουν συσσωρευτεί πολλά και μας ταλαιπωρούν. Ενώ αν τα εξετάσουμε με ειλικρίνεια και προσοχή αδυνατούμε πολλές φορές να βρούμε το λόγο υπάρξεώς τους. Τα δημιουργήσε η οργάνωση της καταναλωτικής κοινωνίας στην οποία ζούμε. Η δημιουργία ψευδοαναγκών που καθοδηγεί τις σκέψεις μας και τις πράξεις μας, διαμορφώνουν και την συμπεριφορά μας. Δίνουν μορφή στον τρόπο που ζούμε, στον καταρτισμό σχεδιασμών για το μέλλον, στον καθημερινό προγραμματισμό μας. Πριν το καταλάβουμε αυτές οι ανάγκες που δημιουργήσαμε, χωρίς να το καλοσκεφτούμε, είναι οι απόλυτοι καθοδηγητές που μας συμπαρασύρουν. Πολλές φορές καταλαμβάνουν όλο τον χώρο των φροντίδων μας. Γίνονται βασανιστικές και απομακρύνουν κάθε άλλη σκέψη. Γίναμε δούλοι των αναγκών μας. Η υποδούλωση στην καταναλωτική κοινωνία έγινε κανόνας. Έχουμε ξεφύγει από το νηφάλιο μέτρο και την αντικειμενική ισορροπία. Υπάρχουν ωστόσο και περιστάσεις όχι πολλές, που είμαστε υποχρεωμένοι να τις αντιμετωπίσουμε, χωρίς ποτέ να παραβλέπουμε την ψυχή μας και την ηρεμία της. Για παράδειγμα σαν σήμερα πριν μερικές δεκάδες χρόνια, χωρίς κανένα λόγο, χωρίς καμιά προειδοποίηση, επιτέθηκε ένα μεγάλο κράτος την Ελλάδα με σκοπό να την καταλάβει. Ασφαλώς και έπρεπε να αντιμετωπίσουμε τον εχθρό. Ήταν μία ανάγκη και αυτή, για τη συγκεκριμένη εποχή. Κάτω από τις συγκεκριμένες περιστάσεις θα επηρέαζε σοβαρά την καθημερινότητα των ανθρώπων της εποχής. Φυσικά και δεν μπορούσε να αγνοηθεί.

Και όμως «ενός δέ εστι χρεία». Απόλυτος στην απάντηση Του ο Κύριος. Αυτή τη στιγμή, μια ανάγκη υπάρχει είπε στη Μάρθα που αγωνιζόταν να περιποιηθεί τους φιλοξενούμενούς της, διακόπτοντας την ομιλία Του. Μάρθα, Μάρθα απασχολεί το νου σου, και κοπιάζεις για ένα σωρό πράγματα, και ξεχνάς ότι ένα μόνο είναι χρήσιμο, της είπε ο Κύριος, μια είναι η ανάγκη. Το χρήσιμο και αναγκαίο εκείνη τη στιγμή ήταν να παρακολουθεί μαζί με τους άλλους ακόλουθους και μαθητές του Χριστού, τη διδασκαλία Του, την τροφή της ψυχής της. Φιλότιμη και φιλόξενη γυναίκα η Μάρθα, υποδέχτηκε τον Κύριο στο σπίτι τους, άφησε όμως την αδελφή της Μαρία καθισμένη στα πόδια του Χριστού να ακούει την διδασκαλία Του. Εκείνη φρόντιζε να εξυπηρετεί και να ετοιμάζει ό,τι νόμιζε ήταν αναγκαίο για την περίσταση, δηλώνοντας όμως και το παράπονό της ότι η αδελφή της δεν την βοηθούσε.

«Ενός δέ εστι χρεία», θα απαντήσει στο παράπονό της ο Κύριος. Φυσικά ο Κύριος δεν αρνήθηκε ποτέ τις υλικές ανάγκες των ανθρώπων. Τον είδαμε να καλύπτει την έλλειψη κρασιού στον γάμο της Κανά. Πέντε χιλιάδες άνδρες με τα παιδιά και τις γυναίκες τους, φρόντισε να θρέψει μετά από το κήρυγμα, όταν δεν υπήρχε άλλος τρόπος να καλύψουν την πείνα τους. Δεν παρέβλεψε ποτέ

τις υλικές ανάγκες των μαθητών Του. Ακόμη και οι οικονομικές ανάγκες των μαθητών και ακολούθων Του, είχαν βρεί τη λύση τους με τον γλωσσόκομον, το ταμείο, που κρατούσε, ο όχι τόσο έντιμος διαχειριστής Ιούδας. Ο άνθρωπος με σάρκα και οστά, έχει υλικές ανάγκες για να συντηρηθεί. Πώς θα μπορούσε άλλωστε ο δημιουργός του κόσμου να αρνηθεί την ύπαρξη αυτού που Εκείνος δημιούργησε. Ωστόσο για όλα υπάρχει ιεράρχηση. Γιατί το υλικό και θνητό μας σώμα, είναι το κατοικητήριο της αθάνατης ψυχής. Υπάρχουν λοιπόν αξιολογικές προτεραιότητες.

Λογικά λοιπόν θα πρέπει να δούμε και να αξιολογήσουμε τις επενδύσεις μας. Οι υλικές επενδύσεις, τα σπίτια και τα άλλα αγαθά που με κόπο αποκτούμε έχουν περιορισμένο χρόνο ύπαρξης, αφού και εμείς θα έρθει η στιγμή που θα παύσουμε να υπάρχουμε και συνεπώς δεν θα είναι δικά μας. Η ψυχή όμως; Αυτή είναι που έχει «χρεία», έχει ανάγκη. Μ' αυτή πρέπει να ασχοληθούμε συστηματικά στην καθημερινή μας ζωή. Να μελετήσουμε και να ακούσουμε με προσοχή τον λόγο του Θεού, που θα μας βοηθήσει να διατηρήσουμε την καθαρότητα της ψυχής μας. Να αποκτήσουμε πνευματική ανεξαρτησία από τα υλικά. Να εφαρμόσουμε τις εντολές του Θεού στη ζωή μας. Να πάρει η καθημερινή μας ζωή αυτο το χρώμα, αν μπορούσαμε να διατυπώσουμε με τον τρόπο αυτό, τη χαρακτηριστική μορφή της χριστιανικής μας ιδιότητας σε όλες τις ενέργειές μας και τις σκέψεις μας.

Και συνεχίζει ο Κύριος δικαιολογώντας το «ενός εστι χρεία». «Μαρία τήν αγαθήν μερίδα εξελέξατο, ήτις ουκ αφαιρεθήσεται απ' αυτής». Το άλλο σημαντικό στοιχείο που διατυπώνεται με απόλυτη σαφήνεια και δικαιολογεί τον λόγο προτίμησης της Μαρίας. Η μερίδα της πνευματικής τροφής που διάλεξε η Μαρία δεν πρόκειται να αφαιρεθεί από αυτήν. Αυτό διαβεβαίωσε ο Κύριος. Έχει αιώνια αξία, γιατί έχει σχέση με την τροφή και τη διαμόρφωση της αθάνατης ψυχής μας. Είναι σημαντική η επιλογή προτεραιοτήτων στη καθημερινή πρακτική. Ισοζυγισμένη πάντοτε η φροντίδα και απασχόλησή μας. Πάντοτε μέσα στο πρόγραμμα και τις ενέργειές μας ο παράγων ψυχή, παράλληλα με την φροντίδα του σώματος με τις υλικές του ανάγκες. Δεν λησμονούμε ποτέ την διάρκεια του καθενός. Το πρόσκαιρο του υλικού κόσμου και του σώματός μας από τη μια μεριά και το αιώνιο της αθάνατης ψυχής μας, από την άλλη. Λοιπόν τι είδους επενδύσεις θα κάνουμε; Είναι ένα πρόβλημα και αυτό. Πόσο ελεύθεροι είμαστε στις επιλογές μας; Νομίζω είναι φανερός ο αξιολογικός προσανατολισμός που θα πρέπει να ακολουθήσουμε, όπως τον καθορίζει ο Κύριος στην Μαρία. Πάντοτε με την βοήθεια του Θεού που δέχεται τις προσευχές μας και ενισχύει τον καθημερινό μας αγώνα. Και αυτό ευχόμεθα και γι' αυτό προσευχόμεθα.

Δ.Γ.Σ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΛΟΓΟΣ Β'

ΑΠΟΛΟΓΙΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΝΤΟΝ Η' ΠΕΡΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ

Η ιστορία του Ιωνά

Ποια είναι λοιπόν η ιστορία και από πού προέρχεται η συμβουλή; Διότι δεν είναι κακόν ίσως προς χάρη των πολλών να το εξετάσουμε. Έφυγε και ο Ιωνάς από το πρόσωπο του Θεού, ή μάλλον νόμιζε ότι έφυγε, αλλά συνελήφθη από το πέλαγος και τον χειμώνα, και τον κλήρον, και την κοιλίαν του κήτους και την τριήμερον ταφήν, η οποία αποτελούσε τύπον του μεγαλύτερου μυστηρίου. Αλλά εκείνος μεν έφυγε, δια να μην ανακοινώσει εις τους Νινευίτας την δυσάρεστον και παράδοξον αγγελίαν και αποδείχθη μετά ψεύσης, αφού η πόλις θα είχε σωθεί με τη μετάνοιαν. Διότι δεν εστενοχωρείτο δια την σωτηρίαν των πονηρών, αλλά αισθανόταν εντροπήν να θεωρηθεί ότι ψεύδεται και εφρόντιζε ζηλοτύπως, τρόπον τινά διά να αποδειχθεί αξιόπιστος η προφητεία, η οποία υπήρχε κίνδυνος να διαψευθεί δι' αυτού, επειδή οι πολλοί δεν ήταν σε θέση να αντιληφθούν το μέγεθος της πρόνοιαι του Θεού δια τα πράγματα αυτά.

Όπως δε ήκουσα εγώ από κάποιον σοφό εις τα πράγματα αυτά άνδρα, ο οποίος κατά τρόπον λογικόν υποβοηθεί εις την κατανόηση του φαινομενικού παραδόξου της ιστορίας, και ο οποίος ήταν εις θέση να αντιληφθεί το βάθος του προφήτου, δεν ήταν αυτοί οι λόγοι οι οποίοι έκαμαν τον μακάριον Ιωνάν φυγάδα και τον οδήγησαν εις την Ιόππην και από την Ιόππην εις Θαρσαις, απ' όπου επεχείρησε να κρυφτεί εις την θάλασσα. Διότι ήταν φυσικό να μην αγνοεί, αφού ήταν προφήτης, το σχέδιον του Θεού. Ότι δηλαδή με την απειλήν εφρόντιζε να μην υποστούν τα επαπειλούμενα οι Νινευίται, συμφώνως προς την μεγάλην του σοφίαν και τας ανεξερεύνητους κρίσεις και τας οδούς κατανοηταί. Ουτε εφ' όσον βεβαίως εγνώριζεν, θα παρήκουε την εντολήν του Θεού, ο οποίος παρασκεύαζε την σωτηρίαν με όποιον τρόπον ήθελε. Το να νομίζει δε κανείς ότι ο Ιωνάς ήλπισεν ότι θα μπορούσε να κρυφτεί εις το πέλαγος, και ότι με την φυγή θα μπορούσε να ξεφύγει από τον μέγαν οφθαλμόν του Θεού, θα ήταν πολύ παράδοξον και ίδιον απαιδευσίας, και δεν θα ήταν ορθόν να το πιστεύσει κανείς αυτό δια προφήτην, αλλά και δια κανένα άλλον από εκείνους οι οποίοι διαθέτουν νουν και αντιλαμβάνονται κατά κάποιον τρόπο τον Θεόν και την δύναμη του η οποία είναι ανωτέρα πάντων.

Αλλά αυτό μεν το γνώριζε ο Ιησούς καλύτερα από κάθε άλλον, λέγει εκείνος ο οποίος ειπε τον λόγο αυτόν, και εγώ το πιστεύω, το τι δηλαδή θα συνέβαινε δια να φτάσει εις τους Νινευίτας το κήρυγμα και το ότι με το σχέδιον του δια την φυγήν, άλλαξε μεν τόπον, αλλά δεν εξέφυγεν από τον Θεόν. Διότι δεν ημπορεί να ξεφύγει και κανείς άλλος, έστω και αν κρύψει τον εαυτόν του εις την γην ή εις τα βάθη της θαλάσσης, έστω και αν πετάξει με φτερά – αν υπάρχει καμιά τέτοια εφεύρεση – και ανυψωθεί εις τον αέρα, αν πλησιάσει τα κατώτατα μέρη του άδου, αν κρυφτεί μέσα εις τα νέφη, ή αν σκεφτεί οτιδήποτε άλλο ασφαλές δια να πετύχει την απόδραση. Επειδή ο Θεός είναι το μοναδικό από το οποίο δεν ημπορεί να ξεφύγει κανείς και ακαταμάχητον, όταν θελήσει να συλλάβει και να πιάσει με το χέρι του. Φτάνει εκείνους οι οποίοι τρέχουν γρήγορα, κάνει τους συνετούς να κάνουν σφάλματα, ανατρέπει τους ισχυρούς ταπεινώνει τους υψηλούς, εξαφανίζει το θράσος και μειώνει τη δύναμη.

Δεν αγνοούσε επομένως την ισχυράν χείρα του Θεού ο Ιωνάς, ο οποίος απειλούσε τους άλλους με αυτήν, ούτε εσκέπτετο καθόλου ότι θα μπορούσε να ξεφύγει από το Θεό ας μην πιστεύσωμεν κάτι τέτοιο. Επειδή όμως έβλεπε την αποτυχία του Ισραήλ και αισθανόταν ότι η προφητική χάρη μετέβαινεν εις τα έθνη, διά τούτο αποφεύγει να κηρύξει και αναβάλλει την εκτέλεση της εντολής. Και αφού εγκατέλειψε

την Ιόππην, την εκ του πλησίον παρατήρηση της χαράς – διότι αυτό σημαίνει η Ιόππη δια τους Εβραίους - , το παλαιόν ύψος και το αξίωμα, λέγω, έρριψε τον εαυτόν του εις το πέλαγος της λύπης. Και δια τον λόγο αυτόν ταλαιπωρείται, και κοιμάται, και ναυαγεί και τον ξυπνούν, και κληρώνεται, και ομολογεί την φυγήν του, και ρίπτεται εις το πέλαγος, και τον καταπίνει μεν το κήτος, αλλά δεν θανατώνεται. Και εκεί επικαλείται τον Θεόν και γίνεται το θαύμα να βγει μετά από τρεις ημέρας, όπως ο Χριστός. Αλλά ο λόγος μεν δι' αυτό ας μείνει δι' ολίγον αργότερα, αν επιτρέψει ο Θεός, δια να τον διεξέλθωμεν περισσότερον λεπτομερώς.

Τώρα δε, δια να ομιλήσωμεν δι' εκείνο από το οποίον εξεκίνησεν ο λόγος, πρέπει να εξετάσωμεν και να αντιληφθώμεν ότι εκείνος μεν ήτο άξιος κάποιας συγγνώμης δια το ότι εδίστασε να ανακοινώσει την προφητείαν δια τον λόγον τον οποίον ανέφερα, εγώ δε τι λόγον είχα ή το θα ήμπορούσα να απολογηθώ, όταν εξακολουθώ να αντιστέκωμαι και να μην αποδέχωμαι τον ζυγόν του υπουργήματος με τον οποίον έχω επιφορτισθεί, και τον οποίον δεν γνωρίζω αν θα πρέπει να ονομάσω βαρύ ή ελαφρύν;

Διότι εάν εφοβείτο κανείς να ειπεί το μόνον σοβαρόν μεταξύ αυτών, ότι δηλαδή είμεθα πολύ κατώτεροι από ότι απαιτείται δια α υπηρετήσωμεν ως ιερείς τον Θεόν, και ότι πρώτα πρέπει να είναι κανείς άξιος δια την Εκκλησίαν και έπειτα δια το ιερόν βήμα και επίσης πρώτα δια το ιερόν βήμα και μετά δια την προεδρίαν, θα μπορούσε ενδεχομένως να μας κατηγορήσει κάποιος ότι είμεθα ένοχοι ανυπακοής. Είναι δε φοβερά η απειλή κατά την ανυπακοής και φοβεραι αι τιμωρια αι οποια επιβάλλονται δι' αυτήν, όπως βεβαίως και δια το αντίθετον, δια την έλλειψη δηλαδή δισταγμού και υποχωρητικότητας, ή δια το ότι κρύβεται κάποιος, όπως ο Σαούλ εκείνος εις τα σκευή του πατρός του, έστω και αν μετ' ολίγον εκαλείτο να αναλάβει την βασιλείαν, όπως επίσης και δια το να σπεύδει κανείς με προθυμία (εις την ιερωσύνην), ωσάν να ήτο κάτι ασήμαντον και εύκολον, ενώ είναι πολύ επικίνδυνον να το εγκαταλείψει κανείς, αφού το αναλάβει, ή να διορθώσει με νέαν απόφαση την παλαιά.

Δια τούτο κουραζόμεν εγώ πολύ από τας σκέψεις δια το τι έπρεπε να κάμω και ευρισκόμεν ανάμεσα σε δυο φόβους εις εκείνον ο οποίος με παρέσυρε προς τα κάτω και εις εκείνον ο οποίος με οδηγούσε προς τα πάνω. Και αφού παρέμενα επί πολύ αμήχανος εμπρός των και αφού εταλαντέυθηκα και προς τον ένα και προς τον άλλον, ή αφού έκλινα προς τα εδώ και προς τα εκεί σαν από το φύσημα ασάτων ανέμων, ηκολούθησαν τέλος τον ισχυρότερον και έτσι με ενίκησε και με παρέσυρε ο φόβος της ανυπακοής. Και προσέξατε με πόση ορθότητα και δικαιοσύνη διευθύνω τους φόβους, χωρίς ούτε και να επιδιώκω την ηγεσίαν η οποία δεν μου προσφέρεται , ούτε και να απορρίπτω εκείνην την οποίαν μου προσφέρουν. Διότι το μεν πρώτον είναι ίδιον ανθρώπων αναιδών, το δε δεύτερον απειθάρχων και τα δυο δε είναι ίδιον ανθρώπων αμορφώτων. Εγώ δε ευρίσκομαι περίπου εις το μέσον μεταξύ των πολύ τολμηρών και των πολύ δειλών. Είμαι πιο δειλός από εκείνους ο οποίοι επιδιώκουν με πάθος όλας τας εξουσίας, αλλά και πιο θαρραλέος από εκείνους οι οποίοι τας αποφεύγουν όλας. Έτσι σκέπτομαι εγώ δι' αυτά τα πράγματα.

(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΕΡΓΑ

ΤΟΜΟΣ 1^{ος} ΣΕΛ. 201-209)

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Παρασκευή	5 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Κυριακή	7 Οκτωβρίου	:	ΚΙΣΣΟΥΣΑ
Κυριακή	14 Οκτωβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Τετάρτη	17 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	:	ΚΟΥΚΛΙΑ
Κυριακή	21 Οκτωβρίου	:	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Δευτέρα	22 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΚΟΝΙΑ
Πέμπτη	25 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	:	ΦΥΤΗ
Παρασκευή	26 Οκτωβρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Κυριακή	28 Οκτωβρίου	:	ΧΛΩΡΑΚΑ
Κυριακή	28 Οκτωβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
(Θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)			
Δευτέρα	29 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	:	ΣΤΑΤΟΣ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	7 Οκτωβρίου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ
Δευτέρα	8 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	:	ΜΑΝΔΡΙΑ
Τρίτη	9 Οκτωβρίου	:	ΣΚΟΥΛΛΗ,Αγ. Ανδρόνικος
Τετάρτη	10 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	:	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Κυριακή	14 Οκτωβρίου	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Πέμπτη	18 Οκτωβρίου	:	ΚΟΥΚΛΙΑ
Παρασκευή	19 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣ.Αγ. Γεράσιμος
Κυριακή	21 Οκτωβρίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ,Αγ.Παρασκευή
Τρίτη	23 Οκτωβρίου	:	ΚΟΝΙΑ
Πέμπτη	25 Οκτωβρίου(Εσπερινός)	:	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
Παρασκευή	26 Οκτωβρίου	:	ΠΑΦΟΣ,Αγ.Δημήτριος
Κυριακή	28 Οκτωβρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
(Στη συνέχεια θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑ

Κυριακή 21 Οκτωβρίου : ΠΩΜΟΣ

Κυριακή 28 Οκτωβρίου : ΑΛΕΚΤΟΡΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 7 Οκτωβρίου : ΧΟΛΕΤΡΙΑ

Κυριακή 14 Οκτωβρίου : ΜΑΝΔΡΙΑ

Κυριακή 28 Οκτωβρίου : ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 7 Οκτωβρίου : ΜΕΣΑΝΑ

Κυριακή 21 Οκτωβρίου: ΕΛΕΔΙΩ

Κυριακή 28 Οκτωβρίου: ΣΚΟΥΛΛΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΗΣ

Κυριακή 7 Οκτωβρίου : ΤΙΜΗ

Κυριακή 21 Οκτωβρίου : ΑΧΕΛΕΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2012

ΕΤΟΣ ΛΓ΄

ΑΡ.389

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. ΣΤ΄ 11 – 18

Ευαγγέλιο: Λουκ. ΙΣΤ΄ 19 – 31

4 Νοεμβρίου 2012

« Μεταξύ ημών και υμών χάσμα μέγα εστήρικται »

Ο θάνατος, αγαπητοί μου αδελφοί, έθεσε τέρμα στη ζωή των απολαύσεων του πλούσιου της σημερινής παραβολής. Τα πολυτελή ενδύματα και τα πλουσιοπάροχα και ευφρόσυνα γεύματά του, έμειναν κάτω στη γή. Μαζί του δεν πήρε τίποτε άλλο, παρά μόνο την αδιαφορία και σκληρότητά του, έναντι του πτωχού και πληγωμένου Λαζάρου. Και τώρα μέσα στο καμίνι το φοβερό της Κόλασης, ο πλούσιος υποφέρει και θρηνεί. Απέναντί του αντικρύζει το πτωχό και ρακενδυτο Λάζαρο, μέσα στην ασύλληπτη ομορφιά του Παραδείσου, στην αγκαλιά του Πατριάρχη Αβραάμ. «Πατέρα μου Αβραάμ», φωνάζει απεγνωσμένα, « σπλαχνίσου με και στείλε το Λάζαρο να βρέξει με νερό την άκρη του δακτύλου του και να μου δροσίσει τη γλώσσα, γιατί υποφέρω μέσα σ'αυτή τη φωτιά ». Κι ο Αβραάμ του απαντά: « Παιδί μου, θυμήσου ότι εσύ απόλαυσες την ευτυχία στην επίγεια ζωή σου, όπως κι ο Λάζαρος τη δυστυχία. Τώρα αυτός χαιρείται εδώ κι εσύ υποφέρεις. Κι εκτός απ'όλα αυτά », συνεχίζει ο Αβραάμ, « υπάρχει ανάμεσά μας μεγάλο χάσμα, ώστε να μη είναι δυνατό, ούτε εσείς απ'εκει να έλθετε σ'εμάς, ούτε εμείς απ'εδώ να έλθουμε σ'εσάς ». Γιατί μεταξύ μας υπάρχει μεγάλο χάσμα και αδιαπέραστη άβυσσος. Με αφορμή τους λόγους αυτούς του Αβραάμ, ας δούμε κι εμείς σήμερα, γιατί το χάσμα αυτό είναι αγεφύρωτο και πως μπορούμε να το αποφύγουμε.

Η μεγάλη αλήθεια, που βγαίνει από την παραβολή αυτή του Κυρίου μας, είναι ότι η ζωή μας πάνω στη γή αυτή, είναι σύντομη και παροδική. Είτε ζήσουμε πολλά χρόνια, είτε ζήσουμε λιγότερα, η ζωή μας σαν ατμός θα περάσει, με όλες τις ευχάριστες η δυσάρεστες στιγμές της. Αλλά και οι συνθήκες της ζωής μας, είναι προσωρινές και επομένως σχετικής αξίας. Είτε πιο πλούσιοι είμαστε, είτε πιο πτωχοί, για λίγα χρόνια θα είμαστε. Γρήγορα θα περάσουμε σε συνθήκες που θα καθορισθούν απο την ποιότητα της ψυχής μας. Και που θα διαρκέσουν δυστυχώς αιώνια και που πάντοτε ακέραιη την ευθύνη θα φέρουμε εμείς. Γιατί το χάσμα αυτό, το αδιαπέραστο, δεν το δημιούργησε ο θεός της αγάπης, αλλά το δημιουργεί κάθε άνθρωπος μόνος του. Ο άνθρωπος οδηγείται στην Κόλαση, μόνο από τον ίδιο τον εαυτό του, από την κακή δηλαδή χρήση της ελευθερίας του. Με το θάνατο η κατάσταση αυτή παγιώνεται που είναι αδύνατο να αλλάξει στην άλλη ζωή. Όπως μας λέει ο Άγιος Γρηγόριος ο Νύσσης η διάθεση και προθυμία για μετάνοια στον Αδη « απρακτεί ». Και ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, λέει ότι η μετάνοια στον Αδη δεν είναι δυνατή, εφόσον η ψυχή των αμετανοήτων δεν μπορεί πλέον « να τραπεί », δηλαδή να αλλάξει. Γιατί η Κόλαση είναι ο δεύτερος θάνατος, ο αιώνιος, ο οριστικός, που δεν επανορθώνεται. Γι'αυτό και όταν οι άνθρωποι πεθάνουν αμετανόητοι, μέσα στις αμαρτίες τους, δεν μπορούν πλέον να διαβούν το αγεφύρωτο χάσμα που τους χωρίζει από τον Άγιο Θεό. Η κατάσταση των αμετανοήτων αμαρτωλών είναι πλέον παγιωμένη και αμετάβλητη. Είναι πλέον αργά για οποιαδήποτε αλλαγή της καταστάσεώς τους η για οποιαδήποτε ανακούφισή τους.

Ο Ιερός Χρυσόστομος, ο Μεγάλος αυτός Ιεράρχης της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας, μας λέει ότι κανένας δεν μπορεί να μας γλυτώσει εκείνη την ημέρα από το χάσμα αυτό, αν από αυτή τη ζωή δεν προσέξουμε και δεν εκμεταλλευθούμε τα πνευματικά εφόδια αυτής της ζωής. Και συνεχίζει: «Πρόλαβε », άνθρωπε μου, « με την μετάνοια και την επιστροφή την έξοδο της ψυχής σου, μήπως έλθει ξαφνικά ο θάνατος και δεν θα έχει πλέον ισχύ η θεραπεία της μετανοίας ». Γιατί όπως είναι γνωστό στον Αδη δεν υπάρχει

μετάνοια. Έτσι, αντί να κλαίμε αύριο για μια κατάσταση αφόρητη και ζοφερή, ας κάνουμε αυτό που μπορούμε σήμερα. Γιατί μόνο σ'αυτή τη ζωή, μπορούμε να εργασθούμε το αγαθό, για ν'αποφύγουμε το φοβερό καμίνι της Κόλασης.

Για να πετύχουμε το στόχο μας αυτό έχουμε πολλούς βοηθούς. Έχουμε εκτός από τους Προφήτες, την Παναγία και τους Αγίους της Εκκλησίας μας, Αυτό τον ίδιο τον Θεό τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό Βοηθό και Συμπαραστάτη στο δύσκολο αυτό έργο μας. Έχουμε τον αλάνθαστο Λόγο του, να μας καθοδηγεί καθημερινά και να μας οδηγεί σε σταθερή μετάνοια και σε έργα αγάπης, φιλανθρωπίας και αρετής. Έχουμε τα Ιερά Μυστήρια. Το Μυστήριο της Εξομολόγησης, που λευκαίνει το χιτώνα της ψυχής μας και μας προετοιμάζει για την αιώνια ευτυχία μας. Έχουμε το υπερφυσικό Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, που μας δίνεται για την άφεση των αμαρτιών μας και για την αιώνια ζωή. Έχουμε με λίγα λόγια τα πάντα. Αυτό που χρειάζεται είναι η δική μας διάθεση και προθυμία για νέα ζωή, μια ζωή κοντά στο Χριστό. Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι η επιγεια ζωή μας θα καθορίσει το αιώνιο μέλλον μας, είτε θετικά είτε αρνητικά. Κι έχει ακόμα μεγαλύτερη σημασία όταν σκεφτούμε ότι δεν γνωρίζουμε πόση θα είναι. Γιατί η ώρα του θανάτου μας, μας είναι άγνωστη και συχνά έρχεται εντελώς ξαφνικά και απροσδόκητα.

Ο Παράδεισος, σε αντίθεση με την Κόλαση, χαρίζεται σα βραβείο και δώρο από τον Πολυέλεο και Πανάγαθο Θεό. Και παρ'όλο ότι είναι δώρο, ζητείται και κάτι από εμάς. Ζητείται ν'αγαπήσουμε υπεράνω όλων τον Κύριο και να πιστεύσουμε ακράδαντα σ'Αυτόν, που ήλθε στη γή ακριβώς γι'αυτό το σκοπό, για να μας χαρίσει τον Παράδεισο του Ουρανού. Χρειάζεται επομένως στενός σύνδεσμος με τον Κύριο. Γι' αυτό και η αγάπη και η πίστη σ'Αυτόν δεν πρέπει να είναι θεωρητική. Θα πρέπει να εκδηλώνεται έμπρακτα και να είναι πραγματική. Γιατί η Βασιλεία του δίνεται όχι σ'όσους αρκούνται στους λόγους και τα αισθήματα, αλλά σ'όσους ποιούν και εφαρμόζουν το Θέλημα του Ουράνιου Πατέρα μας. Χαρίζεται στους ταπεινούς, τους πράους, τους ελεήμονες, τους καθαρούς « τη καρδία ». Σ'όσους δηλαδή αγωνίζονται να γίνουν ενάρετοι. Δίνεται σ'όσους βιάζουν τον εαυτό τους και δεν τον αφήνουν χαλαρό, να ζει την ζωή της αμαρτίας. Τέλος, σ'όσους υπομένουν μέχρι τέλους τις θλίψεις και δοκιμασίες της ζωής, όπως ο Λάζαρος.

Αδελφοί μου! Την προετοιμασία αυτή, για τη μεγάλη αναχώρηση, οι αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι στην αρχή και οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας αργότερα, την ονόμασαν ΜΕΛΕΤΗ ΘΑΝΑΤΟΥ. Οι Άγιοι Πατέρες μάλιστα, έδωσαν σ'αυτή την έκφραση εκπληκτικό βάθος, λέγοντας πως όλη η ζωή του χριστιανού, οφείλει να είναι μια προετοιμασία για το θάνατο. Ασφαλώς, κανένας από εμάς δεν επιθυμεί το κατάντημα του πλουσίου. Αντίθετα, όλοι ζηλεύουμε τον πτωχό, αλλά δίκαιο Λάζαρο. Από εμάς, λοιπόν εξαρτάται η ευτυχία αυτή. Αν εν όσω ζούμε μετανοήσουμε και ζήσουμε σύμφωνα με το θέλημα του Χριστού, δική μας θα είναι στο μέλλον η χαρά της αιωνίου ζωής. Και από τη στιγμή που έχουμε και τον καιρό, ας εργασθούμε και ας ζήσουμε σύμφωνα με τις εντολές του Θεού και τότε να είμαστε βέβαιοι, ότι κι εμείς θα φθάσουμε στους κόλπους του Αβραάμ, στη Βασιλεία δηλαδή του Κυρίου μας.

† **Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β΄ 4-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι΄ 25-37

11 Νοεμβρίου 2012

**«Τις ουν τούτων των τριών πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι του εμπεισόντος
εις τους ληστές;» (Λουκ. ι΄ 36)**

Ιδιαίτερα και σημαντικά ερωτήματα προβάλλουν στο σημερινό ευαγγέλιο. Δυο ερωτήματα υποβάλλονται από το νομοδιδάσκαλο στον Ιησού όπως: «Τι πρέπει να κάμω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή»; και «τις ἐστι μου πλησίον;» Αντί απαντήσεως όμως ο Ιησούς θέτει άλλα δυο ερωτήματα. Στα ερωτήματα αυτά θα κληθεί να απαντήσει ο ίδιος ο νομοδιδάσκαλος. «Τι γράφει ο νόμος του Θεού;» και μετά την παρεμβολή της παραβολής του καλού Σαμαρείτη θέτει το ερώτημα «ποιος από τους τρεις αποδείχθηκε πραγματικός πλησίον στον άνθρωπο που έπεσε στα χέρια των ληστών;»

Ο νομοδιδάσκαλος μέσα από τα ερωτήματα θέλει είτε να φέρει σε δύσκολη θέση τον Ιησού, είτε να δικαιολογήσει τον εαυτό του. Αντίθετα ο Ιησούς με τις ερωτήσεις του, καθώς και με την παραβολή, θέλει να υπογραμμίσει ότι ο νόμος του Θεού δίνει απάντηση σε όλα τα ερωτήματα και ότι ο άνθρωπος όταν τον μελετά πρέπει να αναζητά την ουσία και να μη στέκει μόνο στον εξωτερικό τύπο. Σ' αυτή την βαθύτερη κατανόηση του νόμου μπορεί να προχωρήσει και ο κάθε άνθρωπος για να διαπιστώσει ότι η ουσία του νόμου βρίσκεται στην αγάπη. Στην αγάπη, που ξεπερνά τους στεγανούς τύπους και που προσφέρεται τόσο στο Θεό όσο και στους ανθρώπους.

Η αγάπη δεν είναι στιγμιαία εκδήλωση ευσέβειας, ούτε και θεωρητική διδασκαλία. Είναι τρόπος ζωής «τούτο ποιεί και ζήσει» και «πορεύου και συ ποιεί ομοίως». Η θεωρία είναι εύκολη, είναι ανέξοδη. Η πράξη είναι δύσκολη, γιατί έχει κόστος. Απαιτεί θυσίες και ξεπέρασμα του εγώ.

Ο Ιησούς απάντησε με τρόπο σαφή. Η αιώνια ζωή κερδίζεται μέσα από τη γνώση και ιδιαίτερα μέσα από την εφαρμογή του Νόμου του Θεού που συμπυκνώνεται σε μια μόνο λέξη, τη λέξη αγάπη. Και η αγάπη δεν έχει όρια. Η αγάπη είναι πάνω από θρησκευτικούς, εθνικούς και φυλετικούς διαχωρισμούς. Η αγάπη προσφέρει και υποβάλλεται σε θυσίες χωρίς να ζητά κανένα αντάλλαγμα. Η αγάπη νεκρώνει τους τύπους και θεραπεύει τις πληγές. Η αγάπη είναι το αναρρωτήριο της κάθε πληγωμένης ψυχοσωματικής ύπαρξης. Η αγάπη είναι το ιατρείο του σώματος και της ψυχής.

Η παραβολή του καλού Σαμαρείτη επιβεβαιώνει τα πιο πάνω με τον πιο σαφή και κατηγορηματικό τρόπο. Στην αρχή παρουσιάζει δυο εκπροσώπους του νόμου του Θεού. Τον ιερέα και τον Λευίτη. Και οι δυο επέδειξαν αδιαφορία έναντι του τραυματία, ιδιαίτερα όμως εκδήλωσαν και περιφρόνηση στο Νόμο του Θεού που τους συνιστούσε το «αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σ' εαυτόν». Προσπέρασαν αδιάφορα και Θεό και συνάνθρωπο. Αδιαφόρησαν γιατί, είτε ήσαν βιαστικοί, είτε και εκδήλωσαν υποκριτικό σεβασμό στο Νόμο του Θεού αφού πιθανόν να θεώρησαν τον τραυματία νεκρό και με βάση τον Ιουδαϊκό νόμο δεν έπρεπε να πλησιάσουν για να μη μολυνθούν! Στην πραγματικότητα όμως προσπέρασαν

αδιάφορα γιατί έθεσαν την αγάπη προς τον εαυτό τους πάνω από την αγάπη προς το συνάνθρωπο.

Αντίθετα με τους δυο ιερωμένους που θεώρησαν ίσως την ιερατική τους ιδιότητα ως επάγγελμα και όχι ως αποστολή, ο Σαμαρείτης προχωρεί σε μια υπέρβαση. Επειδή δεν έψαχνε για δικαιολογίες δεν επικαλέσθηκε ούτε τις θρησκευτικές, ούτε τις φυλετικές διαφορές με τον τραυματία. Δεν επικαλέσθηκε ακόμα το επείγον της εργασίας του, αλλά ούτε και τον σοβαρό κίνδυνο που διέτρεχε η ζωή του.

Τα παραμέρισε όλα και παράλληλα προχώρησε διαδοχικά σε διάφορες θυσίες. Έπλυνε τις πληγές του τραυματία με λάδι και κρασί. Έδεσε τις πληγές. Τον ανέβασε στο ζώο του ενώ ο ίδιος αναγκάστηκε να περπατήσει. Τον οδήγησε σε πανδοχείο συνεχίζοντας την περιποίηση. Διανυκτέρευσε και την επομένη πλήρωσε τον πανδοχέα με δυο δηνάρια. Τέλος δεσμεύτηκε με επιστροφή και πληρωμή άλλων πιθανών εξόδων. Αν και αλλογενής στάθηκε ως πραγματικός «πλησίον» στον τραυματία συνάνθρωπο του. Παράλληλα υπέδειξε με τη στάση του, πέραν από την αγάπη, ότι τα όποια τραύματα, σωματικά ή ψυχικά, χρειάζονται το αναγκαίο «πανδοχείο» για την πλήρη αποθεραπεία. Και αυτό το Παν-δοχείο είναι η Εκκλησία.

Με την προσφορά των δηναρίων έδωσε στην Εκκλησία τα πάντα, που ήταν απαραίτητα για την αποθεραπεία. Με εφόδια τα δυο δηνάρια, την αλήθεια και τη Θεία Χάρη, δηλαδή το γραπτό λόγο του Θεού όπως προσφέρθηκε μέσα από την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη, καθώς και τα μυστήρια της Εκκλησίας θα συνεχίζει τη θεραπεία ως την ώρα της επιστροφής του Ιησού κατά την Δευτέρα Παρουσία.

Μέσα στο χώρο της Εκκλησίας προσφέρεται στον καθένα η δυνατότητα να σωθεί μέσα από την αληθινή ιεροσύνη που έφερε ο Ιησούς. Για τούτο υπόλογοι για την εισαγωγή, παραμονή και περιθάληση στο πανδοχείο – ιατρείο της Εκκλησίας είμαστε όλοι. Πρώτιστα οι κληρικοί και ύστερα οι λαϊκοί. Γιατί, αν ο λαϊκός θα κάνει απολογισμό για τη δική του αποθεραπεία, οι κληρικοί, πέραν από τον εαυτό τους θα κάνουν απολογισμό και για όλες τις ψυχές που τους εμπιστεύτηκε η Εκκλησία, που τους εμπιστεύθηκε ο Θεός.

Αδελφοί μου, τώρα είναι η ώρα του απολογισμού. Βρισκόμαστε στο πανδοχείο της Εκκλησίας και σε πιο βαθμό γινόμαστε μέτοχοι των δυο δηναρίων; Πόσο γνωρίζουμε και ιδιαίτερα πόσο εφαρμόζουμε το Νόμο του Θεού; Το σημερινό ευαγγέλιο μας δίνει τη δυνατότητα για σωστές απαντήσεις. Ιδιαίτερα όμως μας προσφέρεται η δυνατότητα για σωστή εφαρμογή του νόμου του Θεού. Γιατί, μόνο η γνώση του Νόμου του Θεού δεν είναι αρκετή. Το Νόμο του Θεού τον γνώριζαν τέλεια ο νομικός, ο ιερέας και ο λευίτης, αλλά όλοι τους έμειναν στη γνώση. Την ώρα της πράξης προσπέρασαν αδιάφορα. Για τούτο και ο Ιησούς υπέδειξε σήμερα στο νομικό «πορεύου και συ ποίει ομοίως». Πήγαινε και γίνου και συ ένας καλός Σαμαρείτης. Στο πρόσωπο του συνανθρώπου σου, ανεξάρτητα από φυλετική ή θρησκευτική καταγωγή βρίσκεται ως «πλησίον» ο Χριστός. Ας τον αναζητήσουμε, λοιπόν, ή τουλάχιστον ας μην τον αγνοήσουμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι Θ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β' 14-22

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιβ' 16-21

18 Νοεμβρίου 2012

«Και διελογίζετο εν εαυτώ λέγων• τι ποιήσω ότι ουκ έχω που συνάξω τους καρπούς μου;»

«Δεν έχω...». Ήταν απ' αρχής πλούσιος, αγαπητοί αδελφοί. Τώρα, μετά την εξαιρετικά μεγάλη συγκομιδή που του έλαχε, ήταν πάμπλουτος. Είχε ευφορήσει η χώρα του. Όλοι οι αγροί του είχαν αποδώσει υπεράφθονα. Κι όμως σ' αυτή την κατάσταση, ακούεται από τα χείλη του πλούσιου το «δεν έχω». Είναι κάτι ασφαλώς το ολότελα απρόοπτο, που ξαφνιάζει και σταματά την προσοχή.

Βέβαια, το «ουκ έχω» το είπε ο άφρων εκείνος άνθρωπος σχετικά με τις αποθήκες του, που ήταν πλέον μικρές για να χωρέσουν την εξαιρετικά μεγάλη σοδειά. Ωστόσο, χωρίς να το θέλει, ο πλούσιος διαλαλεί τη φοβερή φτώχεια του, λέγοντας εκείνο το «δεν έχω».

«Ουκ έχω», αναλογίζεται. Εννοεί αποθήκες κατάλληλες. Αλλά ακούσια, προφέρει μια αλήθεια, μια πραγματικότητα που δεν τη φαντάζεται. Γιατί ακριβώς αυτός ο άνθρωπος είναι ο κατ' εξοχήν «ουκ έχων», ο πραγματικά ακτήμων, ο αυθεντικός πένης.

Το «ουκ έχω» είναι ένα αθέλητο προανάκρουσμα στο φοβερό άσμα που παίζει η αύρα του Αγίου Πνεύματος στις χορδές της παραβολής. Γιατί η παραβολή, στη συνέχεια της, αποδεικνύει ότι πραγματικά ο άνθρωπος εκείνος «δεν είχε». Ότι ήταν ιδιοκτήτης ενός τίποτε.

Νόμιζε ότι είχε τον σιτοβολώνα εκείνης της χρονιάς. Ότι είχε εξασφαλίσει αγαθά στη ζωή του για πάντα. Κι έτσι, αποτεινόμενος στον εαυτό του, έλεγε:

- Ψυχή μου, έχεις πολλά αγαθά, σωριασμένα για ατελείωτα χρόνια. Αναπαύου, τρώγε, πίνε, ευφραίνου.

Αλλά η αλήθεια ήταν πολύ διαφορετική από την ψεύτικη εικόνα που εκείνος είχε μπροστά του. Η αλήθεια ήταν, όπως αποδείχτηκε από την εξέλιξη των γεγονότων, ότι δεν είχε τίποτε, ότι ήταν ένας φτωχός, που του έλειπαν τα πάντα.

Ήταν, ναι, ιδιοκτήτης μιας μεγάλης ποσότητας επιγείων αγαθών. Του ανήκαν σπιτία, χωράφια, αποθήκες, χρήματα, πολυτελή έπιπλα, αμφιέσεις πολυτιμες, φαγητά και ποτά κι άλλες λογίων – λογίων απολαύσεις.

Ωστόσο, ήταν ο άνθρωπος που δεν είχε.

Όλα αυτά τα αγαθά, που νομίζει ότι του ανήκουν, είναι του Θεού. Είναι δώρα της αγάπης του και της σοφίας του. Αλλά για να τα απολαμβάνει ο άνθρωπος, πρέπει να στέκεται μέσα στο θέλημα του Κυρίου. Τα αγαθά αυτά δεν χάνουν την αξία τους, είτε είμαστε αμαρτωλοί, όπως ο πλούσιος της παραβολής, είτε ζούμε σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Τα έχουμε, όμως, πραγματικά μονάχα στη δεύτερη περίπτωση.

Πρώτα – πρώτα, γιατί τότε μόνο ξέρουμε να τα εκτιμούμε σύμφωνα με την αληθινή τους αξία. Έτσι κι αν χρειαστεί να τα στερηθούμε, δεν μας κοστίζει γιατί γνωρίζουμε ότι είναι σχεδόν ένα τίποτα μπροστά στην περιουσία της αρετής.

Τότε, και το λίγο που απολαμβάνουμε από αυτά, έχει μια γλύκα ευλογημένη, μια χαρά μόνιμη, γιατί είναι σαν να ξαναγυρίζουμε στη ζωή των πρωτοπλάστων πριν από την παρακοή, όταν όλα τα κτίσματα ήταν κάτω από τον άνθρωπο και χάριν του ανθρώπου.

Απεναντίας, όταν κανείς αποστατεί από το Θεό και πέφτει στα γήινα, τότε δεν χάνει μονάχα τον Θεό. Χάνει κι αυτό το λίγο, για το οποίο πρόδωσε το Θεό. Τότε, σαν τον πλούσιο της σημερινής παραβολής, ο άνθρωπος «ουκ έχει».

Δεν έχει πρώτα τη Χάρη του Θεού, μέσα στην οποία και το ξερό ψωμί είναι γλυκύτατη αμβροσία. Πλουτίζει από τα αγαθά του κόσμου, αλλά αυτά του δίνουν μια χαρά ρηχή, ψεύτικη, με πολύ πικρό βάθος, γεμάτη μέριμνες κι ανησυχίες, γεμάτη ολισθηρές κατωφέρειες, που γκρεμίζουν τον άνθρωπο από τον υψηλό προορισμό του στην απώλεια, στον αιώνιο θάνατο.

Δεν έχει, ύστερα, την ασφάλεια γύρω του. Διαθέτει θησαυρούς, εκτεθειμένους στον φθόνο των φίλων, στις επιθέσεις των εχθρών, στην αοριστία που έχει η διάρκεια της ανθρώπινης ζωής.

Αυτό το τελευταίο ενδεχόμενο, αγαπητοί αδελφοί, το πιο φοβερό, εξαιρεί η παραβολή. Ο πλούσιος λογάριζε να ζήσει πολλά χρόνια, όσα αντιστοιχούσαν στον όγκο των αγαθών του, χρόνια ξεχειλισμένα από ανάπαυση, ευφροσύνη, φαγοπότι, ακολασία.

Αυτά τα χρόνια του ήταν απαραίτητα σαν ένα κύπελλο, που θα χωρούσε μέσα του τα ρευστά εκείνα αγαθά. Αλλιώς θα ήταν αδύνατο να συγκρατηθούν. Οι αποθήκες, οι καινούργιες ευρύχωρες αποθήκες που σκόπευε να φτιάξει, θα τα χωρούσαν, θα γίνονταν το μεγάλο γαζοφυλάκιο του. Αλλά, παράλληλα, του χρειαζόταν και μια άλλου είδους αποθήκη, καμωμένη όχι με πέτρες και δοκάρια, η αποθήκη της μακροζωίας.

«Δεν έχω που να τα συνάξω», είπε διαλογιζόμενος. Ο νους του πήγαινε στις πέτρινες αποθήκες. Έπρεπε, όμως, να λογαριάσει κι εκείνη την άλλη, την αόρατη αποθήκη, την αποθήκη του χρόνου.

«Δεν έχω που θα τα συνάξω». Και πραγματικά δεν είχε. Αντί για το μεγάλο κύπελλο της μακροβιότητας, που θα περιείχε για χάρη του τον ρευστό πλούτο, δεν του δόθηκε δοχείο ικανό να συγκρατήσει ούτε μια σταγόνα. Εκείνη την ίδια νύκτα, που έκανε τους υπολογισμούς του για το μέλλον, το ονειρευτό κύπελλο συντρίφτηκε από τη θεία δύναμη, που την είχε αφηγήσει ο πλούσιος. Ο άνθρωπος εκείνος πέθανε.

Δεν είχε, λοιπόν τίποτε στην πραγματικότητα ο άφρων κι αξιολύπητος αυτός άνθρωπος. Το είπε μόνος του, χωρίς να το καταλάβει.

Στο ψηφιδωτό της σημερινής παραβολής, αγαπητοί αδελφοί, ας ελκυσθεί το βλέμμα της ψυχής μας απ' αυτό το μαύρο πετράδι, που είναι η φράση του άφρονος πλουσίου: «ουκ έχω». Ας μας τρομάξει κι ας μας κάμει να σκεφτούμε πάνω στον εαυτό μας. Μπορεί να μην είμαστε πλούσιοι. Μπορεί να μας λείπουν ακόμη και τα στοιχειώδη σ' αυτόν τον κόσμο. Είναι, όμως πιθανό να ανήκουμε στην κατηγορία των πλουσίων, που δείγμα της παρουσίας ο Κύριος με την παραβολή του. Αυτό θα συμβαίνει, αν αφήνουμε την καρδιά μας να προσανατολίζεται στα γήινα αγαθά και ξεχνάμε τον μοναδικό μαργαρίτη, το Χριστό. Η επιθυμία του πλούτου είναι εξίσου ολέθριο κατόντημα με την κατοχή του.

Ας νοιώσουμε, λοιπόν, πως είτε έχουμε, είτε επιθυμούμε πλούτη εδώ κάτω, είμαστε στην πραγματικότητα μωροί υπολογιστές. Αν θέλουμε πραγματικά «να έχουμε», να έχουμε ανεκτίμητο, άφθαρτο κι ασφαλή πλούτο, ας σηκώσουμε τα μάτια στον Χριστό. Αυτόν ας ζητήσουμε. Αυτόν ας αποκτήσουμε. Γι' αυτόν ας θυσιάσουμε κάθε άλλη βλέψη, κάθε άλλη επιδίωξη. Γιατί κάθε άλλη επιδίωξη είναι επιδίωξη στο κενό, οδηγεί όχι στην απόκτηση, αλλά στην απώλεια.

Γιώργος Σαββίδη

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. γ' 23 - δ' 5

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιη ' 18 - 27

Κυριακή 25 Νοεμβρίου 2012

Άρχοντας της συναγωγής ήταν. Άνθρωπος ευσεβής ήταν, που προσπαθούσε να τηρεί τον Μωσαϊκό νόμο, τις εντολές του Θεού. Και τη ζωή του είχε ρυθμίσει με την ανάλογη συνέπεια. Έπρεπε άλλωστε και λόγω της θέσεώς του να είναι το υπόδειγμα για συμπατριώτες του. Πόθος βαθύς του, αφού ήταν πιστός και συνεπής στην θρησκεία του, ήταν ή εξασφάλιση της αιώνιας ζωής που υποσχέθηκε ο Θεός στους πιστούς τηρητές του θελήματός Του. Περαιστικός διαβάτης είναι ο άνθρωπος σ' αυτή τη ζωή, αλλά εφόσον έχει πιστη στον Θεό, πρέπει να στοχεύει στην αιωνιότητα. Αυτό ήταν και το απλό και σαφές ερώτημα που απηύθυνε στον Ιησού.

«Διδάσκαλε αγαθέ, τί ποιήσας ζώην αιώνιον κληρονομήσω;»

Τι πρέπει να κάνω για να εξασφαλίσω την αιώνια ζωή; Απαρίθμησε μερικές από τις βασικές εντολές του Θεού, ο Ιησούς. Ασφαλώς δεν ήταν και τόσο εύκολη η εφαρμογή του θείου νόμου. Κι όμως με απόλυτη αυτοπεποίθηση ακούστηκε η διαβεβαίωση από τον άρχοντα, βλέποντας ότι είχε πετύχει τον στόχο του.. Όλα αυτά τα τήρησα από τα νειάτα του ακόμη.

«Έτι εν σοι λείπει».

Ακόμη κάτι σου λείπει για να φτάσεις στο σκοπό σου, στην τελειότητα και να εξασφαλίσεις το αιώνιο μέλλον σου. Πούλησε ό,τι έχεις, μοίρασε τα στους φτωχούς για να αποκτήσεις ουράνιο θησαυρό, και έλα να γίνεις ακόλουθός Μου, μαθητής Μου. Ενώ όλα, οι εντολές δηλαδή, γνωστές στον άρχοντα της συναγωγής, φάνηκαν τόσο απλά, αυτή η απαίτηση του Ιησού παρουσίαζε ανυπερέβλητες δυσκολίες. «Περίλυπος εγένετο, ην γάρ πλούσιος σφόδρα.» Λυπήθηκε πολύ, γιατί δεν μπορούσε να αποχωριστεί από τον μεγάλο του πλούτο. Και το συμπέρασμα από τον Ιησού. «Δυσκόλως οι τά χρήματα έχοντες εισελεύσονται εις τήν βασιλείαν του Θεού.» Ο ευσεβής και πιστός άρχοντας της συναγωγής γνωρίζει με κάθε δυνατή λεπτομέρεια όλες τις εντολές του Θεού. Επί πλέον δεν φαίνεται να είναι ανειλικρινής όταν ζητεί να επιτύχει την αιώνια βασιλεία του Θεού. Ακόμη δεν μπορεί να του διαφεύγει το γεγονός ότι το πέραςμα του ανθρώπου από την επίγεια ζωή, έχει περιορισμένη διάρκεια. Επομένως δεν είναι δυνατόν να τον ακολουθήσει ο μεγάλος του πλούτος στην μετά θάνατο ζωή. Και όμως είναι δέσμιος του πλούτου του, που δεν του επιτρέπει μια άλλη επιλογή. Είναι δεμένος με τα υλικά του αγαθά. Είναι άρρηκτα δεμένος με την επίγεια ζωή που τον κρατά σφικτά. Είναι πολύ φυσικό, ο υλικός άνθρωπος που ζει σ' αυτό τον υλικό κόσμο να δένεται με τα υλικά πράγματα για να εξασφαλίσει την ύπαρξή του, τη διαβίωση του. Είναι επίσης φυσικό και αποδεκτό να προσπαθεί να αποκτήσει υλικά αγαθά για να επιζήσει, για να συντηρήσει την οικογένειά του. Ακόμη και στους πρωτόπλαστους που ο Θεός τους παραχώρησε τον παράδεισο με όλους τους καρπούς, τους. έδωσε και την εντολή «εργάζεσθαι καί φυλάσσειν» τον παράδεισο. Έτσι έπλασε ο Θεός τον άνθρωπο. Έμφυτο είναι το ένστικτο της αυτοσυντήρησης, που μας διατηρεί στη ζωή και προκαλεί την ανάπτυξη και

δημιουργεί τον πολιτισμό. Είναι συνεπώς τα υλικά αγαθά αναγκαία, είναι απαραίτητα για την διατήρησή μας στη ζωή. Είναι δηλαδή τα μέσα που χωρίς αυτά δεν θα υπήρχαμε.

Ωστόσο δεν παύουν από το να είναι μόνον μέσα για την επιβίωσή μας. Μέσα και όχι σκοπός. Άλλος πρέπει να είναι ο σκοπός μας. Μας παρασύρει ο καθημερινός και όχι εύκολος αγώνας της ζωής. Δύσκολα αποχωριζόμαστε αυτά που με τόσο κόπο αποκτήσαμε. Λησμονούμε τον πραγματικό μας προορισμό. Άλλοι τον έχουν αφαιρέσει τελείως από τις καθημερινές προσπάθειές τους και τη σκέψη τους, και άλλοι, όταν τον θυμόμαστε, περιοριζόμαστε σε κάποιες τυπικές και με χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο προσπάθειες. Έχουμε σχεδόν αποσυνδέσει την καθημερινότητά μας από τον στόχο της βασιλείας του Θεού. Και κυρίως αποφεύγουμε την αντιμετώπιση δύσκολων καταστάσεων. Παραμερίζουμε τις εντολές που μας καλούν να στερηθούμε κάτι πολύτιμο. Να στερηθούμε μέρος τουλάχιστον του πλούτου μας για να βοηθήσουμε τον συνάνθρωπό μας που πάσχει και στερείται, πολλές φορές και τα απαραίτητα.

Από μεγάλη και πρωτοφανή οικονομική κρίση, υποφέρει τα τελευταία χρόνια ο κόσμος. Κρίση που την προκάλεσε αυτό ακριβώς το ασφυκτικό δέσιμό μας με τα υλικά αγαθά. Η απόλυτη προσήλωσή σας στην απόκτηση μεγαλύτερου πλούτου, περισσότερων χρημάτων. Στην εποχή λοιπόν με την μεγάλη κρίση που περνά ο τόπος μας και ολόκληρη η ανθρωπότητα, προβάλλει έντονη η υποχρέωση της προσφοράς. Όσοι έχουμε πολλά, να διαθέσουμε πολλά. Όσοι έχουμε λιγότερα και δώσουμε και μεις από εκείνα σε κάποιους που δυστυχούν ή έχουν χάσει τα πάντα. Και είναι πολλοί αυτοί που υποφέρουν και στερούνται. Και ας μη ξεχνούμε. Γυμνοί ήρθαμε στη ζωή και γυμνοί θα φύγουμε. Λέγει ο θυμόσοφος λαός μας: Τα σάβανα δεν έχουν τσέπες. Τίποτε δεν μπορούμε να πάρουμε μαζί μας φεύγοντας από τη ζωή αυτή. Ή μάλλον πολλά θα μπορούσαμε να έχουμε μαζί. Και αυτά είναι τα καλά έργα, τα έργα της αγάπης, υλικά ή και πνευματικά, που πράξαμε. Φορτίο ελαφρό, που θα μας δώσει τα φτερά να φτάσουμε στη βασιλεία του Θεού. Απαραίτητα διαβατήρια που θα μας επιτρέψουν την είσοδο και την αιώνια διαμονή κοντα στον Θεό – Πατέρα μας.

Υπάρχει άραγε σημαντικότερος στόχος και σκοπός από τον προορισμό που όρισε για μας ο Θεός και μας έδωσε το δικαίωμα να τον διαλέξουμε; Ας μην αναβάλλουμε και καθυστερούμε. Ας κάνουμε σύντομα την ορθή επιλογή, που θα μας οδηγήσει στην βασιλεία Του.

Δ.Γ.Σ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΝΤΟΝ ἢ ΠΕΡΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ

Και ακόμη, δια να διαχωρίσω καλύτερα τα πράγματα, δια να απαλλαγώ μεν από τον φόβο της εξουσίας θα με βοηθούσε και ο νόμος της υπακοής, επειδή ο Θεός ανταμείβει την πίστη με την αγαθότητα του και κάνει τέλειο ηγέτη εκείνον ο οποίος παίρνει θάρρος απ' αυτόν και αποθέτει εις αυτόν όλας τας ελπίδας. Εις τον κίνδυνον δε εκ της ανυπακοής δεν γνωρίζω ποιος μπόρεσε να βοηθήσει ή ποιος λόγος θα μου ενέπνεε θάρρος. Διότι υπάρχει ο φόβος μήπως ακούσωμεν δι εκείνους των οποίων την ηγεσίαν έχομεν αναλάβει ότι: «τας ψυχάς αυτών θα τας ζητήσω από τας χείρας σας» και: «καθώς με απεμακρύνετε δια να γίνετε και άρχοντες του λαού μου, έτσι και εγώ θα απομακρυνθώ από σας και θα παύσω να είμαι βασιλεύς σας» και αλλού «όπως δεν υπακούσατε εις τους λόγους μου, αλλά εστρέψατε με σκληρότητα τα νώτα και επαρακούσατε (τας εντολάς μου), έτσι να συμβεί και όταν θα με επικαλεσθείτε. Εγώ δεν θα προσέξω την προσευχήν σας και δεν θα ικανοποιήσω τα αιτήματα σας». Αυτούς τους λόγους είθε να μη τους ακούσωμεν από τον δίκαιον κριτήν, τον οποίον μολονότι δοξολογούμεν δια το έλεος του, δοξολογούμεν όμως ταυροχρόνως και δια την δικαιοσύνην του.

Επιστρέφω όμως και πάλιν εις την ιστορίαν και, εξετάζων τους πιο ενδόξους από τους παλαιούς, ανακαλύπτω ότι από όσους έχουν δεχθεί κάποτε από την χάρη κάποιαν ηγεσίαν ή το προφητικόν χάρισμα, άλλοι μεν υπήκουσαν με προθυμίαν εις την κλήσιν, άλλοι δε εδέχθησαν το χάρισμα ύστερα από αναβολάς και δισταγμούς. Και δεν εθεωρήθη επίμεμπτος ούτε η δειλία εκείνων οι οποίοι έσπευσαν. Διότι οι μεν πρώτοι έδειξαν σεβασμό προς το μέγεθος του υπουργήματος, οι δε δεύτεροι ακολούθησαν επειδή είχαν πίστη προς εκείνον ο οποίος τους εκάλεσεν. Ο Ααρών ήταν πρόθυμος, αλλά ο Μωυσής δίσταζεν. Ο Ηλίας υπήκουσε με προθυμία, αλλά ο Ιερεμίας φοβήθηκε το νεαρόν της ηλικίας του και δεν τόλμησε να αναλάβει την προφητείαν προτού λάβει από το Θεό και υπόσχεση μεγαλύτερη και δύναμη ανώτερη της ηλικίας του.

Με τις σκέψεις αυτές παρηγορούμαι και ολίγον κατ' ολίγον υποχωρεί και μαλακώνει η ψυχή μου, όπως σίδηρος. Και ως συνεργάτην εις τας σκέψεις μου παίρνω τον χρόνον και ως καθοδήγηση τας δικαίας αποφάσεις του Θεού, εις τας οποίας έχω εμπιστευθεί ολόκληρον την ζωή μου. Δια τούτο και «δεν δείκνω ανυπακοήν, ούτε αντιλέγω», (όπως λέγει ο Κύριος μου, όταν καλείται όχι για να ηγηθεί, αλλά δια να σφαγεί ως πρόβατον) αλλά πλησιάζω και ασπάζομαι με ταπείνωση το πανίσχυρο χέρι του Θεού και ζητώ συγγνώμη δια την προηγούμενη ανυπακοή και αργοσχολία, εάν μου καταλογίζεται τούτο κατά κάποιο τρόπο ως παράπτωμα. Εσιώπησα μεν, αλλά δεν θα σιωπήσω δια πάντα. Εδίστασα μεν δι' ολόγον, μέχρις ότου εξετάσω καλώς τον εαυτόν μου και παρηγορηθώ δια την λύπην, αλλά τώρα έχω δεχθεί να υψώσω τον Κύριον εις την συγκέντρωση του λαού και να τον δοξάζω από την θέση των πρεσβυτέρων. Εάν εκείνα είναι αζιοκρατικά, αυτά εδώ είναι άξια συγγνώμης.

Δια ποιον λόγον να μακρηγορήσω περισσότερο; Με έχετε ανάμεσα σας, ω ιερείς και συνιερείς! Με έχετε ανάμεσα σας, ω ιερόν ποιόνιον, αντάξιον του

αρχιποιμένος Χριστού! Με έχεις μπροστά σου, πατέρα, νικημένον κατά πάντα και υποτεταγμένον εις τους νόμους του Χριστού περισσότερο από ότι εις τους νόμους του κόσμου. Σου προσέφερα την υπακοήν, δώσε μου την ευλογίαν. Οδήγησε με από το χέρι με τας ευχάς σου, οδήγησε με τον λόγον, στήριξε με, με το πνεύμα – διότι «η ευλογία του πατρός στηρίζει τας οικίας των παιδιών». Και ας στηρικθώμεν, εγώ και η πνευματική αυτή οικία την οποίαν εξέλεξα και η οποία εύχομαι να γίνει η ανάπαυση μου εις τους αιώνας των αιώνων, όταν θα φύγω απ' αυτήν εδώ την Εκκλησίαν και θα αποσταλώ εις την ουρανίαν και εις την χαράν εκείνων οι οποίοι έχουν καταγραφεί πρώτοι ως πολίται του ουρανού.

Το αξίωμα λοιπόν αυτό είναι τόσον μέγα και τόσον λογικόν, ο δε Θεός της ειρήνης, ο οποίος έκαμε ένα τα δυο αυτά και έδωσε τον ένα εις τον άλλον και ο οποίος καθίζει τους βασιλείς εις τους θρόνους, σηκώνει από την γην τον επαίτην και ανυψώνει από την κοπριάν τον πτωχόν, ο οποίος εξέλεξε τον Δαυίδ τον δούλον του και τον πήρε από τα κοπάδια των προβάτων, ενώ ήτο ο πιο ασήμαντος από τους υιούς του Ιεσαί και ο πιο νέος, εκείνος ο οποίος δίδει λόγους εις εκείνους οι οποίοι κηρύσσουν με πολλήν δύναμη την εκπλήρωση του Ευαγγελίου. Αυτός ας μας πιάσει από το δεξιό χέρι και ας μας οδηγήσει εις το θέλημα του και ας δεχθεί με τιμή, αυτόν ο οποίος ποιμαίνει τους ποιμένας και οδηγεί τους οδηγούς, δια να ποιμαίνωμεν το ποίμνιον του κατά τον σωστόν τρόπον και όχι με απειρίαν, διότι δια την πρώτην περίπτωση είμεθα άξιοι ευλογίας ενώ δια την δευτέραν αξιοκατάκριτοι, όπως, έχει λεχθεί παλαιά.

Αυτός ας δώσει δύναμη και ισχύ εις τον λαόν του, και ας παρουσιάσει εις τον εαυτό του λαμπράν και αμόλυντον την ποιμνην του και αξίαν να εισέλθει εις την ουράνιον μάνδραν, εις την κατοικίαν εκείνων οι οποίοι ευφραίνονται, εις την λαμπρότητα των αγίων, ώστε να δοξολογούμεν όλοι εις τον ναόν του, ποιμένες και ποιμαινόμενοι μαζί τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, εις τον οποίον ανήκει κάθε δόξα εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 1ος ΣΕΛ. 209-215)**

**ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ
ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

Πέμπτη	1 Νοεμβρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ,Αγ.Ανάργυροι
Πέμπτη	8 Νοεμβρίου	:	ΑΝΩΓΥΡΑ
Πέμπτη	8 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΧΛΩΡΑΚΑ, Αγ.Νεκτάριος
Σάββατο	10 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ
Κυριακή	11 Νοεμβρίου	:	ΕΜΠΙΑ
Δευτέρα	12 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
Τετάρτη	14 Νοεμβρίου	:	ΑΡΣΟΣ
Κυριακή	18 Νοεμβρίου	:	ΠΑΝΑΓΙΑ
Τρίτη	20 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ,Παναγία Παντάνασσα
Τετάρτη	21 Νοεμβρίου	:	ΠΕΓΕΙΑ
Σάββατο	24 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΤΑΛΑ
Κυριακή	25 Νοεμβρίου	:	ΦΟΙΝΙ
Πέμπτη	29 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΕΜΠΙΑ
Παρασκευή	30 Νοεμβρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Παρασκευή	2 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΑΝΩ ΠΑΧΝΑ
Σάββατο	3 Νοεμβρίου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ
Κυριακή	4 Νοεμβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Δευτέρα	5 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Παρασκευή	9 Νοεμβρίου	:	ΧΛΩΡΑΚΑ,Αγ.Νεκτάριος
Κυριακή	11 Νοεμβρίου	:	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ
Κυριακή	18 Νοεμβρίου	:	ΙΝΝΙΑ
Τετάρτη	21 Νοεμβρίου	:	ΠΑΦΟΣ,Παναγία Παντάνασσα
Σάββατο	24 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ
Κυριακή	25 Νοεμβρίου	:	ΑΓ.ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΣ
Πέμπτη	29 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Παρασκευή	30 Νοεμβρίου	:	ΕΜΠΙΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 4 Νοεμβρίου:ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

Κυριακή 18 Νοεμβρίου:ΘΕΛΕΤΡΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 18 Νοεμβρίου : ΛΕΜΠΙΑ

Κυριακή 25 Νοεμβρίου : ΚΟΥΚΛΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 4 Νοεμβρίου : ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ

Κυριακή 11 Νοεμβρίου: ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ

Κυριακή 18 Νοεμβρίου: ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 11 Νοεμβρίου : ΑΝΑΡΙΤΑ

Κυριακή 25 Νοεμβρίου : ΚΟΝΙΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impaphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2012

ΕΤΟΣ ΛΓ΄

ΑΡ.390

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. ε' 8-19

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη' 35-43

2 Δεκεμβρίου 2012

«Και οι προάγοντες επετίμων αυτό να σιωπήση αυτός δε πολλώ μάλλον έκραζεν, υιέ Δαβίδ ελέησον με» (Λουκ. ιη' 39)

Ιδιαίτερα σημαντικά τα όσα διαδραματίζονται σήμερα στην Ιερικώ, η οποία για άλλη μια φορά δέχεται τη θαυματουργική επίσκεψη και επέμβαση του Ιησού. Και στις δυο επισκέψεις φαίνεται ότι ο Ιησούς στέκεται στον άνθρωπο και τα προβλήματα του. Διακρίνει τη σιωπηλή ή και με κραυγή επιθυμία των ανθρώπων να τύχουν του ελέους του. Αυτοί οι δυο ξεχωρίζουν ανάμεσα στο πλήθος που συνωσιίζεται γύρω από τον Ιησού. Ο πρώτος είναι ο Ζακχαίος και ο δεύτερος είναι ο σημερινός τυφλός. Ο Ζακχαίος, όπως θα ακούσουμε και στο ευαγγέλιο της ερχόμενης Κυριακής, θέλει να δει, έστω και από μακριά τον Ιησού, μια και η αμαρτωλότητα του, η μικρόσωμη κατασκευή του και πλήθος των αμαρτιών του δεν του επέτρεπαν να το πράξει.

Αντίθετα ο τυφλός πληροφορείται για την παρουσία του Ιησού και φωνάζει δυνατά «Ιησού, υιέ του Δαβίδ, σπλαχνίσου με». Κι όταν το προπορευόμενο πλήθος τον μάλωνε και τον καλούσε να σωπάσει, εκείνος φώναζε ακόμη πιο δυνατά: «Υιέ του Δαβίδ, σπλαχνίσου με». Η επιμονή και η ένταση της φωνής του επιβεβαίωναν τη μεγάλη πίστη στο πρόσωπο του Ιησού τον οποίο αναγνώριζε, μέσα από τα γεμάτα ικεσία και δύναμη λόγια του, σαν τον αναμενόμενο μεσσία και Λυτρωτή.

Και η πίστη έφερε το θετικό αποτέλεσμα. Ο Ιησούς, που είναι έτοιμος να ακούσει τη γεμάτη πόνο αλλά πίστη φωνή των ανθρώπων σταματά την πορεία και καλεί κοντά του τον άνθρωπο που ζητά τη βοήθεια του, είτε σιωπηλά, όπως το Ζακχαίο, είτε δυνατά, όπως σήμερα τον τυφλό.

Η προσευχή, με όποιο τρόπο κι αν εκφραστεί, όταν γίνεται με πίστη, στο τέλος γίνεται ακουστή από το Θεό. Ο Ιησούς, όχι μόνο στέκει για να ακούσει την επιθυμία – προσευχή των ανθρώπων, αλλά και δίνει και θετική απάντηση, είτε άμεσα είτε με λίγη καθυστέρηση. Μια καθυστέρηση που δεν οφείλεται στην υποτίμηση ή την παραφροσύνη του προσώπου που ζητά τη βοήθεια του, αλλά γιατί θέλει να βγει στην επιφάνεια η δύναμη της πίστης εκείνων που τον καλούν, όπως έγινε με τη Χαναναία και σήμερα με τον τυφλό. Άλλωστε και η προτροπή του Ιησού: «Αιτείτε και δοθήσεται υμίν, ζητείτε, και ευρήσετε, κρούετε, και ανοιγήσεται υμίν, πας γαρ ο αιτών λαμβάνει και ο ζητών ευρίσκει και το κρούοντι ανοιγήσεται» (Ματθ. ζ' 7-8), είναι μια προτροπή για επιμονή, αλλά συνάμα και μια διαβεβαίωση ότι θα εισακουστεί η προσευχή μας. Είναι ενδεικτικό το γεγονός ότι, ενώ οι άνθρωποι δυσανασχετούν, αντίθετα ο Ιησούς σταματά και δίνει εντολή να τον φέρουν κοντά του και στη συνέχεια τον ρωτά: «Τι θέλεις να σου κάνω»; Ο Ιησούς, ως Θεός γνώριζε την επιθυμία του τυφλού. Όμως με την ερώτηση ήθελε να καταστήσει σαφές στο πλήθος που τον ακολουθούσε ότι δεν επρόκειτο για ένα συνηθισμένο ζητιάνο, αλλά για έναν άνθρωπο που είχε δυνατή πίστη και με την οποία ζητούσε να θεραπευθεί.

Έτσι και με μας. Παρά το ότι ο Θεός γνωρίζει τις επιθυμίες και ανάγκες μας, εν τούτοις θέλει να τις ακούσει και από το δικό μας στόμα. Μέσα από τον τρόπο και την ένταση της προσευχής μας θα φανεί προκαταβολικά η εκτίμηση μας σ' αυτό που ζητούμε, δηλαδή το έλεος του Θεού και άρα ότι είμαστε άξιοι να το δεχθούμε, όπως έγινε σήμερα και με τον τυφλό.

Παράλληλα ο Ιησούς δίνει σήμερα ένα μήνυμα σε όλους μας. Οτι πρέπει να διαθέτουμε χρόνο για να ακούσουμε το συνάνθρωπο και τα προβλήματα του, ανεξάρτητα αν εμείς σαν άνθρωποι θα έχουμε τη δυνατότητα να βρούμε λύση στο πρόβλημα του. Η κατανόηση είναι αναγκαία στις μέρες μας, περισσότερο παρά ποτέ. Αυτή την κατανόηση όλοι την έχουμε ανάγκη.

Και ο Ιησούς στέκει σήμερα με κατανόηση. Διακρίνει την πίστη του τυφλού και του λέει: «Ανάβλεψον». «Απόκτησε το φως σου η πίστη σου σε έσωσε». Ο τυφλός βρήκε αμέσως το φως του και ακολούθησε τον Ιησού δοξάζοντας το Θεό. Ο τυφλός δεν περιορίστηκε στο να ζητήσει απλά βοήθεια, αλλά χάρη στην πίστη του προσπέρασε τα εμπόδια και όταν εξασφάλισε τη θεραπεία αισθάνθηκε την ανάγκη να δοξολογήσει το Θεό για τη θεραπεία του. Με τον τρόπο αυτό αφήνει παράδειγμα σε όλους μας ότι πρέπει να ευχαριστήσουμε τόσο το Θεό, όσο και τους ανθρώπους για την μακροθυμία, την κατανόηση, το έλεος και την αγάπη τους.

Ο τυφλός αισθάνεται την ανάγκη, μετά τη θεραπεία να δοξολογήσει το Θεό. Το παράδειγμα του το ακολουθούν και οι παρευρισκόμενοι. Έτσι κι εμείς πρέπει να δοξολογούμε και να ευχαριστούμε το Θεό όχι μόνο όταν εκδηλώνει σε εμάς προσωπικά το έλεος του, αλλά και όταν εκδηλώνει το έλεος του στους άλλους ανθρώπους. Γιατί η δοξολογία είναι συνειδητή έκφραση ευχαριστίας, όχι μόνο για την εκδήλωση του ελέους του, αλλά και για όλες τις καθημερινές μικρές ή μεγάλες δωρεές του. Και η ευχαριστία αυτή είναι αναγκαία, όπως διαπιστώσαμε τόσο στο σημερινό ευαγγέλιο, όσο και στο ευαγγέλιο της περασμένης Κυριακής. Η ευχαριστία είναι ακόμα απάντηση, αλλά και συναίσθηση της μακροθυμίας του Θεού στον καθένα από μας ξεχωριστά. Είναι ακόμα αφορμή για να γίνουμε παράδειγμα για εκείνους που πρόκειται να πιστέψουν σ' αυτόν και να οδηγηθούν έτσι στην αιώνια ζωή, όπως ακούσαμε και στο σημερινό «Απόστολο».

Αδελφοί μου, είναι πραγματικά αξιοθαύμαστη η πίστη του τυφλού τόσο πριν, όσο και μετά τη θεραπεία. Γιατί αναγνώρισε τη Θεότητα του Ιησού, μόνο στο άκουσμα του ονόματος του, έστω και αν δεν τον έβλεπε. Αναγνώρισε ακόμα στο πρόσωπο του τη δύναμη της λυτρωτικής αγάπης. Μιας αγάπης που παρακάμπτει εμπόδια, σκοπιμότητες ή άλλες προτεραιότητες και στο τέλος αναδεικνύεται στην υπέρτατη πράξη. Μιας αγάπης και μιας προσφοράς που σαν έννοια είναι συνώνυμη με το Θεό. Με τον τρόπο αυτό διδάσκει τόσο τους παρευρισκόμενους όσο κι εμάς τους μετέπειτα που τον ακολουθούμε ότι οι υψηλές ιδέες και αξίες, όπως αυτή της αγάπης δεν είναι απλή θεωρία, αλλά βίωμα και πράξη. Για τούτο και η φωνή των δυστυχισμένων δεν πρέπει να καταπνίγεται με το πρόσχημα αυτών των αξιών. Σήμερα ο Ιησούς επέκρινε έμμεσα όσους επιτιμούν τον τυφλό. Άμεσα όμως μας δίδαξε όλους ότι ο Θεός είναι αγάπη και ότι όσοι θέλουμε να τον ακολουθούμε αυτή την αγάπη πρέπει να εκδηλώνουμε. Η πίστη στο Θεό τότε μόνο αποκτά ουσία και αξία όταν

εκφράζεται μέσα από την αγάπη που ξέρει να υπομένει, να ανέχεται και τέλος που ξέρει να διακονεί, να υπηρετεί τον πονεμένο άνθρωπο. Αυτή την πολυδύναμη πίστη ας αποκτήσουμε κι εμείς. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. δ' 22-27

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιγ' 10-17

9 Δεκεμβρίου 2012

**«Εξ ημέραι εισίν εν αις δει εργάζεσθαι εν ταύταις συν ερχόμενοι
θεραπεύεσθε, και μη τη ημέρα του Σαββάτου» (Λουκ. ιγ' 14).**

Διαφορετική αντίληψη για την αργία του Σαββάτου έχουν οι τρεις πρωταγωνιστές του σημερινού ευαγγελίου. Ο Ιησούς και η συγκύπτουσα βρίσκονται μέσα στο πνεύμα και το γράμμα του Νόμου του Θεού, για τούτο και σήμερα βρίσκονται στη συναγωγή, στο χώρο δηλαδή της προσευχής και της λατρείας του Θεού. Στον ίδιο χώρο όμως θα βρεθεί και ο αρχισυνάγωγος αλλά και για τον ίδιο σκοπό, την προσευχή και τη λατρεία του Θεού.

Παρά το ότι ο σκοπός και των τριών είναι ο ίδιος εντούτοις στη συνέχεια διακρίνουμε μια ιδιαιτερότητα στην πράξη του καθενός. Ο Ιησούς παρά το ότι είναι ο ίδιος Θεός, εν τούτοις, επειδή είναι και άνθρωπος, θέλει μέσα από την πράξη του να μας αφήσει ένα τέλει πρότυπο για να το μιμηθούμε. Μέσα από το παράδειγμα του μας τονίζει την αναγκαιότητα της λατρείας του Θεού, αλλά αυτή η λατρεία δεν πρέπει να είναι μια τυπική και στιγμιαία εκδήλωση. Αυτή η λατρεία πρέπει να είναι έκφραση ευσεβείας και αγάπης. Αυτή η λατρεία, που έχει σαν σκοπό τη συμφιλίωση του ανθρώπου με το Θεό, πρέπει να περνά ή να στοχεύει και στη συμφιλίωση με το συνάνθρωπο. Δεν μπορεί να υπάρξει πραγματική συμφιλίωση με το Θεό, αν προηγουμένως δεν υπάρξει συμφιλίωση με το συνάνθρωπο. Ο Ιησούς είναι σαφής για τούτο επαναλαμβάνει και σήμερα στον καθένα από μας :«Όταν προσφέρεις το δώρο σου στο ναό κι εκεί θυμηθείς πως ο αδελφός σου έχει κάτι εναντίον σου, άφησε εκεί μπροστά στο θυσιαστήριο του ναού το δώρο σου, και πήγαινε να συμφιλιωθείς πρώτα με τον αδελφό σου και ύστερα έλα να προσφέρεις το δώρο σου» (Ματθ. ε' 23-24). Ο άνθρωπος για να μπορέσει να προσευχηθεί πρέπει να είναι απαλλαγμένος από την κακία και τα πάθη. Για τούτο και στην κατ' εξοχήν εκδήλωση της Χριστιανικής λατρείας, που είναι η Θεία λειτουργία επαναλαμβάνεται η προτροπή «εν ειρήνη του κυρίου δεηθώμεν». Ας προσευχηθούμε με ειρήνη, με εσωτερική γαλήνη, που υπάρχει μόνο όταν ο άνθρωπος είναι απαλλαγμένος από τα πάθη και ιδιαίτερα εκείνο της κακίας και της υποκρισίας.

Το δεύτερο πρόσωπο που πρωταγωνιστεί στο σημερινό ευαγγέλιο είναι η συγκύπτουσα. Είχε βάσιμη δικαιολογία για να απουσιάσει από τη συναγωγή. Η δεκαοκτάχρονη κύρτωση της θα την δικαιολογούσε απόλυτα. Κι όμως, παρά το ότι είναι σωματικά και ψυχικά καταπονημένη, εν τούτοις αισθάνεται την ανάγκη να βρεθεί στον τόπο της λατρείας του Θεού για να εκπληρώσει το θρησκευτικό της καθήκον. Παραμερίζει τα πιθανά σχόλια του κόσμου για την κατάσταση του σώματος της. Παραμερίζει τα πιθανά σχόλια των άλλων ή και του εαυτού της. «Πηγαίνεις τόσο καιρό στη συναγωγή και γιατρεία δεν βλέπεις. Μείνε καλύτερα στο σπίτι σου. Άλλωστε είσαι δικαιολογημένη». Κι όμως παρά τα πιο πάνω εμπόδια, παρά την πιθανή απογοήτευση της που δεν εισακούστηκαν μέχρι σήμερα οι προσευχές της, εντούτοις επιμένει στο καθήκον της λατρείας του Θεού. Γι' αυτήν η λατρεία του Θεού είναι καθήκον.

Είναι εκδήλωση σεβασμού και αγάπης. Και σαν εκδήλωση αγάπης είναι απαλλαγμένη από την έννοια της συναλλαγής. Η λατρεία είναι πράξη ολοκληρωτικής αφοσίωσης και αγάπης. Μπορεί η συγκύπτουσα να μην πήγαινε στη συναγωγή για να βρει τα θεραπεία της. Ίσως μέσα από την προσευχή της να θεμελίωνε μια τέτοια ελπίδα για τη θεραπεία της. Και επειδή «η ελπίς ου καταισχύνει», (Ρωμ. ε' 5) η ελπίδα τελικά δεν απογοητεύει, τελικά δεν απογοητεύει ούτε τη συγκύπτουσα. Το «γύναι απολέλυσαι της ασθενείας σου» ήταν η επιβράβευση της ευσέβειας καθώς της πίστεως και της ελπίδας της.

Το θαύμα, που ήταν συνδυασμός της συγκατάβασης του Θεού και της πίστεως και της αληθινής ευσέβειας της συγκύπτουσας, προκαλεί την οργή ενός τρίτου προσώπου που προβάλλει σήμερα πρωταγωνιστικά, εκείνο του αρχισυναγώγου. Αυτός που όφειλε πρώτος να χαρεί και να δοξάσει το Θεό για το θαύμα της θεραπείας μιας συνανθρώπου του, αντίθετα αγανακτεί. Αγανακτεί γιατί θεωρεί τη θεραπεία σαν αποτέλεσμα ανθρώπινης εργασίας. Είναι τόσο σκοτισμένες που δεν μπορεί να διακρίνει την υπερφυσική θεραπεία του Ιησού. Για τούτο επικρίνει τον κόσμο και έμμεσα τον Ιησού και την συγκύπτουσα σαν παραβάτη της αργίας του Σαββάτου. Είναι τόσο τυπικά προσκολλημένος στο γράμμα του νόμου που επικρίνοντας την σαν να περίμενε από αυτή να πει: «Ευχαριστώ αλλά σήμερα είναι Σάββατο και δεν επιτρέπεται να με θεραπεύσεις. Σήμερα είναι αργία, έλα αύριο για τη θεραπεία»!!

Ο αρχισυνάγωγος περιχαρακωμένος πίσω από την εντολή του Μωσαϊκού νόμου για την αργία του Σαββάτου είχε την ψευδαισθηση ότι εκπλήρωνε το καθήκον προς το Θεό, αλλά και ότι προστάτευε την κοινωνία, ο Ιησούς όμως ξεσκέπασε την υποκρισία του αρχισυνάγωγου. Ένας άνθρωπος που θέτει τα ζώα, αλλά και το προσωπικό συμφέρον πάνω από την αγάπη προς τον άνθρωπο δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι αγαπά το νόμο του Θεού. Η αγάπη προς το Θεό συνυπάρχει με την αγάπη προς το συνάνθρωπο. Όπως θα πει ο Ιησούς και στο νομικό «εν ταύταις τοις δυσίν εντολαις όλος ο νόμος και οι προφήται κρέμανται» (Ματθ. κβ' 40).

Αλλά και ο Απόστολος της αγάπης, ο Ιωάννης θα τονίσει ότι: «Όποιος δεν αγαπάει δε γνώρισε το Θεό, γιατί ο Θεός είναι αγάπη» (Α' Ιωάν. δ. 8). Αν ο «τύπος» που είναι το εξωτερικό περίβλημα του νόμου απομονωθεί από την ουσία, που είναι η αγάπη, τότε ο νόμος νεκρώνει. Κι ένας νόμος που στηρίζεται μόνο στον τύπο και αδιαφορεί για την ουσία τότε οδηγείται στην εκτροπή. Σταυροφορίες, θρησκευτικοί πόλεμοι, ιερά εξέταση, είναι μόνο μερικά από τα «δείγματα» αυτής της εκτροπής.

Αδελφοί μου, ο νόμος του Θεού, αιώνιος όπως πάντα βρίσκεται και σήμερα μπροστά μας. Μας καλεί να τον γνωρίσουμε μέσα από μια προσεκτική μελέτη. Ιδιαίτερα όμως μας καλεί να τον εφαρμόσουμε σωστά. Ακόμη μας καλεί να διακρίνουμε την ουσία από τον τύπο και σε καμιά περίπτωση να μην μετατρέψουμε τον τύπο σε αυτοσκοπό της ζωής μας. Ο τύπος τότε μόνο συμβάλλει στη σωτηρία όταν αδελφοποιηθεί με την αγάπη και εξισωθεί με τη θυσία μέσα από την πραγματική ελευθερία. Τύπος και ουσία αδελφοποιημένα με την αγάπη και τη θυσία και εκφρασμένα με ελευθερία, αποτελούν πραγματική εγγύηση της θρησκευτικής γνησιότητας. Μιας γνησιότητας που την

έχουμε ανάγκη ιδιαίτερα σήμερα. Και τούτο γιατί σήμερα που η θρησκευτικότητα έχει ατονήσει και ο κίνδυνος της υποκρισίας είναι πιο έντονος χρειάζεται να γίνουμε περισσότερο πειστικοί προς τους γύρω μας μέσα από την πραγματική μας πίστη και ιδιαίτερα την ανυπόκριτη ζωή μας. Όλοι έχουμε αυτή τη δυνατότητα. Αυτή τη δυνατότητα ας την μετατρέψουμε σε απτή πραγματικότητα. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ' ΛΟΥΚΑ (Των προπατόρων)

Απόστολος: Κολ. Γ' 4-11

Ευαγγέλιο: ΙΔ' 16-24

16 Δεκεμβρίου 2012

« Ήρξαντο από μιας παραιτίσθαι πάντες »

Ο Ιησούς, αγαπητοί μου αδελφοί, για να διδάξει ποιες αρετές πρέπει να έχει κάποιος, για να συμμετάσχει στην αιώνια ευφροσύνη της Βασιλείας του Θεού, μας μιλά σήμερα, για κάποιο άνθρωπο που ετοίμασε ένα μεγάλο δείπνο. Διοργάνωσε επίσημο και μεγαλοπρεπές συμπόσιο και προσκάλεσε σ' αυτό πολλούς φίλους και γνωστούς του, που ήθελε να τιμήσει και να τους περιποιηθεί. Μάλιστα, όταν έφθασε η ώρα, απέστειλε τον δούλο του για να τους υπομνήσει την πρόσκληση, συγχρόνως δε και να τους τιμήσει ακόμα περισσότερο, εκφράζοντας πόσο του ήταν επιθυμητή η παρουσία τους. Ωστόσο η ανταπόκριση των προσκεκλημένων, ήταν απογοητευτική. Όλοι, ο ένας μετά τον άλλο, άρχισαν από μιας γνώμης, σαν να ήσαν προσυνηνομημένοι, να δικαιολογούν την απουσία τους από το δείπνο. Ο πρώτος προφασίστηκε ότι αγόρασε ένα χωράφι και έπρεπε να πάει να το δει. Ο δεύτερος ότι είχε προμηθευτεί πέντε ζευγάρια βόδια και ότι πήγαινε να τα δοκιμάσει και ο τρίτος ότι ήταν νιόπαντρος και γι' αυτό δεν μπορούσε να προσέλθει. Δηλαδή όλοι οι προσκεκλημένοι απορροφήθηκαν από τις βιοτικές και σαρκικές μέριμνες και αδιαφόρησαν στην πρόσκληση του Θεού, που τους καλούσε να γίνουν συμμετοχοί και κληρονόμοι της Βασιλείας Του. Με αφορμή την άρνηση αυτή των προσκεκλημένων, ας δούμε κι εμείς σήμερα την αξία του Μεγάλου Δείπνου και την ανάλογη προετοιμασία που χρειάζεται για τη συμμετοχή μας σ' αυτό.

Το Μεγάλο Δείπνο αδελφοί μου, είναι η κατά σάρκα γέννηση και παρουσία του Υιού του Θεού, του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εν μέσω των ανθρώπων. Είναι ακόμη η πίστη, η Αλήθεια, η αγιωτάτη θρησκεία μας που παρέδωκεν ο Κύριος στους ανθρώπους, είναι τέλος και το Μεγάλο Δείπνο του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας, που παραθέτει η αγάπη του Θεού προς ευφροσύνη των ανθρώπων. Και είναι Δείπνο, γιατί καλούνται οι άνθρωποι να δειπνήσουν, να φάνε και να πιουν. Τι να φάνε όμως και τι να πιουν; Το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου και Θεού μας. Και χαρακτηρίζεται Μεγάλο το Δείπνο γιατί ο Μέγας και Άπειρος και Υπεράγιος Θεός είναι αυτός που παραθέτει το Δείπνο. Κι επειδή δεν είναι μικρά και ασήμαντα αυτά που παρατίθενται, αλλά μεγάλα, μέγιστα και ανυπέβλητης και ανεκτίμητης αξίας, για τούτο και πάλιν χαρακτηρίζεται Μεγάλο το Δείπνο. Και πράγματι, όταν προσερχόμαστε να κοινωνήσουμε, δεν μας μεταδίδεται απλώς άρτος και οίνος, αλλά μας προσφέρεται αυτό το Σώμα και αυτό το Αίμα του ενανθρωπήσαντος και σταυρωθέντος και αναστάντος για μας και αναληφθέντος εις τους ουρανούς Υιού του Θεού. Και μεταλαμβάνομε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού για την άφεση των αμαρτιών μας και την αιώνια ζωή.

Στο Δείπνο αυτό ο Θεός καλεί όλους τους ανθρώπους σε μια κοινωνία αγάπης και αιώνιας ευτυχίας. Δεν μας καλεί σε ένα υλικό τραπέζι, αλλά σε ένα πνευματικό πανηγύρι, σ' ένα δείπνο υπερφυσικό της Ουράνιας Βασιλείας Του.

Γιατί θέλει όλοι οι άνθρωποι να σωθούν και να γνωρίσουν σε βάθος την Αλήθεια (Α' Τιμ. Β',4). Και μας προσκαλεί ακόμα με το « ελάτε γιατί είναι όλα έτοιμα » (Λουκ. ΙΔ' 17). Κτυπά ο Κύριος την πόρτα της ψυχής μας, για να του ανοίξουμε, να έλθει μέσα μας, για να μεταμορφώσει τη ζωή μας, ώστε να μας καταστήσει άξιους του Δείπνου Του. Δυστυχώς, κι ενώ όλοι είμαστε προσκεκλημένοι του Ουράνιου αυτού Δείπνου, οι πλείστοι δεν ανταποκρινόμαστε στην ύψιστη αυτή κλήση του Θεού. Όπως και στις τρεις κατηγορίες των καλεσμένων της Παραβολής, αρνούμαστε κι εμείς την πρόσκληση, προφασιζόμενοι πως έχουμε κάποιες άλλες απασχολήσεις, βιοτικές και οικογενειακές υποχρεώσεις. Είναι φανερό ότι όσοι παραιτούμαστε από τη συμμετοχή στο Δείπνο της Βασιλείας του Θεού, δεν το κάνουμε αυτό από επαναστατική διάθεση, αλλά από λανθασμένη αξιολόγηση. Θεωρούμε στην Παραβολή, το χωράφι, τα βόδια και το γάμο, σημαντικότερα και πλέον επείγοντα από το Δείπνο.

Και επειδή το Δείπνο είναι Θείο και ανεκτίμητης αξίας, γι' αυτό και ανάλογη προς το Δείπνο που παρατίθεται θα πρέπει να είναι και η προετοιμασία. Κι ως μη νομίζουμε ότι για να κοινωνήσουμε χρειάζεται μόνο η σωματική προετοιμασία. Δηλαδή η καθαριότητα του σώματος και τα καλά, καθαρά ρούχα. Εκείνο που χρειάζεται πρώτιστα και κύρια είναι η πνευματική προετοιμασία της ψυχής μας. Θα χρειασθεί πολλή προσευχή, βαθειά συναίσθηση και πραγματική συντριβή, τέλεια μετάνοια, ειλικρινής εξομολόγηση, αδελφική συμφιλιώση, σωστή εγκράτεια και θερμή ευγνωμοσύνη προς το Θεό. Και τέλος η δυνατή βοήθεια και συνδρομή προς τους πτωχούς και πάσχοντες αδελφούς μας. Δεν πρέπει να προσερχόμαστε στο Δείπνο, δηλαδή την Θεία Κοινωνία, με βέβηλα χείλη, με ελεεινό στόμα, με γλώσσα που πάντοτε λέει ψέματα και ποτέ την αλήθεια, με χέρια άδικα, με μάτια γεμάτα πονηριά, με ψυχή και ζωή ακάθαρτη, ένοχη και αμαρτωλή. Θα πρέπει να προσερχόμαστε με ευλάβεια, αλλά και με φόβο, πίστη και αγάπη, όπως ακριβώς η Εκκλησία, με το στόμα του λειτουργού της μας προσκαλεί. Σαν σωστοί χριστιανοί θα πρέπει να κάνουμε τη μεγάλη προετοιμασία.

Και έπειτα από όλα αυτά να φροντίσουμε ώστε στην καρδιά και στις επιλογές μας, πάνω από όλα να είναι η Βασιλεία του Θεού. Θα πρέπει να αγαπήσουμε τον Θεό και τον Νόμο του και να θυσιάσουμε τα πάντα γι' Αυτόν. Θα πρέπει να μην χάνουμε τις πραγματικές ευκαιρίες αυτής της ζωής, για να μην χάσουμε και το Ουράνιο Δείπνο της Βασιλείας Του. Εκεί θα ικανοποιηθούν απόλυτα οι βαρείς ανθρώπινοι πόθοι μας για ζωή, για ειρήνη, για χαρά, για αφάνταστη δόξα, αφού όλοι σωσμένοι θα έχουν γίνει όμοιοι με τον ευλογητό Σωτήρα Χριστό, τον μόνο Μακάριο και Πανένδοξο.

Αδελφοί μου. Ο Κύριος μας προσκαλεί όλους στο Μεγάλο Δείπνο. Στο Ουράνιο Μεγάλο Δείπνο της Βασιλείας Του, αλλά και στο επίγειο Μεγάλο Δείπνο της Θείας Ευχαριστίας, της Θείας Κοινωνίας. Πλησιάζουν τα Χριστούγεννα. Ας φροντίσουμε, λοιπόν, να ετοιμασθούμε για να μετάσχουμε στο Δείπνο του Κυρίου, κατά την μεγάλη αυτή γιορτή. Να μην αμελήσουμε, αλλά έγκαιρα και με προθυμία να τρέξουμε στους πνευματικούς για να εξομολογηθούμε με ειλικρίνεια τα αμαρτήματα μας, να νηστέψουμε, να προσευχηθούμε και με καθαρή την καρδιά να πλησιάσουμε στο Θεϊκό τραπέζι

των Χριστουγέννων. Στο επίγειο τώρα, και στο Ουράνιο τότε, όταν Εκείνος μας καλέσει για πάντα κοντά Του.

† Ηγούμενος Χρυσορροΐατίσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΦΩΤΩΝ

Απόστολος: Β΄ Τιμ. δ' 5 – 8

Ευαγγέλιον: Μαρκ. α' 1 - 8

30 Δεκεμβρίου 2012

«Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα.»

Δέσμιος ο Απόστολος Παῦλος στις φυλακές της Ρώμης, αγαπητοί μου αδελφοί, στέλνει προσκλητήρια επιστολή στον αγαπητό του μαθητή Τιμόθεο. Κάνοντας έναν σύντομο απολογισμό σημειώνει. Αγwνίστηκα για τη διάδοση του ευαγγελίου. Έχω φτάσει στο τέλος της προσπάθειάς μου και του καθήκοντός μου. Διεφύλαξα την πίστη μου.

Ενώ βρίσκεται φυλακισμένος αναπολεί την ζωή του και τους αγώνες του. Μετά την πρόσκλησή του Κυρίου, στον δρόμο προς τη Δαμασκό, τη γνωριμία και την επαφή του με τους Αποστόλους και μαθητές, και τους πρώτους χριστιανούς, γίνεται ένθερμος κήρυκας της νέας θρησκείας, του σωτήριου ευαγγελίου του Χριστού.

Ουσιαστικά θα αρχίσει το αποστολικό του έργο από την Πάφο, θα διατρέξει ως άλλος δρομέας αθλητής και θα κηρύξει σε πόλεις της Μικράς Ασίας. Θα περάσει στην Ελλάδα, στις σημαντικότερες και σε άλλες μικρότερες πόλεις, για να διαδώσει την καινούργια θρησκεία, του Εσταυρωμένου Ιησού. Σχεδόν πάντοτε, περνά πρώτα από τις συναγωγές και τους Εβραίους της διασποράς. Ωστόσο δεν θα διστάσει να αντιμετωπίσει τους σοφούς της Αθήνας, για να κηρύξει και εδώ, να καλέσει και τα έθνη στον Χριστό, διεκδικώντας την κυριότητα αυτού που απέδιδαν «τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ», οι Αθηναίοι.

Έρχεται ακόμη στη μνήμη του η θαλασσινή ταλαιπωρία, το ναυάγιο και η διάσωση στη Μάλτα, για να φτάσει τελικά στη Ρώμη. Φυλακισμένος πλέον εδώ επικοινωνεί με τις επιστολές του, με τους αγαπητούς του μαθητές και τις εκκλησίες που ίδρυσε, για να διατηρηθεί και να ενισχυθεί η πίστη τους.

«Λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ...ὁ δίκαιος κριτής», Πιστεύει ότι έχει επιτελέσει το καθήκον του και την αποστολή που του ανέθεσε ο Κύριος με το όραμα του δρόμου προς τη Δαμασκό. Όταν λοιπὸν θα φτάσει στον τερματισμό του δρόμου, θα τον περιμένει το βραβείο, «ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος».

Ασφαλώς, αγαπητοί μου, κανείς δεν θα περίμενε σήμερα, στα στενά όρια ενός κηρύγματος, να μελετήσουμε με κάθε λεπτομέρεια τον απολογισμό της διαδρομής του Παύλου, του Αποστόλου των εθνών. Αυτή όμως η κοπιαστική και καρποφόρα διαδρομή θα του αποδώσει τον δίκαιο στέφανο. Θα δεχτεί και την επιβράβευση του αγώνα του ως νικητής δρομέας της χριστιανικής πίστης.

Σήμερα όμως, τελευταία Κυριακή του χρόνου που φεύγει, μήπως πρέπει να κάνουμε και μεις ένα απολογισμό; Να μείνουμε για λίγο μόνοι μας, με τον εαυτό μας, προσευχόμενοι. Να αναπολήσουμε με ειλικρινή διάθεση στο παρελθόν. Να κάνουμε έναν απολογισμό που θα φέρει στην επιφάνεια γεγονότα και στιγμές της χρονιάς που πέρασε. Μια αποτίμηση και αξιολόγηση για πράξεις, λόγια και σκέψεις αλλά και τις σχέσεις μας με τους άλλους

ανθρώπους. Ίσως δεν θα μπορούσαμε να απαιτήσουμε μια επιβράβευση σαν αυτή του Αποστόλου Παύλου. Ίσως όμως δεχτήκαμε κάποια λιγότερο σημαντική θετική διάκριση ή και αναγνώριση, για ό,τι κάναμε. Πιθανόν γυρίζοντας πίσω, στις αναμνήσεις μας, να διαπιστώνουμε μερικές αδυναμίες μας. Κάποτε αφεθήκαμε και υποκύψαμε. Πόσες φορές προσφύγαμε στην προσευχή και ζητήσαμε τη βοήθεια του Θεού, να τις αντιμετωπίσουμε; Θυμηθήκαμε κάτι που ενώ έπρεπε να κάνουμε, το αναβάλλαμε, με αποτέλεσμα κακό για μας, πρόβλημα την οικογένειά μας, ενόχληση για τους γύρω μας; Αναζητώντας γεγονότα στη μνήμη μας παρατηρούμε τις σχέσεις μας, και πως επέδρασαν στη ζωή μας. Ποιοι είχαν θετική επιρροή και ποιοι αρνητική. Ποιοι μας βοήθησαν με αγάπη και ειλικρίνεια και ποιοι μας περιφρόνησαν. Πως αντιμετωπίσαμε όλους αυτούς, που δεν παύουν να ανήκουν στο στενό ή το ευρύτερο κοινωνικό μας περιβάλλον. Φυσικά σαν χριστιανοί, θα πρέπει να αποβλέπουμε σ' όλους αυτούς, με αγάπη και ενδιαφέρον ή και απλώς με συγκωρητική διάθεση και κατανόηση, αν κατά κάποιον τρόπο μας έβλαψαν. Μπορεί ακόμη γυρίζοντας στον εαυτό μας, να ανακαλύψαμε μέσα στο πλήθος των σκέψεων και αναμνήσεων μας, και αρκετές ακτίνες φωτός. Τη βελτίωση της συμπεριφοράς μας, ή τον περιορισμό μιας κακής συνήθειας. Την αγάπη προς τον πλησίον μας, την αύξηση της εμπιστοσύνης προς τον Θεό. Ενέργειες μας, που έδωσαν τη χαρά και την ικανοποίηση στους άλλους και την ειρήνη στην ψυχή μας. Άλλοτε πάλι, που ενώ ξεκινήσαμε με όλη την καλή και ειλικρινή μας διάθεση, δεν κατορθώσαμε να αποτελειώσουμε ένα έργο, παρά με μόνο σχετική επιτυχία. Τουλάχιστον όμως θα είμαστε ευτυχείς, εφόσον ζητώντας πάντοτε τη βοήθεια του Κυρίου, προσπαθήσαμε να είμαστε ανάμεσα στους αγωνιστές της ζωής, άνθρωποι του καθήκοντος της στιγμής.

Αγαπητοί μου, ένα μεγάλο πλήθος γεγονότων που συνέβησαν ή που εμείς κάναμε πέρασαν μαζί με τον χρόνο που φεύγει. Κάποια από αυτά άφησαν ανεξίτηλα σημάδια, σημαντικά ή ασήμαντα, πάνω μας, στη ζωή μας, στους δικούς μας ανθρώπους.

Κάποια ερωτήματα όμως παραμένουν: Άραγε η ζωή μας έγινε καλύτερη; Εμείς γίναμε καλύτεροι; Τι πρέπει να κάνουμε για να βελτιώσουμε τη ζωή μας; Πόσο κοντά πλησιάσαμε και μείναμε στον Θεό;

Ένας νέος χρόνος ξεκινά σε δυο μέρες με τη χάρη του Θεού. Ένας χρόνος με πολλές ελπίδες. Χρόνος που μπορεί να φέρει πολλές ευκαιρίες βελτίωσης πνευματικής. Χρόνος που με την βοήθεια του Θεού μπορεί να ανοίξει για μας νέους, ευρύτερους ορίζοντες.

Ο Απόστολος Παύλος, αγαπητοί μου, είχε τη βεβαιότητα, φτάνοντας στο τέλος του δρόμου, ότι αγωνίστηκε τον καλό αγώνα, τήρησε την πίστη του και συνεπώς περιμένει και τον στέφανο, που θα του δώσει ο Κύριος την ημέρα της κρίσεως.

Στόχος και σκοπός μας πρέπει να είναι, μετά τον απολογισμό μας κάθε φορά που θα τον κάνουμε, ανεξάρτητα αν είναι τέλος χρόνου ή όποια άλλη περίοδος της ζωής μας, μικρότερη ή μεγαλύτερη, να μπορούμε να νοιώθουμε ότι κάναμε με συνέπεια το καθήκον μας, όπως το επιβάλλει η πίστη μας στον Θεό. Και αυτό θα το κατορθώσουμε με την επικληση για βοήθεια και

συμπάρασταση από τον Κύριό μας. Θα το επιτύχουμε με τη συμμετοχή στη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας μας. Για να μπορούμε και μεις να ψελλίσουμε: Κύριε, προσπάθησα και μέχρις ενός σημείου, «τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα· λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ...ὁ δίκαιος κριτής».

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. ια' 9-10, 32-40

Ευαγγέλιο: Ματθ. α' 1-25

23 Δεκεμβρίου 2012

«Τέξεται υιόν και καλέσουσι το όνομα αυτού Εμμανουήλ, ο έστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ημών ο Θεός».

Ανάμεσα στα ονόματα, που η Γραφή αποδίνει στον Κύριο, αγαπητοί, κανένα άλλο ίσως δεν είναι πιο γλυκό, πιο παρηγορητικό, πιο ενθαρρυντικό για μας τους ανθρώπους από εκείνο που ο μεγαλοφωνότατος προφήτης Ησαΐας του αποδίνει πριν από αιώνες: Εμμανουήλ, ήτοι ο Θεός μαζί μας.

Ο άγγελος που φανερώθηκε στο όνειρο του δικαίου Ιωσήφ, για να του αναγγείλει πιο ήταν το παιδί που είχε στα σπλάχνα της η παρθένας Μαρία. του ανέφερε ότι είχε συλληφθεί από Πνεύμα Άγιο και τον πρόσταξε να το ονομάσει Ιησού γιατί θα έσωζε τον κόσμο από την αμαρτία. Κι ο ιερός ευαγγελιστής σπεύδει ευθύς να παραθέσει πλάι στο σωτήριο αυτό όνομα το άλλο εκείνο που προείπε με το στόμα του Ησαΐου το Πνεύμα: το όνομα Εμμανουήλ. Αναφέρει, λοιπόν, ευθύς μετά τα λόγια του αγγέλου, τα λόγια του προφήτου, που περιέχουν εκείνο το γλυκύτατο παρωνύμιο του Κυρίου: «Ίδού η παρθένος εν γαστρί τέξει και τέξεται υιόν και καλέσουσι το όνομα αυτού Εμμανουήλ, ο έστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ημών ο Θεός» (Να, η παρθένος θα μείνει έγκυος και θα γεννήσει υιό, που θα τον ονομάσουν Εμμανουήλ, όνομα που σημαίνει: ο Θεός μαζί μας).

Ποιοι θα τον ονομάσουν έτσι; Αν ο Ιωσήφ πήρε από τον άγγελο την προσταγή να τον βγάλει Ιησού, σαν πατέρας του που εθεωρείτο, το άλλο του θεσπέσιο όνομα, αυτό που προανήγγειλε ο Ησαΐας, δεν του το έδωσε ο Ιωσήφ, αλλά του το δίνουμε όλοι όσοι τον πιστεύουμε, όλοι όσοι σωθήκαμε απ' Αυτόν. Γιατί όλοι οι Χριστιανοί γνωρίζουμε κι έχουμε βαθειά πείρα, χάρη στον Ιησού, χάρη στον Εμμανουήλ, ότι πραγματικά είναι ο Θεός μαζί μας.

«Ο λόγος σαρξ εγένετο – γράφει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης – και εσκήνωσεν εν ημίν». Ο Υιός του Θεού ντύθηκε την ανθρώπινη φύση και κατασκήνωσε σ' αυτή. Έγινε ένα με μας, σηκώνοντας την πεσμένη φύση μας στον ουρανό, θεώνοντας τον άνθρωπο.

Ο Υιός του Θεού, ο Εμμανουήλ, είναι αληθινά μαζί μας. Αυτός είναι η σαρκωμένη, η ενανθρωπήσασα αγάπη του Θεού, που άφησε για πάντα το γένος μας μόνο του, μετά την παρακοή των πρωτοπλάστων και την έξωση τους από την Εδέμ, αλλά ήλθε και μας βρήκε εκεί που είχαμε πέσει κι έγινε ένα μαζί μας, επαναφέροντας μας στον Παράδεισο, ξαναποκτώντας μας από τα χέρια του Διαβόλου.

Ο Ιησούς, που γεννιέται σε λίγες μέρες στο σπήλαιο της Βηθλεέμ σαν ταπεινό βρέφος, είναι ο Θεός που έγειρε τους ουραμούς και κατέβηκε ανάμεσα μας κι έγινε ένα με μας για να μη μας εγκαταλείψει στον αιώνα,

για να μας ξαναδώσει το αρχαίο κάλλος, για να μας υψώσει εκεί από όπου γκρεμιστήκαμε. Ο παλαιός των Ημερών, όπως τον αποκαλούν οι προφήτες, ο αιώνιος Θεός, γίνεται για μας νήπιο, φορά τη σάρκα μας, αναλαμβάνει τη φύση μας, κρύβει τη θεότητα του μέσα στην αδυναμία μας και ξεγελώντας μας απ' αυτή τον τύραννο και σφετεριστή μας διάβολο, τον κατατροπώνει ύστερα από το ύψος του Σταυρού, τον βγάζει εκποδών με την ανάσταση του κι επαναφέρει την ανθρώπινη φύση ένδοξη κι υπέρκαλλη στον ουρανό με την Αγία του ανάληψη.

«Μεθ' ημών ο Θεός». Αυτή την ευφρόσυνη, τη στηρικτική Εμμανουήλ, που το Πνεύμα πρότεινε κι οι καρδιές όλων μας αποδίδουν στον Σωτήρα Χριστό. «Ο Χριστός κατεβαίνει από τους ουραμούς σήμερα, - εξαγγέλλει ο θεολόγος Γρηγόριος – εβγάτε σε απάντηση του. Ο Χριστός βρίσκεται στη γη, υψωθείτε!»!

Δεν είναι ο ξένος που έρχεται να μας ζητήσει φιλοξενία. Δεν είναι απλώς ο Θεός που έρχεται να μας εκπλήξει. Δεν είναι μονάχα ο καθαρός μέσα στους αμαρτωλούς, ο δυνατός μέσα στους ανίσχυρους, ο σοφός μέσα στους σκοτισμένους. Είναι μαζί μας τόσο πολύ, ώστε δεν ξεχωρίζει πια από μας. Είναι σκηνωμένος μέσα στη σάρκα μας, ένα με μας. Είναι Θεός, ναι. Αλλά ο Θεός, που καθώς λέγει ο Παύλος «ευατόν εκένωσε μορφήν δούλου λαβών», άδειασε τον εαυτό του παίρνοντας μορφή δούλου.

Ταπεινώθηκε, για να μας δοξάσει. Έπαθε, για να μας απαλλάξει από κάθε κακό.

«Γνώτε έθνη και ηττάσθε, - ανεφώνησε ο προφήτης – ότι μεθ' ημών ο Θεός». Μάθετέ το έθνη αντίθετα και νικηθήτε, ότι ο Θεός είναι μαζί μας. Αυτή η κραυγή ας βγει, αγαπητοί αδελφοί, από κάθε χριστιανική ψυχή προς τους λαούς των παθών και των αμαρτημάτων, που την τριγουρίζουν και την πολιορκούν και της κάνουν εφόδους. Μαζί μας, μέσα μας είναι ο ίδιος ο Θεός, δύναμις και κραταιώσις μας απέναντι του στρατοπέδου της πονηρίας. Με το όνομα του Σωτήρος μας, με το όνομα Εμμανουήλ στα χείλη και στην καρδιά, ας σκορπίσουμε πανικό στις τάξεις του εχθρού, ας στερεώσουμε το φρόνημα μας, ας κάνουμε πιο θερμή τη βεβαιότητα που έχουμε ως χριστιανοί, ότι θα κινήσουμε τα πάθη και θα εισέλθουμε στη βασιλεία των ουρανών καταπατώντας τον διάβολο.

Το όνομα αυτό του Θεού μας λέγει ότι είναι ένας Θεός που δεν θέλει να βρίσκεται πουθενά αλλού, παρά μαζί με τον καθένα μας.

Γιώργος Σαββίδη

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΣΚΟΠΟΥ

Πρέπει λοιπόν να υπομένει κανένας τους κόπους της προσευχής και της νηστείας και των άλλων έργων με πολλή ευχαρίστηση και αγάπη κι ελπίδα και να πιστεύει ότι τα πάθη και οι καρποί των κόπων είναι ενέργειες του Πνεύματος. Αν σκέφτεται κανένας αυτά κι αποδίδει τα πάντα στους κόπους αντί να κερδίσει τους ολοκάθαρους εκείνους καρπούς του γεννιέται αλαζονεία και μεγάλη ιδέα κι όταν αυτά τα πάθη παρουσιαστούν σαν ένα σάπισμα μέσα στις ψυχές των ράθυμων χαλούν και καταστρέφουν τους κόπους.

Τι πρέπει να κάνει λοιπόν όποιος ζει για το Θεό και για την ελπίδα εκείνου; Να υπομένει μ' ευχαρίστηση τους αγώνες για την αρετή, που προξενούν τη λύτρωση της ψυχής από τα πάθη και την άνοδο στο ακρότατο ύψος των αρετών, η ελπίδα όμως της τελειότητας να πιστεύει ότι στηρίζεται σ' Εκείνον και στην φιλανθρωπία Εκείνου. Γιατί, αν προετοιμαστεί μ' αυτό τον τρόπο και απολαύσει τη χάρη Εκείνου στον οποίο έχει πιστέψει, τότε αγωνίζεται δίχως κόπο περιφρονώντας την κακία του εχθρού, επειδή δεν έχει σχέση μ' αυτόν κι έχει λυτρωθεί από τα πάθη του με τη χάρη του Θεού. Όπως δηλαδή εκείνοι που με τη ραθυμία τους προς τα καλά εισάγουν στη φύση τους τα πονηρά πάθη και ζώντας με χαρά μέσα σ' αυτά τα πράττουν εύκολα. Απολαμβάνοντας σαν να ήταν μια έμφυτη ηδονή και δικό τους προνόμιο, και το φθόνο και την πορνεία και τα υπόλοιπα μέρη της αντίθετης κακίας, έτσι και οι εργάτες του Χριστού και της αλήθειας, τόσο με την πίστη τους όσο και με τους κόπους της αρετής δέχονται τα πάνω από τη φύση αγαθά από τη χάρη του Πνεύματος, απολαμβάνουν με ανείπωτη ηδονή και πράττουν δίχως κόπο την άδοξη και αμετάβλητη αγάπη, την αναλλοίωτη πίστη, τη σταθερή ειρήνη, την πραγματική αγαθότητα και όλα τα άλλα, με τα οποία η ψυχή γίνεται καλύτερη και δυνατότερη από την κακία του εχθρού και έτσι προσφέρεται ως κατοικία καθαρή στο προσκυνητό και άγιο Πνεύμα. Από αυτό παίρνει την αθάνατη ειρήνη του Χριστού και με αυτήν συνδέεται και προσκολλάται στον Κύριο, και, αφού λάβει τη χάρη του Πνεύματος και προσκολληθεί στον Κύριο και γίνει μαζί του ένα πνεύμα, δεν κάνει μονάδα εύκολα τα έργα της δικής της αρετής χωρίς να αγωνίζεται καθόλου κατά του εχθρού, αφού είναι ανώτερη από τις επιβουλές του, αλλά, το μεγαλύτερο από όλα, δέεται επάνω της τα πάθη του Σωτήρα κι εντρυφά σ' αυτά περισσότερο από ότι οι εραστές της ζωής αυτής χαιρόνται τις τιμές και τις δόξες και τα αξιώματα που προσφέρουν οι άνθρωποι. Γιατί για το Χριστιανό που προχώρησε με την ενάρετη πολιτεία του και με τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος στο μέτρο της νοητής ηλικίας κατά τη χάρη που του δόθηκε, δόξα και τρυφή και απόλαυση μεγαλύτερη από κάθε ηδονή είναι να επισύρει το μίσος για χάρη του Χριστού, να τον διώχνουν, να υπομένει κάθε προσβολή και κάθε ντρόπιασμα για χάρη της πίστης του στο Θεό. Αφού όλη η ελπίδα του Χριστιανού αυτού είναι στην ανάσταση και στα μελλοντικά αγαθά, όποια προσβολή κι αν του γίνει και όλες οι μάστιγες και οι διωγμοί και τα άλλα παθήματα μέχρι το σταυρό, είναι όλα τρυφή και ανάπαυση κι εγγύηση των ουράνιων θησαυρών. Γιατί λέει, «μακάριοι είστε όταν σας κατηγορούν και σας κυνηγήσουν όλοι οι άνθρωποι και σας απευθύνουν και δεχτείτε κάθε κακολογία ψεύτικη για χάρη μου. Να χαιρέσετε και να ευφραίνεστε, γιατί αμοιβή σας θα είναι στον ουρανό μεγάλη». Και ο Απόστολος λέει: «κι όχι μονάχα αυτό, αλλά και να καυχιέστε στις θλίψεις σας». Και σε άλλο σημείο: «με πολλή ευχαρίστηση λοιπόν θα καυχηθώ για της ταλαιπωρίες μου, για να κατασκηνώσει σ' εμένα η δύναμη του Χριστού. Γι' αυτό χαιρόμαι για τα παθήματα μου, για τις βρισιές, τις θλίψεις τις φυλακές. Γιατί, όταν φαίνομαι αδύναμος, τότε είμαι δυνατός». Αλλά και πάλι «ως υπηρέτες με την πολλή υπομονή μας». Γιατί αυτή η χάρη του Αγίου Πνεύματος, αφού κατέλαβε ολόκληρη την ψυχή

και γέμισε το κατοικητήριο με χαρά και δύναμη, κάνει ευχάριστα στην ψυχή τα παθήματα του Κυρίου, εκτοπίζοντας την αίσθηση της παρούσας οδύνης με την ελπίδα των μελλοντικών.

Επειδή λοιπόν πρόκειται ν' ανεβείτε σε τόσο ψηλό σημείο δύναμης και δόξας με τη βοήθεια του Πνεύματος. γι' αυτό να πολιτεύεστε με τέτοιο τρόπο, να υπομένετε δηλαδή κάθε κόπο και κάθε αγώνα με χαρά, για να φανείτε άξιοι της επιδημίας ανάμεσα μας του Πνεύματος και της από κοινού με το Χριστό κληρονομίας. Καμιά καύνωση να μη σας κυριεύει ούτε να σας παραλύει η ραθυμία, ώστε ούτε εσείς να πέσετε ούτε στους άλλους να δώσετε αιτία να αμαρτήσουν. Αν όμως κάποιος δεν έχουν ακόμα τη δύναμη για την άκρα προσευχή ούτε το ζήλο και τη δύναμη που απαιτεί το θέμα αυτό και μένουν πίσω στην αρετή αυτή, ας εφαρμόζουν την υπακοή κατά τη δύναμη τους στα άλλα, ας διακονούν πρόθυμα, ας εργάζονται με ζήλο, ας υπηρετούν με χαρά, όχι με αμοιβή τους την τιμή, ούτε για χάρη ανθρώπινης δόξας, μην υποχωρείτε από αδυναμία ή ραθυμία στους κόπους ούτε να υπηρετείτε ξένα σώματα και ψυχές, αλλά να σκέφτεστε ότι υπηρετείτε δούλους του Χριστού, σπλάχνα δικά σας, για να φανεί το έργο σας καθαρό και άδολο στα μάτια του Κυρίου. Και κανένας να μην προφασίζεται προκειμένου για την επίδοση στα καλά έργα, ότι είναι αδύνατος να επιτελεί εκείνα που σώζουν την ψυχή. Γιατί ο Θεός δεν προστάζει στους δούλους του τίποτε το αδύνατο. Έδειξε τόσο άφθονη και πλούσια σε όλους την αγάπη και την αγαθότητα της θεότητας του, ώστε παραχώρησε κατά το θέλημα καθενός τη δύναμη να πράττει κάποιο αγαθό και κανένας από όσους ενδιαφέρονται να σωθούν να μη στερηθούν τη δυνατότητα της σωτηρίας. «Όποιος προσφέρει», λέει, «ένα ποτήρι νερό μονάχα σε κάποιον ως μαθητή μου, σας βεβαιώνω, δε θα χάσει την αμοιβή του».

Τι είναι δυνατότερο από αυτή την εντολή; Ένα ποτήρι νερό αμειβεται με μισθό στον ουρανό. Πρόσεξε πόσο αμέτρητη είναι η φιλανθρωπία, «εφόσον κάνετε έτσι σε ένα από αυτούς, το κάνετε σ' εμένα». Μικρό είναι ότι σου ζήτησε, είναι όμως μεγάλο το κέρδος της υπακοής σου και σου ανταποδίδεται πλούσια κοντά στο Θεό. Όταν δε σου ζητά τίποτε πάνω από τη δύναμη σου, αλλ' είτε κάνεις κάτι μικρό είτε κάτι μεγάλο, ακολουθεί ο μισθός ανάλογα με την προαίρεση σου. Αν το έπραξες στο όνομα και με φόβο Θεού, σου ήρθε η δωρεά λαμπρή και αναφαιρέτη. Αν όμως το έπραξες για να επιδεικτείς στους ανθρώπους και να δοξαστείς από αυτούς, άκουσε τι σου λέει με όρκο ο ίδιος ο Κύριος, «σας βεβαιώνω, απέχουν πολύ από την αμοιβή». Για να μην το πάθουμε λοιπόν αυτό, παραγγέλλει στους μαθητές και μέσω αυτών σε εμάς, «προσέχετε, μην κάνετε την ελεημοσύνη σας ή την προσευχή σας ή τη νηστεία σας μπροστά στους ανθρώπους, ειδημή, δεν έχετε ανταμοιβή από τον Πατέρα σας στον ουρανό». Έτσι παραγγέλλει ν' αποστρεφόμεσθε και ν' αποφεύγουμε αυτούς τους θνητούς και τους επαίνους από θνητούς και τη δόξα που σβήνει και ξεφεύγει από μας και να ζητούμε εκείνη μόνο που ούτε το κάλλος της μπορούμε να περιγράψουμε ούτε που τελειώνει να βρούμε. Με αυτή θα μπορέσουμε κι εμείς να δοξάσουμε τον Πατέρα και τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8ος ΣΕΛ 345-351)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δευτέρα	3 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΑΡΜΟΥ
Τρίτη	4 Δεκεμβρίου	:	ΑΡΓΑΚΑ
Τετάρτη	5 Δεκεμβρίου, (Εσπερινός)	:	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Πέμπτη	6 Δεκεμβρίου	:	ΝΑΤΑ
Σάββατο	8 Δεκεμβρίου	:	ΜΕΣΑΝΑ
Κυριακή	9 Δεκεμβρίου	:	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Τρίτη	11 Δεκεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ.Σπυρίδωνας
Κυριακή	16 Δεκεμβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Απ.Παύλου και Βαρνάβα
Σάββατο	22 Δεκεμβρίου	:	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Κυριακή	23 Δεκεμβρίου	:	Ι. Μ. ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Κυριακή	30 Δεκεμβρίου	:	ΒΑΣΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	2 Δεκεμβρίου	:	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΟΥ
Δευτέρα	3 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ
Τρίτη	4 Δεκεμβρίου	:	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Τετάρτη	5 Δεκεμβρίου, (Εσπερινός)	:	ΧΡΥΣΟΧΟΥ
Πέμπτη	6 Δεκεμβρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Παρασκευή	7 Δεκεμβρίου	:	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Κυριακή	9 Δεκεμβρίου	:	ΛΑΣΑ
Τετάρτη	12 Δεκεμβρίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ.Σπυρίδωνας
Κυριακή	16 Δεκεμβρίου	:	ΔΡΥΝΙΑ
Κυριακή	23 Δεκεμβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ		:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Πέμπτη	27 Δεκεμβρίου	:	ΛΕΜΠΙΑ
Κυριακή	30 Δεκεμβρίου	:	ΣΚΟΥΛΛΗ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 2 Δεκεμβρίου: ΓΙΟΛΟΥ
Κυριακή 16 Δεκεμβρίου: ΛΕΤΥΜΠΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 9 Δεκεμβρίου: ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Κυριακή 16 Δεκεμβρίου: ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 2 Δεκεμβρίου: ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
Κυριακή 9 Δεκεμβρίου: ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ
Κυριακή 16 Δεκεμβρίου: ΜΕΣΑ

ΧΩΡΙΟ

Κυριακή 11 Δεκεμβρίου: ΠΑΝΑΓΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 9 Δεκεμβρίου: ΤΙΜΗ
Κυριακή 16 Δεκεμβρίου: ΑΧΕΛΕΙΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλόλογος.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparhou.org

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου κ.κ. Γεώργιου για τη
διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών Σελ 54

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ	Σελ
Περιτομή Ιησού Χριστού	2
Κυριακή μετά τα Φώτα	4
Κυριακή ΙΒ' Λουκά	6
Κυριακή ΙΕ' Λουκά	8
Κυριακή ΙΖ' Ματθαίου	10
Κυριακή ΙΣΤ' Λουκά (Τελώνου και Φαρισαίου)	14
Κυριακή ΙΖ' Λουκά (Ασώτου)	16
Κυριακή της Απόκρεω	18
Κυριακή της Τυροφάγου	20
Κυριακή Α' των Νηστειών (Ορθοδοξίας)	26
Κυριακή Β' Νηστειών	28
Κυριακή Γ' Νηστειών (Σταυροπροσκυνήσεως)	30
Κυριακή Δ' Νηστειών – Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου	32
Κυριακή Ε' Νηστειών	38
Κυριακή των Βαΐων	40
Το Άγιον Πάσχα	42
Κυριακή του Θωμά (Αντίπασχα)	44
Κυριακή των Μυροφόρων	46
Κυριακή του Παραλύτου	50
Κυριακή της Σαμαρείτιδος	52
Κυριακή Αγίων Πατέρων	56
Κυριακή Πεντηκοστής	62
Κυριακή των Αγίων Πάντων	64
Κυριακή Β' Ματθαίου	66
Κυριακή Γ' Ματθαίου (Το γενέσιον του Προδρόμου)	68
Κυριακή Δ' Ματθαίου	74
Κυριακή Ε' Ματθαίου	76
Κυριακή Αγών Πατέρων	78
Κυριακή Ζ' Ματθαίου	80
Κυριακή Η' Ματθαίου	82
Κυριακή Θ' Ματθαίου	86
Κυριακή Ι' Ματθαίου	88
Κυριακή ΙΑ' Ματθαίου	90
Κυριακή ΙΒ' Ματθαίου	92
Κυριακή ΙΓ' Ματθαίου	98
Κυριακή προ της Υψώσεως	100
Κυριακή Μετά την Ύψωση	102
Κυριακή Α' Λουκά	104
Κυριακή Β' Λουκά	106
Κυριακή Γ' Λουκά	110
Κυριακή Δ' Λουκά	112
Κυριακή Στ' Λουκά	114
Κυριακή Ζ' Λουκά	116

Κυριακή Ε' Λουκά	122
Κυριακή Η' Λουκά	124
Κυριακή Θ' Λουκά	126
Κυριακή ΙΓ' Λουκά	128
Κυριακή ΙΔ' Λουκά	134
Κυριακή Ι' Λουκά	136
Κυριακή ΙΑ' Λουκά	138
Κυριακή προ της Χριστού Γεννήσεως	140
Κυριακή προ των Φώτων	142

ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Σελ

Γρηγορίου του Θεολόγου Λόγος Β' «Απολογητικός περί της φυγής εις τον Πόντον ή περί Ιερωσύνης».	22, 34, 58, 70, 94, 118, 130
Γρηγορίου Νύσσης: «Περί του κατά Θεόν σκοπού»	144

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΜΗΝΑΣ	Σελ.
Ιανουάριος	12
Φεβρουάριος	24
Μάρτιος	36
Απρίλιος	48
Μάϊος	60
Ιούνιος	72
Ιούλιος	84
Αύγουστος	96
Σεπτέμβριος	108
Οκτώβριος	120
Νοέμβριος	132
Δεκέμβριος	148